

Giới thiệu Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003

Tác phẩm: Bên cậu - Stay with you (2003)

Thể loại: truyện dài, tình cảm học đường năm 2003, tình bạn ước mơ...

Tình trạng: đang viết

Kiên Tâm là một nam sinh lưu manh nhất trường, nhưng cũng là người giữ chữ tín nhất khi vì lời hứa với anh trai đã ra sức bảo vệ cô bạn cùng khối mang cái tên Chân Thành... Câu chuyện giữa cặp đôi "lòng thành" với "không đôi" này sẽ ra sao?

Chân Thành - Kiên Tâm, chỉ cần có "lòng thành" và "không đôi" thì chậm rãi, từng chút một, chúng ta sẽ lay động đôi phương.

Câu chuyện học đường diễn ra trong bối cảnh năm 2003, khi mà mạng xã hội cũng như di động chưa thịnh hành như hiện nay. Với những tình cảm ngây ngô, chân thành nhất. Cùng sống lại ký ức về khoảng thời gian ấy, với những ai đã từng một thời đi qua nó và với những ai chưa biết về "thời đại tươi đẹp" của thế hệ 8X và đầu 9X, hãy cùng trải nghiệm..

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở đầu

2000 || 2001 || 2002 || 2003 || 2004 || 2005 || 2006 || 2007 || 2008 || 2009 || 2010 || 2011 || 2012 || 2013 || 2014 || 2015 || 2016 || 2017 || 2018

Sáng ngày 23 tháng 2 năm 2013, trên con đường nhộn nhịp của thành phố, một cô gái tầm hai bảy tuổi đang chạy hối hả qua các khu phố lớn nhỏ. Mái tóc dài đen mượt mà tung bay trong gió, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng cùng ánh mắt cứ mãi miết kiếm tìm ai đó rất quan trọng giữa dòng người ngược xuôi. Và cô ấy, chính là tôi!

Tôi đang đeo phone nghe, sợi dây màu trắng nổi với một chiếc máy cát sét Sony màu đen rất cũ được bỏ bên trong chiếc túi quai chéo màu xám mà tôi đang đeo. Chiếc cát sét ấy là vật kỉ niệm vô cùng quan trọng không gì thay thế được, nên dù đã trôi qua mười năm nhưng tôi vẫn trân trọng, gìn giữ.

Bên trong chiếc máy cát sét là một cuộn băng xưa cũ. Giai điệu của bản nhạc guitar vang lên chậm rãi, đầy tha thiết và cũng mạnh mẽ. Một giọng hát nam da diết truyền đến tai tôi. Những ca từ trong bài hát "Mãi mãi" của Lam Trường, được chàng trai ấy thể hiện một cách sâu lắng, dịu dàng nhất.

Tôi cứ chạy và chạy, tưởng chừng như mọi nỗ lực đều trở nên công cốc khi trước mắt là hàng trăm con người xa lạ mà chẳng thể thấy gương mặt thân thuộc đó.

Hắn đi rồi ư? Hắn sẽ hoàn toàn biến mất trong cuộc đời tôi từ nay về sau?

Một lần nữa, tôi lại để vuột mất hắn...?

Trong cuộc sống gấp gáp này, đôi khi ta dừng lại tự hỏi: Điều mình kiếm tìm là gì?

Danh vọng? Tiền tài? Giàu có? Hạnh phúc?

... Hay chỉ đơn giản là một bóng hình yêu thương mà ta không thể nào rời mắt? Và đến khi bóng hình ấy mãi mãi biến mất thì ta mới biết họ quan trọng đến dường nào. Cũng như tôi đã bao lần để hắn lướt qua cuộc đời mình một cách hối hận như thế. Chỉ vì tôi thiếu can đảm nắm lấy đôi tay ấm áp đó.

Đến một ngã tư, tôi dừng lại thở một nhọc. Mồ hôi ra ướt đầm lưng áo dù tiết trời tháng hai đang mát mẻ và dễ chịu. Tôi lại đưa mắt nhìn quanh, khung cảnh bỗng trở nên nhoe nhẹt. Khi con tuyệt vọng kéo đến, tôi thấy lòng mình trống rỗng đến tê tái. Cả người như mất hết trọng lượng và tôi ngồi thụp xuống, gục mặt lên hai đầu gối chum lại.

Đau đớn nhưng tôi chẳng còn đủ sức để khóc nữa.

"Thứ gì mình thích mà mình không phải tốn công sức vì nó chứ. Thích một người cũng vậy! Làm đủ mọi chuyện chỉ mong đổi lấy một ánh mắt..."

Hắn đã từng nói lời này với tôi cùng nụ cười rạng rỡ nhất.

Người đã vì tôi mà có thể chống lại thế giới này. Người đã vì tôi mà âm thầm đứng phía sau mỉm cười. Người đã vì tôi mà cầm dù chờ đợi dưới cơn mưa trê đại.

Tôi muốn gặp hấn và nói rằng: Em lúc nào cũng nhớ anh...

Tôi muốn nói, mình không đến gặp hấn trong suốt ngần ấy năm không phải vì tôi đã quên hấn mà bởi tôi chẳng đủ can đảm...

Tôi muốn nói, suốt bốn năm đại học rất nhiều lần tôi khóc thầm khi nghĩ về hấn... Thậm chí lúc quen bạn trai mới, tôi cũng luôn so sánh người đó với hấn.

Và tôi cũng muốn nói, bây giờ bản thân đã trở nên tốt hơn rồi, không còn tự ti nữa, có thể dũng cảm sống với ước mơ của mình... Nhưng những năm tháng của "tôi tốt nhất" ấy lại không có hấn kề bên.

Tuổi trẻ là chuyến hành trình đầy những vấp ngã lẫn nuối tiếc. Nhưng đến tận về sau này chúng ta mới thấy hết được những vẻ đẹp của nó.

Thanh âm của guitar, lời bài hát "Mãi mãi" cùng giọng ca của hấn, tất cả hoà nguyện vào nhau như chính ký ức năm đó đang sống dậy trong tâm trí tôi lúc này.

... Tình yêu đó riêng cho em, một đời mãi không quên.

Bài hát tặng em, mỗi tình khát khao.

Đời bao giông tố, đời nhiều chông gai.

Anh vẫn yêu.

Tình yêu có em thôi.

Đến suốt đời.

Trước mắt tôi dần hiện ra khung cảnh sân trường vào buổi chiều muộn, bên gốc cây phượng, những cánh hoa đỏ rơi ngập trời, xuất hiện bóng dáng một chàng trai có gương mặt lạnh lùng đang tỏ vẻ khó chịu. Nhưng không quá lâu, đôi mắt hấn trở nên trong veo, nụ cười toả sáng với má lúm đồng tiền, gọi to:

- Chân Thành! Nhanh lên nào! Làm gì mà chậm chạp như con rùa vậy?

Rất nhanh ở phía xa, tôi - cô nữ sinh trong tà áo dài trắng liền vẫy tay mừng rỡ.

Thời thanh xuân tươi đẹp nhất của chúng tôi đã bắt đầu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Năm 2003 và tên tôi là Chân Thành!

2000 || 2001 || 2002 || 2003 || 2004 || 2005 || 2006 || 2007 || 2008 || 2009 || 2010 || 2011 || 2012 || 2013 || 2014 || 2015 || 2016 || 2017 || 2018

Ngày 20 tháng 10 năm 2003, cách đây mười năm, tôi là một nữ sinh mười bảy tuổi.

Có thiếu nữ nào lại không trải qua cái thời mơ mộng ấy không nhỉ? Đáng tiếc là trên thế giới vẫn chưa tìm ra ai có trường hợp ngoại lệ. Sao nào? Cái tuổi mười bảy thì đẹp thật đấy nhưng có quá nhiều thứ để lo và quan tâm, nhất là đối với một cô bé.

Này nhé, chuyện học hành, bài vở thi cử là vấn đề nghiêm trọng và hàng đầu. Chuyện vốc dáng, nổi mụn, tất tần tật những thứ liên quan tới tuổi dậy thì bởi vì bạn bắt đầu quan sát mấy thằng con trai rồi đó. Và bạn hiển nhiên sẽ luôn muốn mình thật xinh đẹp trong mắt họ. Cuối cùng là tình yêu to lớn dành cho các thần tượng. Thừa nhận đi, trong phòng bạn không thể không dán đầy hình ảnh của thần tượng, đúng chứ? Bởi vào cái tuổi mơ mộng, chúng ta dễ yêu mến những con người đẹp đẽ.

Không như thời đại Facebook, thậm chí Yahoo còn chưa thịnh hành, thì những năm đầu thế kỷ 21 chúng tôi chỉ biết có ca sĩ Lam Trường, Đan Trường, Phương Thanh, Mỹ Tâm, hay Mắt Ngọc, Máy Trắng... với những bài hát nổi tiếng là Cho bạn cho tôi, Cung đàn tình yêu, Rêu phong, Ngày xưa yêu dấu, Ước gì, Tuổi mộng xứ đông... Đặc biệt trong năm này, Cẩm Ly là ca sĩ đầu tiên thực hiện liveshow miễn phí phục vụ sinh viên "Vòng quanh ký túc xá".

Đó là cái thời mà hầu hết những nữ sinh chúng tôi say mê dán hình của các nam diễn viên thần tượng Đài Loan như Chân Du Dân, Ngôn Thừa Húc, Hoắc Kiến Hoa, Hứa Thiệu Dương... Thích nghe nhạc của Châu Kiệt Luân. Mơ được gặp mỹ nam Hàn Quốc Jang Dong Gun. Chết mê chết mệ với

những bộ phim như Sao băng, Chuyện tình biển xanh, Anh em nhà bác sĩ, Ước mơ vươn tới một ngôi sao, Hoàn Châu công chúa, Hoa hồng tình yêu, Con lốc tình yêu...

Đó cũng là cái thời mà chúng tôi không tiếc tiền để mua cho bằng được những bộ truyện tranh đặc sắc nhất: Sakura, Lãng khách Kenshin, Slam dunk, Giỏ trái cây, Conan, Mặt nạ thủy tinh, Hoa hồng VecXay, Dòng sông huyền bí, Nữ hoàng Ai Cập...

Đó là thời đại của chúng tôi.

Năm 2003.

Và tên tôi là Chân Thành.

Tôi biết nó hơi kỳ lạ. Ngay chính bản thân tôi cũng gặp rắc rối với cái tên ấy.

Mỗi lần nói đến tên Chân Thành thì ai ai cũng đều nghĩ tôi là con trai.

Năm lớp bốn, cô giáo chủ nhiệm xếp nhầm chỗ vì khi đọc danh sách, cái tên Chân Thành khiến cô nghĩ tôi chỉ có thể là con trai. Năm lớp bảy, thầy giáo thể dục gọi một bạn nam lên để làm mẫu về nhảy xa và tất nhiên, thầy ấy chọn ngay tên tôi. Sự lúng túng của thầy khi đó khiến tôi dù đang ngượng cũng muốn bật cười. Và lên cấp ba, trong lúc bọn con trai lập ra một danh sách tên các bạn nữ để chinh phục theo đuổi thì tên tôi chưa bao giờ được lọt vô tốp nào cả.

Những sự cố gắn liền với cái tên Chân Thành không khỏi làm tôi nghĩ rằng, mình giống như một món đồ mà bị gán vào đó cách gọi tên sai lệch.

Trong khi tôi khổ sở như thế thì cha mẹ lại vô cùng tự hào về nó.

Họ tâm niệm, con người sống ở đời dù làm bất cứ việc gì cũng nên xuất phát từ sự chân thành ở trong lòng. Sống không gian dối, không giả tạo, không lừa gạt. Kiên trì nhẫn nại, và với một tấm lòng son sắt thì đầu chuyện có khó khăn đến mấy cũng sẽ có ngày được đền đáp.

Tôi hiểu là cha mẹ đã mang những suy nghĩ tốt đẹp đó khi đặt tên cho con gái.

Nhưng bạn biết đấy, năm mười bảy tuổi là lúc bạn chưa hiểu ra được cái khi gì về cuộc đời này. Triết lý, sự sâu sắc, ý nghĩa - đại loại mấy cái điều như vậy thì đối với bọn trẻ chúng tôi chẳng quan trọng gì hết. Một cô bé mơ mộng thì cần quái gì về đạo nghĩa sâu xa. Chúng tôi chỉ cần một gương mặt thật đẹp không nổi mụn, mái tóc dài không quá dơ vì gàu, thân hình đừng phát phì và một cái tên nghe thật nữ tính. Thậm chí tôi còn soạn ra hàng loạt mấy tên dễ thương như Hằng Nga, Kim Chi, Ngọc Diệp, Huyền Diệu vân vân và vân vân để đến gặp cha mẹ và "kiện cáo" đòi đổi tên.

Lúc đó, cha mẹ chỉ làm duy nhất một hành động: nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi siết chặt, đồng thời nhìn sâu vào mắt tôi với một lời thật rõ ràng:

- Rồi sau này, con sẽ thấy cái tên mình tuyệt vời đến dường nào.

Nếu tôi của lúc ấy mà là tôi của sau này thì nhất định sẽ không do dự mà đáp ngay: "Đúng ạ". Bởi những năm tháng về sau, tôi mới thật sự hiểu rõ cái tên mình.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3: Mắt sói trong hẻm vắng

Đúng 6 giờ 30 phút, tôi đã đứng trước cổng nhà, áo dài chỉnh tề bên cạnh chiếc xe đạp mới toanh mà hai ngày trước cha mới mua về làm quà cho con gái nhân dịp khai giảng năm học mới. Tôi luôn là học sinh gương mẫu, chưa bao giờ đi học trễ nhưng ngay bây giờ rất có thể tôi sẽ không còn giữ được thành tích đó nữa. Lý do cũng bởi thằng em trai sinh đôi lười biếng vẫn chưa ló cái mặt ra khỏi nhà ngay lúc này.

- Chiến Thắng! Mày mà còn lè mè là chị đây đến trường một mình luôn!

Sau tiếng hét tức giận đó thì cánh cửa bên trong mở tung, thằng Thắng lao ra ngoài, lật đật lật đật chưa kịp xỏ giày. Trông đáng vẻ hối hả của em trai, tôi chỉ biết thờ dài. Mười bảy tuổi mà đầu tóc quần áo lượm lượm, chả được cô nữ sinh nào dòm ngó, lại còn học dốt, luôn giữ chức "quán quân" hạng bét toàn khối suốt mấy năm đến trường... những cụm từ tệ hại này đã miêu tả một cách rõ nét về thằng Thắng. Rõ ràng tôi thấy thằng em mình chỉ là một chuỗi thất bại thảm hại, hoàn toàn đi ngược với cái tên vẻ vang mà cha mẹ đặt.

Trông cảnh chị gái đứng nhিপ chân với vẻ sốt ruột lắm rồi, thằng Thắng chạy đến gạt chống xe đạp rồi cười nhăn nhó với tôi:

- Chị, em để quên cái áo gió.

- Mau đi học thôi, còn ở đó nói nhăng cuội!

Tôi vừa đánh mạnh vào đầu nó vừa hăm hực ngồi lên yên sau. Rất nhanh, thằng Thắng đạp xe lao đi vùn vụt. Hai chị em rời khỏi con hẻm vắng vẻ, chiếc xe chạy ra ngoài đường lộ cùng nhiều học sinh khác đang hối hả đến trường.

- Chị mà bị trễ giờ là mày chết nhé!

- Em sẽ cố đạp nhanh!

- Đây là cái áo gió cha mới mua cho hả?

- Nó đó, đẹp không chị?

- Ừ đẹp nhưng nhớ giữ kỹ đấy, nó mắc lắm. Mày xài đồ có bao giờ bền đâu.

Cuộc bàn luận của hai chị em về chiếc áo gió mới kết thúc khi xe ngừng lại chờ đèn đỏ. Qua cái ngã ba này nữa là đến trường rồi. Tôi thấy quạ là sáng suốt khi cho thằng Thắng đạp xe, thằng này được cái cao giò và khoẻ như vâm. Tôi nghĩ hai đứa sẽ đến trường kịp giờ thôi.

Đang ngồi đung đưa chân thì chợt, tôi nghe âm thanh khá ồn ào phát ra trong một con hẻm nhỏ ở bên kia đường. Khoảng cách từ đây đến đó không quá xa nên tôi có thể nhìn rõ cái cảnh một đám nam sinh đang đánh nhau ầm ĩ. Trông họ hăng máu lắm, giống như mấy cuộc thanh trừng nhau trong phim bộ xã hội đen Hồng Kông.

Và ở giữa khung cảnh hỗn loạn đó, có một nam sinh dáng người cao ráo, chiếc áo sơ mi trắng ướt đẫm mồ hôi, chiếc quần tây đen càng làm tôn lên đôi chân mảnh khảnh, cuối cùng là chiếc giày thể thao đen trắng Nike. Tôi để ý hẳn là bởi những cú ra đòn đẹp mắt, mạnh mẽ lẫn dứt khoát. Có cảm giác, đó là người dẫn đầu và làm chủ cục diện của trận ẩu đả.

Khi đối thủ bị hạ gục, cậu nam sinh đứng thẳng lưng, thờ ơ. Tiếp theo một cách nhanh chóng, hắn xoay mặt lại và hơi nghiêng người. Trong vài giây tích tắc, tôi giật mình quay mặt sang nơi khác. Tôi chưa nhìn rõ mặt mũi cậu nam sinh đó như thế nào nhưng cái nhìn ấy khá đáng sợ. Một đôi mắt sắc bén, lạnh lùng, quả quyết đồng thời hướng thẳng về phía tôi. Khoảnh khắc đó như thể hẳn biết tôi đang nhìn lên nên liền đưa ra tín hiệu ngầm đầy cảnh cáo.

Tôi mím môi, không ngừng nhìn lên cột đèn giao thông. Chỉ chờ đèn xanh bật sáng là tôi đâm khế vào lưng em trai, giục giã: Nhanh! Nhanh lên đi! Thằng Thắng cứ tưởng tôi sợ trễ giờ nên càng ra sức đạp. Lúc xe đạp quẹo qua khúc cua, tôi mới thờ phào, tuy nhiên bản thân vẫn nhận ra đôi mắt lạnh lùng kia còn dõi theo mình từ bên trong con hẻm nửa sáng nửa tối.

Chiếc xe đạp đã chạy đến kịp lúc trước khi cánh cổng trường đóng lại. Thằng Thắng liền nhảy phóc xuống, chạy đi mất dạng. Còn tôi thì lật đật gửi xe. Vừa rời khỏi bãi gửi xe, tôi giật mình khi tình hình ai đó khoát vai mình, cùng lúc bên tai nghe cái chất giọng quen thuộc:

- Sao hôm nay đi trễ vậy, học sinh gương mẫu?

Tôi quay qua nhìn nụ cười tươi rói của nhỏ bạn thân, Mai Thư.

- Tại thằng em trai lười biếng của tôi đấy.

- À... Mà phải rồi, chiều mai bà hẹn gặp bạn trai phải không?

- Bạn trai gì chứ? Tôi với anh Danh chỉ là bạn thôi nha.

- Xi, bỏ bịch thì cứ nói đại. Bà mau kể tôi nghe tiếp chuyện của hai người đi.

- Để ra chơi đã, giờ phải mau vào lớp!

Tiếng trống vào lớp vang lên. Chúng tôi chạy hối hả về phía phòng học.

Chỉ vì lời hứa đó mà giờ ra chơi vừa đến là tôi đã bị Mai Thư "hành" đeo bám còn hơn sam. Nhỏ đang rất phấn khởi với "chuyện tình li kì" của bạn thân. Nhưng với tôi thì đây chẳng phải là một chuyện tình gì cả. Do tình cờ, tôi gặp được anh chàng đại học năm II ngành Dược, tên Thành Danh. Cả hai quen nhau trong một nhà sách nhỏ gần trường rồi nghiêm nhiên trở thành bạn. Chúng tôi thỉnh thoảng gặp nhau và trò chuyện rất vui vẻ trong suốt ba tháng qua.

Anh Danh thông minh lại dịu dàng, có lẽ trong mắt tôi chẳng khác gì hình mẫu lý tưởng. Cô bé mười bảy tuổi như tôi thăm ngưỡng mộ anh, cũng có chút cảm giác thích thú nhưng tuyệt nhiên cả hai không phải bồ bịch hẹn hò như Mai Thư tưởng tượng. Đặc biệt vào thời đại này, chuyện trai gái thích nhau vẫn còn đôi chút tế nhị. Cho dù tôi có thật sự yêu mến anh thì sẽ chỉ giữ ở trong lòng thôi.

- Chờ tôi đi mua bánh, bà tìm cái ghế nào để tụi mình ngồi nghen.

Nói nhanh làm nhanh, Mai Thư chạy cái vèo đến căn tin. Tôi ngán ngẩm trước sự nôn nao của nhỏ bạn, đưa mắt nhìn khắp sân trường nhộn nhịp học sinh chơi đùa. Cùng lúc, giọng thầy giám thị khối 11 cất lên qua cái mi rô, yêu cầu những ai có mặt ở sân trường phải tập trung ngay dưới bục sân cỏ. Tôi rời khỏi hành lang, tò mò đi đến chỗ đám đông học sinh đang ồn ào.

- Các em chú ý! Đây là những học sinh bị kỷ luật do đánh nhau sáng nay...

Ở giữa những âm thanh xì xầm bàn tán, tôi hướng mắt lên bục sân cò thấy đứng sau lưng thầy giám thị là nhóm nam sinh cá biệt bị kỷ luật. Có sáu người, ai nấy đều ăn mặc có vẻ "bụi" và chơi bời lăm. Đôi mắt tôi lướt qua một lượt rồi dừng lại ngay tên nam sinh đứng ở giữa. Hắn trông nổi bật nhất nhóm vì cao ráo, gương mặt kiêu ngạo bất cần. Mặc thầy giám thị trách mắng, hắn vẫn thản nhiên ngẩng mặt lên, nhìn lảng đàng đàng đó. Chốc chốc, hắn còn cười nhếch môi với đám bạn. Ngay vành môi kéo xếch là cái lúm đồng tiền sâu hoắm rất duyên.

Lý do tôi chăm chú nhìn tên nam sinh đó không phải vì vẻ ngoài sáng sủa cuốn hút ấy mà bởi tôi cảm giác hắn khá quen, kiểu như đã gặp ở đâu rồi...

- Lại là đám nam sinh cá biệt này nữa.

Tiếng Mai Thư nghe thật tinh bơ. Tôi liền xoay qua và trông cảnh nhỏ vừa ăn bánh trắng vừa nhìn lên bục sân cò, mới hỏi:

- Bà biết mấy bạn này hả?

- Nhóm này học lớp 11B8, ngay cạnh lớp mình chứ đâu. Nổi tiếng đánh lộn, trốn học và tùm lum thứ. Bà thấy cái thằng má lúm đồng tiền đứng ở giữa không? Nhìn đẹp trai vậy mà là đại ca của nhóm đó. Hình như tên là... Kiên Tâm.

- Mà tôi thấy cái bạn Kiên Tâm ấy ở đâu rồi thì phải.

- Bà nói gì kỳ, học chung trường nên dĩ nhiên thấy mặt thôi.

- Không phải trong trường mà ở chỗ khác cơ...

Trước đáng về nghĩ ngợi của tôi, Mai Thư chắc lưỡi bảo: "Tụi mình đi thôi!". Mặc cho nhỏ nắm tay kéo đi, tôi cứ ngoái đầu nhìn tên nam sinh Kiên Tâm đó.

Tan trường, tôi đứng trước cổng trường chờ em trai. Trong khi quan sát các học sinh ra về, tôi nghĩ đến cuộc hẹn chiều mai với anh Danh. Dù chỉ đơn thuần là cuộc gặp gỡ giữa bạn bè với nhau nhưng bản thân cũng thấy nôn nóng lắm. Được trông thấy nụ cười dịu dàng đó là tôi đã vui sướng rồi.

Học sinh thưa thớt dần. Tôi bắt đầu sốt ruột bởi chưa thấy thằng Thắng xuất hiện. Tôi nhìn lên đồng hồ treo tường ở phòng bảo vệ. Gì cơ? Hơn 12 giờ? Tôi đã đứng chờ bốn mươi lăm phút! Thật hết nói nổi thằng em khó dạy! Chắc nó cho mình "leo cây" rồi! Bực bội, tôi liền gạt cái chống và leo lên xe đạp đi.

Vừa đạp xe tôi vừa rủa thằng Thắng không tiếc lời. Bao nhiêu lần nó mê chơi mà bỏ chị đứng chờ dưới cái nắng trưa gay gắt. Tôi mím môi tự nhủ về đến nhà sẽ cho thằng em mất nết ấy biết tay! Đang chạy ngon ơ thì bỗng, tôi thắng xe cái kết trước một con hẻm rồi nhìn vào trong. Cái dáng cao cao, mặc chiếc áo gió trông quen quen! Không quá lâu để tôi nhận ra đấy là thằng Thắng. Nó đứng xoay lưng, đang nói cười vui vẻ với mấy tên nam sinh khác nữa.

- Mày để chị khốn khổ chờ đợi còn mày thì đàn đúm với bạn sao? Hôm nay không đánh mày một trận nhớ đời thì chị mày không mang tên Chân Thành!

Lập tức gạt chống xe, tôi xắn tay áo dài đồng thời hằm hằm bước đến chỗ nhóm nam sinh còn đang đùa giỡn. Gương mặt tức giận của tôi cho thấy lát nữa thôi sẽ có một cuộc "thanh trừng" tàn khốc trong lịch sử của hai chị em nhà này. Mấy thằng nam sinh nọ trông thấy cô nữ sinh lạ mặt thì ngừng cười, tỏ vẻ ngạc nhiên. Còn tôi đã đứng ngay sau lưng thằng Thắng, nghiêng răng nghiêng lợi rồi đánh mạnh vào lưng nó.

- Chết nè! Chị đánh chết mày! Dám để chị "leo cây" còn mày đi chơi hả? Há? Há?

Sau mỗi chữ "há" là mỗi cú giáng mạnh bạo của tôi lên người đối phương. Đối diện, những tên kia quá bất ngờ nên cũng đứng trơ ra như trời trồng.

Đang đánh hăng say thì đột ngột ai đó nắm tay tôi giữ lại. Thở một nhọc, tôi mau chóng quay qua toan gạt lên thì đôi mắt mở to kinh ngạc. Đó không ai khác chính là Chiến Thắng, đứa em trai mà này giờ tôi nghĩ là đang bị đánh. Thằng Thắng cũng ngạc nhiên chẳng kém:

- Chị! Sao chị lại ở đây? Đã vậy còn đánh người ta!

Câu hỏi đó vừa kết thúc là lúc tôi phát hiện ra sự nhầm lẫn tai hại của mình. Ôi trời ơi! Tôi đưa tay che miệng và kêu lên một tiếng. Thằng Thắng đang đứng trước mặt tôi, nếu vậy cậu nam sinh vừa bị đánh khốc liệt kia là...

Tôi từ từ quay mặt lại. Má ơi! Cái nhìn của tôi chạm phải đôi mắt sắc bén của "nạn nhân". Hắn ta xoay mặt nhìn nghiêng và đang chiếu ánh mắt nửa giận dữ nửa lạnh băng vào tôi - con nhỏ nữ sinh mà chẳng rõ nguyên do gì lại đánh hắn trời chết!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Sẽ còn có duyên gặp lại?

Phản chiếu trong đáy mắt hồi lỗi của tôi là một gương mặt sáng sủa đẹp trai, đuôi mắt dài và sắc, nụ cười nhếch môi với cái lúm đồng tiền. Đó là lúc tôi nhận ra cậu nam sinh trong trận ẩu đả sáng nay tại con hẻm vắng. Và dĩ nhiên cũng chính là Kiên Tâm, nam sinh cá biệt bị kỷ luật dưới bậc sân cò.

Tôi thấy trước mắt tối sầm lại.

Vì sao có vài người không thể gặp gỡ nhau trong một tình huống bình thường chứ? Hết chứng kiến cảnh hán ta đánh nhau rồi bây giờ chính tôi lại đánh hán nữa.

Về như bây giờ mới hiểu ra sự việc, một tên khác trong nhóm liền tức giận:

- Nè! Hai đứa mày là ai mà xông vô đánh đại ca dữ dội vậy?

Tôi giật mình lùi ra sau một bước vì thấy gã định lấn tới. Nhưng rất nhanh, Kiên Tâm giơ tay lên ngăn lại đồng thời xoay hán người qua đối diện với hai chị em tôi. Tôi thấy hán nhìn mình chằm chằm, nét mặt bình thường tuy nhiên đôi mắt trong veo đó vẫn rất vô cảm.

- Tôi... sẽ không đánh con gái. - Chất giọng Kiên Tâm hơi trầm - Nhưng phải nói rõ lý do tại sao bạn lại đánh tôi!

Tôi có phần ngạc nhiên trước cách xưng hô lịch sự nhả nhặn "tôi - bạn" từ phía Kiên Tâm. Tôi kín đáo quan sát hán từ trên xuống dưới, cảm giác như dù là học sinh cá biệt nhưng hán vẫn mang vẻ khảng khái khác thường. Bỗng chốc tôi cảm thấy tên nam sinh này không quá đáng sợ như mình tưởng.

- Ừm... mình nghĩ có chút hiểu lầm ở đây. Phải không chị?

Nghe thằng Thắng hỏi với vẻ giục giã, tôi hít sâu một hơi rồi lên tiếng:

- Xin lỗi bạn vì mình cứ tưởng bạn là em trai mình...

- Nhìn nhầm? - Tên khác trong nhóm chung hững - Đùa chắc?

- Là vì bạn ấy cũng cao cao, và mặc cái áo gió y hệt thằng Thắng nên mình mới định ninh là nó... Mình thật sự xin lỗi.

- Đại ca, không thể bỏ qua như thế được!

Tên nọ có vẻ nóng nảy liền xáp đến gần tôi, như chỉ chờ có thể đánh tôi một trận để trút giận cho đại ca của gã. Tôi nuốt nước bọt, hết nhìn đối phương rồi lại nhìn qua Kiên Tâm đang đứng im lặng, đôi mắt đảo nhẹ vì suy nghĩ. Trông tình hình chẳng mấy khả quan, Chiến Thắng liền làm liều bằng cách kêu lớn:

- Thầy giám thị kia!

Cả đám nam sinh, ngoại trừ Kiên Tâm, lập tức nhìn ra phía sau. Nhân lúc ấy, thằng Thắng nắm tay tôi, bỏ chạy. Hai chị em gấp gấp leo lên xe đạp rồi phóng đi mất dạng.

Thoát được đám nam sinh lưu manh, hai chị em tôi mới thở phào. Thằng Thắng cũng đạp chậm lại, cái cặp giò đuổi muốn chết vì nãy giờ đạp như điên.

- Chị cứ xốn xác, không chịu nhìn cho kỹ để giờ rước họa vô thân!

Nhìn lưng áo ướt đầm mồ hôi của em trai, tôi thở đều lại, trách:

- Ai bảo mày mất tâm mất tích, chị tức quá mới đánh nhầm người ta!

- Lớp em bị thầy Dũng bắt ở lại học thêm tận một tiết, cái này là sự cố.

Tôi thở mạnh một phát, không nói gì thêm. Lúc nào không học, lại học trúng ngay lúc này. Mà hôm nay ra đường quên coi ngày hay sao ấy, xui dễ sợ! Giờ nhớ lại về mặt đấng đấng sát khí của Kiên Tâm mà tôi vẫn còn sợ. Cũng may là chạy thoát được! Tôi chỉ cầu mong đừng chạm mặt hán thêm lần nào nữa.

...

Hôm sau vào trường, tôi cứ đứng thập thò ở đằng sau cây bàng ngay lối ra của bãi giữ xe. Chẳng là tôi đang nhìn xem trong sân trường nhộn nhịp có bóng dáng của Kiên Tâm cùng đám đàn em hồ báo kia không. Nói gì thì nói, học chung trường lại còn cùng khối, lớp học cạnh nhau nữa nên khả năng đụng mặt lần thứ hai là rất cao. Quan sát một hồi một quá, tôi dựa lưng vào cái cây, nghĩ không thể đứng mãi ở đây được. Bây giờ cứ liều chạy một mạch vào lớp học thôi. Và lại, thiết nghĩ tên Kiên Tâm chắc không nhỏ nhen đến mức ăn thua với con gái đâu.

Hít vào thở ra ba lần, tôi ôm chặt cặp rồi khỏi chỗ nấp, bước vội về phía dãy phòng học khối 11. Trên đường đi chẳng có chuyện gì xảy ra, và tôi cảm tạ trời đất vì điều đó. Rất nhanh, lớp học đã xuất hiện ở phía xa. Chỉ cần qua khúc cua kia nữa thôi là tôi sẽ vào lớp an toàn. Nhưng trời không chiều lòng người khi tôi vừa rẽ qua thì vô tình đụng vào ai đó. Sau hồi trấn tĩnh lại, tôi há hốc mồm kinh ngạc y hệt buổi trưa hôm qua khi trông thấy về mặt "hắc

ám" của Kiên Tâm. Và ngay bây giờ hắn cũng đang đứng trước mặt tôi sừng sững như một quả núi.

Thất kinh, tôi lật đật ôm cặp ngồi thụp xuống như thể vừa làm rơi đồ. Tiếp theo, tôi thấy Kiên Tâm cũng ngồi xồm xuống, hai tay đặt lên hai đầu gối. Dù đang nhìn xuống đất nhưng tôi biết rõ hắn cũng đang nhìn mình chằm chặp. Đúng là chạy trời không khỏi nắng!

- Bạn làm rớt đồ hả? - Kiên Tâm hỏi, vẫn cái kiểu nói chuyện rất lịch sự ấy.

Tôi giả dờ không nghe, vờ đưa tay mò mắt trên đất.

- Bạn cần tôi tìm giúp không? - Cái giọng nhỏ nhẹ của Kiên Tâm vẫn chẳng đổi.

Tôi tiếp tục giả vờ điếc dù biết cách làm này thật quá ngu ngốc.

- Chân Thành lớp 11B9!

Tôi giật mình bởi nghe Kiên Tâm gọi đúng tên mình. Dứt khoát, rõ ràng và nhấn mạnh như một mệnh lệnh buộc tôi phải ngẩng mặt lên. Đến nước này thì tôi hiểu bản thân không còn đường lui. Hắn đã biết tên tôi thậm chí cả lớp nữa, chứng tỏ là sẽ chẳng bỏ qua dễ dàng đâu.

Tôi chậm rãi ngước mặt lên. Đối diện, Kiên Tâm nhìn nhìn chốc lát rồi nhếch môi tạo thành cái nụ cười ngao mạn đặc trưng, nhưng phải công nhận hai cái lúm đồng tiền đó duyên cực ấy. Mặt mũi đẹp thế này mà sao lại làm học sinh lưu manh nhỉ? Kiên Tâm cất tiếng lần nữa, đánh tan suy nghĩ mê mải trong đầu tôi:

- Tôi cố ý đứng chờ bạn ở đây. Đừng nói là bạn quên tôi?

Chắc là muốn trả thù mình chứ gì! Nhủ thầm xong, tôi cười gượng gạo:

- Nhớ... Mình nhớ ra bạn mà. Chuyện hôm qua, mình rất xin lỗi.

- À là cái vụ đánh nhầm đó hả, tôi không để bụng đâu nên đừng lo. Và tôi ở đây chờ bạn cũng không phải để trả thù như bạn nghĩ. Tôi muốn trả lại bạn cái này... Trưa hôm qua khi bạn chạy đi, nó bị rớt ở dưới đất.

Kiên Tâm lấy trong túi quần ra tấm ảnh của ca sĩ Lam Trường với cái móc khoá cặp - thứ đồ trang trí khá thịnh hành thời bấy giờ. Tôi lập tức nhận ra món đồ ưa thích của mình. Trưa hôm qua về nhà, tôi phát hiện nó đã mất. Cứ ngỡ tấm ảnh rớt ở đâu, ai ngờ lại rơi ngay chỗ Kiên Tâm. Và giờ thì hắn có nhã ý mang đồ trả lại cho chủ. Tôi lưỡng lự vài giây rồi đưa tay đón lấy, miệng lí nhí cảm ơn. Kiên Tâm đứng dậy và tôi cũng chậm rãi đứng lên theo.

- Tôi cũng thích ca sĩ Lam Trường lắm đấy.

Khỏi nói, tôi ngạc nhiên đến mức nào. Chợt, tôi thấy Kiên Tâm đưa tay về phía này, trong lòng lại nghĩ hắn muốn đánh mình nên tôi nhắm tịt mắt sợ hãi. Nhưng sau đó, tôi cảm nhận một cái vuốt nhẹ lên bờ vai mình liền mở mắt ra mới thấy Kiên Tâm đang phui phui gì đó trên vai áo dài, lại còn vỗ nhẹ thêm cái nữa.

- Tôi từng nói, Kiên Tâm này không đánh con gái.

Dứt lời, Kiên Tâm nhoen miệng cười thích thú và cất bước. Lúc đi ngang qua tôi, hắn cố tình chậm lại để thì thầm vào tai tôi một câu:

- Chúng ta sẽ còn có duyên gặp lại.

Rồi hắn đi thật. Dõi theo bóng tên nam sinh lưu manh khuất bóng, bấy giờ tôi mới chịu thở ra. Ban nãy nói chuyện với Kiên Tâm mà tôi chẳng dám thờ ơ. Về như mọi chuyện đã kết thúc, hắn không có ý định trả thù gì về vụ hôm qua, đã thế còn tốt bụng trả lại đồ cho tôi. Không thể ngờ sự việc lại dễ dàng hơn mình tưởng. Duy có điều, câu nói "sẽ còn có duyên gặp lại" nghĩa là sao...? Hay ý hắn muốn báo lớp hai đưa gần nhau nên từ giờ sẽ hay đụng mặt?

Chiều tan trường, tôi nhanh chóng lấy xe đạp ra rồi chạy như bay. Vì tôi có cuộc hẹn với anh Danh ở một quán chè cách trường không xa. Hôm nay tôi sẽ cho thằng Thắng cuộc bộ về nhà để biết cái thân. Vừa cười hả hê, tôi vừa thắng xe cái kết trước quán chè nhỏ có tên Gốc Đa. Chính trang lại quần áo, tóc tai, tôi bước vào trong.

Anh Danh ngồi ngay cái bàn bên cạnh cửa sổ, nơi có mấy chậu lan trắng muốt. Tôi cười tươi, bước đến chỗ đó. Anh Danh đang đọc sách, thấy có người ngồi xuống liền ngẩng đầu lên. trông thấy tôi, anh nở nụ cười dịu dàng. Sau khi hai chén chè được mang lên, anh mới bảo:

- Em ăn nhiều vào nhé, hôm nay anh đãi.

- Cảm ơn anh. Hôm nay anh có tiết học ạ?

- Ừ, anh vừa ra khỏi giảng đường là chạy ngay đến đây để gặp em.

Nghe vậy, tôi vừa cười ngượng vừa cúi mặt ăn chè đậu. Đôi mắt long lanh của tôi nhìn miết vào ly nước lọc bên cạnh, trong làn nước sóng sánh tinh khiết đó phản chiếu mờ ảo khuôn mặt thanh tú của anh Danh. Ôi, những anh chàng sinh viên đại học giỏi giang quả là niềm mơ ước của nhiều cô bé thời bấy giờ như tôi.

- Anh hẹn em hôm nay vì có chuyện quan trọng muốn nói. Nhưng chờ em trai của anh đến rồi anh sẽ nói luôn thế.

- Em trai? Anh có em trai à?

- Anh chưa nói với em nhì? Anh có thằng em trai học lớp 11, mà hôm qua anh mới được biết em với nó học chung trường. Bất ngờ quá phải không?

Hoá ra tôi và em trai của anh Danh lại cùng tuổi, còn học chung trường nữa chứ. Nếu thế thì hẳn, cậu ấy phải là học sinh xuất sắc vì có một người anh giỏi như thế mà. Toan định hỏi tên người bạn đó thì tôi thấy anh Danh vẫy tay gọi: "Anh ở đây!".

Không quá lâu có một người bước đến bên chiếc bàn nơi chúng tôi ngồi. Tôi chưa kịp hồn hồn quay qua xem mặt mũi cậu em trai đó thì thình lình nghe:

- Xin lỗi em đến trễ. Mà anh không chọn cái bàn ở ngoài ngồi cho mát à?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mong muốn của anh trai

Gi vậy? Cái chất giọng trầm này nghe quen quen? Sao giống... Sao giống... Tôi lập tức xoay qua nhìn. Vào cái khoảnh khắc tôi nhìn rõ mặt em trai của anh Danh thì cảm giác đất trời quay cuồng, đầu không bị ai đánh mà nhức nhối kinh khủng. Có lẽ lúc này tôi mới hiểu rõ câu nói kỳ lạ kia: "Chúng ta sẽ còn có duyên gặp lại", bởi ngay bây giờ chủ nhân của câu nói đó đang đứng trước mặt tôi.

Kiên Tâm, tiếp tục kiêu nhếch môi với má lúm đồng tiền, vẻ như rất thú vị trước cuộc gặp gỡ mà mình đã đoán trước này. Hẳn không quên chào hỏi cho lịch sự:

- Lại gặp nhau nữa nhì, bạn Chân Thành!

- Ủa, hai đứa quen nhau rồi hả?

Trước vẻ ngạc nhiên của anh trai, Kiên Tâm vừa ném nhẹ cái cặp lên ghế vừa ngồi xuống bên cạnh và đáp gọn lỏn:

- Bọn em mới làm quen với nhau hôm qua thôi.

Lại nghe nhắc đến vụ đánh nhầm, tôi nhận thấy mấy cái hạt đậu trong miệng mình trở nên cứng cứng và đắng ngắt. Trong khi anh Danh hỏi Kiên Tâm ăn chè gì thì tôi lại rơi vào thế giới hỗn loạn của bản thân. Tôi không ngừng tự hỏi: "Quay sò mơ?" (Wéishème) nghĩa là "Tại sao?" theo tiếng Trung. Tôi bắt chước mấy diễn viên trong phim Đài Loan, vừa kêu như thế vừa mang biểu hiện thẳng thốt.

- Chắc bạn Chân Thành đang tự hỏi vì sao tôi lại là em trai của anh Danh, hả?

Lần nữa, Kiên Tâm khiến cho tôi phải giật mình kinh ngạc. Cứ như thể hắn đang đi guốc trong bụng tôi vậy. Sao hắn lại hiểu được tôi đang nghĩ gì chứ? Tôi liền nhìn qua Kiên Tâm, hẳn cứ nở cái nụ cười khinh khỉnh kỳ cục ấy!

Tôi còn chưa đáp lời thì anh Danh đã cười khê:

- Anh không biết là hai đứa quen nhau rồi đấy. Tối qua em còn hỏi anh: "Cô bé anh hay gặp nói chuyện có phải tên Chân Thành không?" nữa mà.

Giờ thì tôi đã hiểu, Kiên Tâm vốn biết rõ về tôi cả rồi, thậm chí còn biết luôn cuộc gặp mặt của ba người ngày hôm nay. Đó là lý do, hẳn thân nhiên nói cả hai sẽ còn có duyên gặp lại. Mà có đúng là "duyên" không chứ? Thật hết sức oái oăm!

- Dù hai đứa đã biết nhau nhưng anh cũng giới thiệu lại lần nữa. Đây là em trai anh, tên Kiên Tâm. Còn đây là cô bé anh từng nói với em, tên bạn ấy là Chân Thành.

Anh Danh vừa dứt lời là Kiên Tâm tự dưng nhìn tôi:

- Cái tên nghe thật đặc biệt, Chân Thành. Chắc cha mẹ muốn bạn sẽ trở thành người luôn có lòng thành trong mọi chuyện.

Và tôi chẳng phải dạng vừa gì khi đáp lại rằng:

- Tên bạn cũng giống mình thôi. Cha mẹ bạn muốn bạn làm việc gì cũng nên làm đến cùng, với một lòng kiên định không đổi.

Kiên Tâm mở miệng kêu "Woa" một tiếng giả vờ tỏ ra thán phục. Nghe cuộc đối đáp "chơi qua lại" giữa hai đứa, anh Danh buồn cười bảo:

- Chân Thành và Kiên Tâm? Chỉ cần có lòng thành và không dối thì chuyện gì cũng có thể thực hiện được sao? Thú vị thật!

- Thôi đừng bàn chuyện ngoài lề nữa, anh bảo có việc quan trọng muốn nói mà.

Kiên Tâm múc một muỗng chè bắp bỏ vào mồm. Tôi cũng thử nhẹ một cái, vấn đề giữa mình với tên nam sinh lưu manh này tạm thời gác qua một bên, chủ yếu là nghe chuyện của anh Danh đã. Hết nhìn em trai và tôi xong, anh nói:

- Anh sẽ qua Mỹ du học.

- Sao ă? Qua Mỹ ư? - Tôi bất ngờ.

- Ừ, chuyện này thằng Tâm biết rồi. Và hôm nay anh muốn báo với em. Anh nhận được suất học bổng sang Mỹ khoảng hai năm, tất nhiên anh sẽ đi.

Trong lòng tôi có một nỗi buồn kì lạ kéo đến. Rõ ràng mối quan hệ giữa cả hai không là gì ngoài tình bạn nhưng khi nghe anh bảo sẽ đến một nơi xa, thật xa Việt Nam thì tôi vẫn buồn lắm. Có thể vì anh là người bạn ba tháng qua của mình, hoặc cũng có thể vì tôi mang chút cảm giác yêu mến nào đó đối với chàng trai này. Nước Mỹ, nơi chấp cánh cho biết bao nhiêu ước mơ bay cao bay xa của sinh viên Việt Nam. Đáng lý tôi nên mừng cho anh mới đúng.

- Dù có hơi đột ngột... - Tôi mỉm cười - Nhưng em cũng chúc mừng anh.

- Chúc mừng với cái về rầu rĩ đó à?

Lần nữa, Kiên Tâm khiến tôi ngạc nhiên. Dù đang chăm chú vào chén chè bắp, ấy vậy hán vẫn quan sát tôi ư? Và tôi đoán, hán hán dễ dàng nhận ra tôi chỉ đang cố che giấu nỗi buồn thôi. Hán nói khá nhỏ, như thể chỉ muốn tôi nghe thấy.

- Cảm ơn em. Thời gian qua anh rất vui vì được làm bạn với em..

Tôi cố giữ nụ cười và cúi xuống ăn tiếp chén chè còn dờ. Chẳng biết có phải vì giải vây cho sự khó xử của tôi không mà Kiên Tâm cất tiếng chán chường:

- Anh, vào đề chính đi.

- Được rồi cái thằng này, cứ nóng nảy như thế. - Anh Danh nhìn lại tôi - Anh rất vui khi biết em và thằng Tâm chung trường. Xem ra anh có thể yên tâm về hai đứa.

Tôi nhú mồm vẫn chưa hiểu rõ ngụ ý này giờ anh muốn đề cập là gì.

- Anh thấy tính em hiền lành, rụt rè và nhút nhát.

Khục! Khục! Bất chợt Kiên Tâm ho một cái. Không hiểu vì có gì mà hán đang ăn chè lại bị sặc như vậy. Tôi nghi ngờ là hán nhớ lại trưa hôm qua tôi đánh hán trời chết chỉ vì lầm tưởng là em trai, chắc hán nghĩ một đứa con gái dữ như vậy mà bảo là hiền lành nhút nhát thì..

Bị cắt ngang giữa chừng, anh Danh có hơi lúng túng để nói tiếp câu chuyện:

- Tóm lại anh hi vọng hai đứa sẽ trở thành bạn tốt của nhau. Trong thời gian này, thằng Tâm cũng có thể bảo vệ em.

- Dạ, bảo vệ em ư? Ý anh là sao ă?

- Một thời gian dài nữa anh mới trở về và anh muốn em vui vẻ, không bị bắt nạt, cũng như muốn có người bầu bạn với em nên anh đề nghị thằng Tâm bảo vệ em ở trường. Và em cũng chính đồn lại đứa em trai nghịch ngợm này của anh. Hai đứa xem như là chăm sóc qua lại.

Khoan! Khoan đã nào! Tôi cảm thấy rối tung rồi! Chuyện gì vậy? Chẳng có lý do gì để tôi với Kiên Tâm dính dáng với nhau! Vấn đề này chả hay ho chút nào. Tôi muốn tránh xa tên nam sinh đáng sợ ấy còn không kịp, chứ đừng nói đến việc cả hai làm bạn, rồi tôi phải "coi sóc chính đồn" hán. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh Danh nói một điều quá ngớ ngẩn đến thế.

- Em không cần bạn ấy bảo vệ đâu anh.

- Cứ xem như đây là ý muốn của anh.

- Nhưng sao... lại bắt buộc phải như thế hả anh?

- Vì anh thật sự quý mến em.

Tôi tròn xoe mắt không chớp. Anh Danh vừa nói là quý mến tôi ư? Bất giác sự phản kháng trong tôi giống hệt quả bóng bị đâm xì hơi, xiu xuống luôn. Tôi đầu nỡ lòng nào từ chối đôi mắt dịu dàng ấm áp đang hướng về mình lúc này.

Kiên Tâm thở mạnh một phát, có lẽ muốn kết thúc cái bầu không khí "nên thơ" của chúng tôi. Tôi cảm thấy tính khí hán thuộc kiểu bộc trực thẳng thắn vì vậy sẽ không thích vòng vo hay "sến súa" và hán cũng nói luôn:

- Bạn cứ nghe theo anh tôi đi, anh ấy vì quan tâm cô gái mình thích mà.

Rồi chẳng để anh Danh với tôi kịp phản ứng, hấn rành rọt tiếp:

- Anh yên tâm, em sẽ làm những gì anh muốn. Bảo vệ và làm bạn với Chân Thành. Giờ thì em đi trả tiền bữa chè này để chúng ta còn về nữa. Cũng trễ rồi đấy.

Hành động dứt khoát từ Kiên Tâm vô tình khiến chúng tôi rơi vào cảnh ngỡ ngàng. Nhưng rồi nghĩ gì đó, hoặc cũng có thể là bản thân không muốn bị hiểu lầm, anh Danh liền gọi em trai lại nói mình sẽ đi trả tiền. Còn lại hai người, tôi mới hỏi:

- Vậy trưa hôm qua bạn đã biết rõ về mình rồi.

- Đâu có, trưa qua nhất được tấm hình ca sĩ Lam Trường thì tôi thấy cái tên Chân Thành được viết ở đằng sau. Tôi cảm giác tên này hơi quen và buổi tối mới hỏi anh Hai. Vì dạo trước, thỉnh thoảng tôi cũng hay nghe anh ấy kể về bạn.

- Xem ra hai anh em nhìn không giống nhau gì cả.

Tự nhiên Kiên Tâm nhìn tôi, nói như đáp trả:

- Trên đời này có nhiều chuyện bất ngờ lắm, cũng như tôi không nghĩ gu chọn bạn gái của anh Hai mình lại... tệ đến vậy!

Tôi tỏ rõ sự bức bối trước cái nhìn sấm soi đầy chán chường của tên nam sinh lưu manh hạng nhất đó. Tôi nghĩ cả hai chẳng thể nào thành bạn tốt được!

***

Mai Thư há hốc mồm, tay còn chưa kịp gỡ gói bánh da lợn, đã kinh ngạc:

- Bà nói em trai của anh Danh gì đó chính là Kiên Tâm?

Bên cạnh, tôi vừa đi vừa gạt đầu vội về rầu rĩ. Mai Thư bảo sao lại trùng hợp đến dường này. Tuy chưa một lần gặp anh chàng sinh viên năm II ngành Dược kia nhưng qua miêu tả cùng với sự ngưỡng mộ mà tôi dành cho anh thì nhỏ cũng hiểu phần nào đó là một người vô cùng giỏi giang. Nhưng ngược lại Kiên Tâm thì... Cả khối 11, à không cả cái trường cấp III này có ai mà không biết tiếng hấn. Đánh nhau thì khỏi chê, trốn học cũng miễn bàn. Nếu hấn đứng thứ nhì thì chả ma nào dám nhận đứng nhất. Ấy vậy hai người lại là anh em mới lạ chứ!

- Sao số tôi cứ hay dính vô ba cái thứ phiền phức nhĩ?

Nghe chất giọng giống hệt hơi của tôi, Mai Thư chắc lười rõ to:

- Nào nào, cậu ta cũng chỉ là em trai ảnh thôi mà, đâu liên quan gì đến bà.

- Vấn đề là ở chỗ này. Bà biết anh Danh nói gì với tôi không? Ảnh bảo muốn tôi với Kiên Tâm làm bạn tốt với nhau, đồng thời hấn ta sẽ bảo vệ tôi ở trường.

- Cái gì? - Mai Thư suýt phun miếng bánh trong miệng - Kiên Tâm sẽ bảo vệ bà?

Tôi còn chưa kịp gạt đầu là đột ngột hai đứa bị ai đó đứng ra giữa đường chặn lại. Ngạc nhiên nhìn qua, tôi phát hiện là đám đàn em hồ báo của Kiên Tâm mà bữa trước mình đã "diễn phúc" chạm mặt. Chẳng hiểu lý do gì mà cả đám kênh mặt, nhìn chăm chăm chúng tôi. Tôi đề ý, chẳng thấy Kiên Tâm đâu, lòng tự hỏi tại lưu manh này muốn gì đây? Kế bên Mai Thư chưa biết chuyện liền khoanh tay hỏi:

- Máy bạn muốn gì?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Các bạn nam hãy tránh xa Chân Thành 100 mét!

Tôi nhận ra kẻ đứng đầu là thằng đã lần tới định đánh mình nên liền kéo nhẹ vạt áo dài của Mai Thư. Tốt nhất không nên gây sự với đám này! Đối diện, tên nam sinh mặt mũi dữ dằn tóc vuốt keo hết nhìn tôi rồi nhìn qua Mai Thư, vênh mặt bảo:

- Tại này nghe hai người nhắc đến tên đại ca nên muốn hỏi thăm xem sao.

Không để Mai Thư trả lời là gã đã lia mắt trở lại tôi, hỏi cộc lốc:

- Còn nhớ tụi này không?

Né tránh ánh nhìn sẫm soi khó chịu đó, tôi lắc đầu im lặng. Tên nam sinh kia về như bức bối gì đẩy lên vùng tay lên. Rồi thỉnh thoảng, một bàn tay khác đã kịp thời giữ lại. Tất cả ngạc nhiên bởi thấy Kiên Tâm xuất hiện tự bao giờ, vai đeo cặp đen, một tay bỏ vào túi quần và đôi mắt sắc bén chiếu thẳng vào tên đàn em, cất giọng rõ ràng:

- Mà có biết mình đang đụng vào ai không hả?

- Đại ca, tụi này gặp lại con nhỏ bữa rồi đánh đại ca quá trời nè. Định cho nó...

Tên ấy chưa dứt lời là bị Kiên Tâm đánh một phát vào đầu. Gã ôm đầu nhăn nhó. Thở mạnh đồng thời nhìn hết một lượt đám đàn em, Kiên Tâm rành rọt:

- Kể từ giờ, bọn mày không được đụng đến bạn Chân Thành. Chẳng những thế mà còn phải ra sức bảo vệ bạn ấy mọi lúc mọi nơi, nghe rõ chưa?

- Gì kỳ vậy đại ca? - Đám đàn em khó hiểu.

- Tụi mày biết đây là ai không? Chị-dâu-tương-lai-của-tao-đấy!

Khỏi nói cũng biết, bấy từ mà Kiên Tâm nhấn mạnh đó khiến ai nấy đều không khỏi kinh ngạc. Mai Thư liền nhủ mày, chưa chi mà đã thành chị dâu rồi sao? Hiển nhiên, người phản ứng nhất ở đây là tôi. Mặt đỏ bừng, tôi lập tức mở to mắt nhìn Kiên Tâm, miệng hỏi gấp gáp:

- Bạn nói cái gì vậy, hả? Ai bảo mình là chị dâu bạn chứ?

- Thì bạn là bồ của anh tôi.

- Không phải, mình với anh Danh chẳng có gì hết...

- Thôi nào, hôm qua anh tôi gần như bày tỏ với bạn rồi và bạn cũng đâu có từ chối.

Rồi không cho tôi nói thêm lời nào, Kiên Tâm quay qua đám đàn em:

- Nói tụi mày biết, bạn Chân Thành là bồ ruột của anh Danh. Đứa nào dám đụng đến thì tao đánh như xương! Tụi mày phải bảo vệ bạn ấy rõ chưa?

Đám đàn em bấy giờ mới lần lượt nhìn nhau, về như cuối cùng cũng đã hiểu ra mối quan hệ mới giữa tôi và Kiên Tâm. Tức thì cả bọn cười liên hồi, không ngừng nhìn tôi rồi chào một tiếng đầy thân thiện. Tên nam sinh tóc vuốt keo ban nãy còn bặm trợn thế mà giờ cũng nhoẻn miệng cười, giọng nhỏ nhẹ:

- Không biết bạn đây là bồ của anh Danh nên đã xúc phạm, bạn bỏ qua nhé.

Tôi cười gượng, khẽ gật đầu. Gã tự đứng thở phào rồi tiếp:

- Giới thiệu luôn, mình là Hiếu. À còn bạn này là...? Xin chào bạn thân của chị dâu.

Mai Thư chống hông, tức tối trước cái cách gọi kỳ cục ấy:

- Nè bạn Hiếu, tôi tên Mai Thư, chứ không phải tên Bạn-thân-của-chị-dâu!

- À à, là bạn Mai Thư, tụi này nhớ rõ rồi.

Phát hiện những học sinh xung quanh bắt đầu nhìn về phía này, tôi liền bảo rõ:

- Nói lần cuối, mình không phải là chị dâu bạn.

Dứt lời, tôi kéo Mai Thư rời đi. Phía sau còn nghe loáng thoáng Kiên Tâm với đám đàn em thì thào thì thầm gì đấy. Thật là phiền phức mà!

Giờ ra chơi, tôi thu dọn tập vở còn Mai Thư thì đến căn tin mua bánh trước. Vừa ra khỏi cửa lớp là tôi nghe Tiến - lớp phó học tập gọi lại để hỏi về việc nộp bài tập. Hai chúng tôi đang nói chuyện bình thường thì đột ngột một bàn tay chen vô giữa, chém nhẹ giữa không trung như thế tạo ra ranh giới. Và tôi ngạc nhiên khi đó là Hiếu. Nhìn tôi cười một cái xong, gã xoay qua Tiến rồi làm mặt nghiêm túc:

- Mà có biết bạn Kiên Tâm lớp 11B8?

- Biết... Rồi sao? - Tiến e dè.

- Đại ca tao vừa ra chỉ thị: Tất cả những thằng con trai trong trường phải cách xa bạn Chân Thành! Đứa nào không nghe thì đừng trách.

Tôi cau mày khó hiểu. Còn Tiến, vừa trông cái cảnh Hiếu bẻ cổ bẻ tay là cậu liền nhìn nhìn tôi rồi bỏ đi vào lớp chẳng dám nói gì thêm. Tôi gọi theo nhưng vô ích, tiếp đến thì quay qua nhìn Hiếu vẫn đang cười tươi, câu hỏi:

- Sao bạn lại làm vậy?

- Bạn Chân Thành đừng giận, đó là lệnh của đại ca tụi này.

- Rốt cuộc Kiên Tâm muốn làm gì?

- Đại ca bảo bạn Chân Thành là bồ của anh Danh nên phải bảo vệ bạn trước đám con trai trong trường. Bất kỳ thằng nào cũng không được đến gần bạn trong vòng 100 mét.

Tôi há hốc mồm. Lại chuyện điên khùng gì nữa đây? Thật hết nói nổi cái tên lưu manh đó! Đúng lúc, tôi bắt gặp Kiên Tâm với đám đàn em đang đi ở giữa sân, tay chỉ trò giở đồ vào các nam sinh. Được lắm, tôi đang muốn tìm hắn đây! Mau chóng, tôi bước nhanh về phía đó. Vừa đến gần thì tôi đã nghe hắn tuyên bố rành rọt câu:

- mấy thằng con trai nghe đây, phải cách xa bạn Chân Thành lớp 11B9 cỡ 100 mét!

Tức thì tôi đi lên phía trước chặn Kiên Tâm lại. Nhắc thấy tôi, hắn bắt ngờ kêu:

- Trời! Ở đâu mà xuất hiện nhanh vậy?

- Đủ rồi đó bạn Kiên Tâm! Mau dừng cái trò dờ hoi của bạn lại, ngay!

- Ai bảo là dờ hoi? Không thấy tôi đang cố hết sức bảo vệ bạn à?

- Bạn làm thế chỉ khiến mọi chuyện trở nên rắc rối! Mình không muốn bị chú ý!

- Có sao đâu? Ai dám ý kiến, tôi cho thằng đó biết tay!

Bỏ mặc thái độ giận dữ từ tôi, Kiên Tâm vẫn chỉ tay vào các nam sinh đi qua, dùng ánh mắt lẫn lời nói đầy đe dọa về việc đến gần tôi. Mím môi, tôi giận muốn chết. Phương châm của tôi là không muốn trở nên nổi bật, nhưng giờ thì sao, chỉ vì Kiên Tâm mà tôi trở thành trung tâm của sự chú ý. Chợt, một nam sinh dừng lại hỏi:

- Nè, trường tụi mình làm gì rộng tới 100 mét? Bạn bảo cách xa 100 mét vậy tụi này đứng ở đâu đây? Ra khỏi trường à? Vừa phải thôi!

Kiên Tâm dừng lại, đảo mắt ra điều suy nghĩ rất nghiêm túc. lát sau hắn hỏi tên đàn em đứng phía sau rằng: Có thật trường này chưa tới 100 mét? Tên nọ gật đầu liên tục. Nhìn nét mặt như kiểu "hoá ra là vậy" của Kiên Tâm mà tôi không khỏi buồn cười. Gì nào? Hắn nghĩ cái trường học này rộng lắm hay sao?

- Tao không cần biết, tóm lại là tụi con trai cầm bén mắng đến gần bạn Chân Thành! Còn đứng ở đâu thì tùy, miễn là cách xa nhất có thể! Hiểu chưa?

Kiên Tâm lại giờ thôi lưu manh khiến cậu nam sinh kia bỏ đi. Hắn vẫn tiếp tục hô hào, riêng tôi thì quá chán nản mà cũng quay lưng đi tuốt.

Vừa thấy mặt Mai Thư là tôi đã buông một tiếng thờ dài oi là dài. Nhỏ vừa gặm bánh trái vừa hỏi sao tôi đến lâu thế. Tôi đem toàn bộ sự việc tệ hại này giờ ra kể lại. Nghe xong, nhỏ còn kinh ngạc hơn cả tôi:

- Hắn ta làm đến mức đó ư? Đầu óc có vấn đề không vậy trời?

- Cứ như vậy chắc tôi không dám đến trường luôn quá. Rồi thế nào thầy giám thị cũng biết, lúc ấy chuyện sẽ rất kinh khủng, có khi bị cảnh cáo trước toàn trường.

- Tôi khuyên bà nên quyết liệt với hắn hơn. Đừng có nhún nhường nữa, phải tỏ ra mạnh mẽ và kiên quyết, chiều tan học tôi đi cùng bà nói rõ với hắn.

Tôi thấy lời Mai Thư chẳng sai chút nào. Rõ ràng tôi vẫn chưa tỏ ra giận dữ đến mức quyết liệt với Kiên Tâm nên hắn mới coi thường lời nói của tôi. Chấp luôn! Chiều nay tôi sẽ đến gặp hắn, làm cho ra ngô ra khoai chuyện này mới được.

Ra về, tôi và Mai Thư đứng chờ trong bãi giữ xe cốt để gặp Kiên Tâm. Nhưng chờ mãi chẳng thấy hắn đâu, cứ tưởng kế hoạch mặt đối mặt này thất bại Ầy thế mà may thay một tên đàn em của hắn vào lấy xe với vẻ gấp gáp. Lập tức chặn gã lại, tôi hỏi Kiên Tâm đã về chưa. Gã gãi đầu đáp đại ca đang ở trong con hẻm gần trường.

- Mau đưa tôi đến gặp Kiên Tâm.

Tôi nhận ra gã đàn em đang lùng khùng, lát sau mới trả lời:

- Tôi nghĩ là bạn Chân Thành không nên đến đó thì tốt hơn...

- Tại sao? Tôi nhất định phải gặp cậu ta!

Lúc ấy tôi vô cùng kiên quyết, nhưng chỉ vài phút sau tôi nhận ra mình đã sai lầm.

Khi tôi cùng Mai Thư đến nơi thì đã thấy cảnh tượng: Ba nam sinh bị đánh nằm quằn quại dưới đất. Xung quanh là đám đàn em của Kiên Tâm đứng vây quanh với vẻ mặt vô cùng hình sự. Và dĩ nhiên, kẻ làm chủ ở đây không ai khác ngoài Kiên Tâm. Vẫn giống hệt cái lần đánh nhau trong con hẻm vắng, hắn đứng quay lưng, từ phía sau nhìn vào đã thấy cả người hắn toát lên một vẻ đáng sợ. Khi tên đàn em dẫn tôi đến cất tiếng gọi, hắn xoay mặt nhìn nghiêng. Vẫn đôi mắt sắc bén và vô cảm khiến đối phương phải rùng mình. Tôi nuốt nước bọt, nhanh chóng hiểu mình vừa đến ngay lúc cuộc đánh nhau đang diễn ra. Thật là quá đại dột!

- Sao mày đưa hai bạn đó đến đây vậy? - Hiểu còn lịch sự gọi chúng tôi là "bạn".

- Thì tại... bạn Chân Thành bảo có chuyện muốn nói với đại ca.

Hiểu toan nói tiếp thì Kiên Tâm phát ra một luồng khí mạnh như muốn bảo gã hãy im lặng. Tôi thấy hắn rời khỏi cuộc đánh, tiến đến trước mặt mình, hỏi:

- Bạn gặp tôi có chuyện gì?

Tôi cảm giác Kiên Tâm cố giữ chất giọng thật bình thường như thể không muốn tôi phải sợ hãi. Dù vậy, trông vẻ mặt nghiêm túc đến lạnh lùng đó thì cũng đủ làm tôi phát run rồi. Tôi muốn thể hiện sự quyết tâm đối với cái việc làm điên khùng của hắn ở trong trường nhưng bây giờ thì... trong hoàn cảnh này tôi mất hết can đảm rồi.

- Bạn nói có chuyện cần gặp tôi mà. Hay thằng nào ức hiếp bạn à?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Không thể từ chối kẻ đẹp trai

Tôi ngoái đầu nhìn Mai Thư, nhỏ gât khề như ra hiệu tôi hãy dừng cảm lên. Nhưng thề có trời đất chứng giám, đứng trước mặt tôi là Kiên Tâm - tên nam sinh lưu manh nhất trường, và nằm dưới đất là ba nạn nhân đang ôm bụng rên rĩ. Làm sao tôi dám tỏ ra quyết liệt đây? Khéo hắn không nương tình mà đập tôi một trận thì chết!

- Mình muốn nói... Mai gặp lại ở trường nhé.

Bỏ mặc sự chưng hửng trên mặt Mai Thư, tôi kéo nhỏ đi lại chiếc xe đạp rồi chạy đi. Dầu không nhìn Kiên Tâm nhưng tôi đoán là hắn cũng đang khó hiểu trước hành động kỳ quặc này từ tôi. Chính thế mà tôi bị Mai Thư mắng cho một trận:

- Bà nghĩ gì mà đi nói câu dở hơi đó?

- Thôi cho tôi xin, bộ bà hồng thấy hắn đang đánh nhau sao? Rất đáng sợ đó! Giả như tôi làm dữ rồi hắn nóng giận đánh tôi luôn thì bà lao ra cứu hả?

Thấy tôi phản ứng ghê quá, Mai Thư cũng chỉ biết chặc lưỡi, chắc nhỏ cũng đồng ý với điều tôi vừa nói. Tôi đoán nhỏ biết rõ, nếu tôi bị Kiên Tâm đánh thì nhỏ chẳng đủ khả năng để giải cứu tôi. Gì chứ, đừng đại dột đụng vào những kẻ "cá biệt"!

Tối, làm bài tập xong tôi nằm ườn ra trên bàn. Cứ nghĩ đến ngày mai vô trường, Kiên Tâm lại tiếp tục cái trò dờ diên dờ khùng kia là tôi ngao ngán. Dù sao đi nữa cũng không thể để chuyện này tiếp diễn, rồi thế nào thầy giám thị sẽ "hỏi thăm" tôi cho xem. Có lẽ tôi cần nói chuyện đang hoang với hắn, không cần quá quyết liệt nhưng phải thẳng thắn. Tò rõ sự quyết tâm, tôi nhìn lên tấm hình của Lam Trường, kế bên là Châu Kiệt Luân, bên cạnh nữa là hình Hắc Kiến Hoa và Châu Du Dân. Nở nụ cười tươi rói, tôi đứng dậy áp mặt vào mấy tấm hình.

- Các anh là tình yêu to lớn của em đấy nhé. Nhớ phải ủng hộ em!

***

Hôm sau vừa rời khỏi bãi giữ xe thì tôi đã thấy có chuyện gì đó lạ lùng rồi. Đó là những học sinh xung quanh không ngừng nhìn về phía tôi, chỉ chỉ trỏ trỏ và xì xầm. Ban đầu còn khó hiểu nhưng rất nhanh sau đó tôi đã hiểu ra: Chính Kiên Tâm đã biến tôi thành đề tài bàn tán! Đây cũng là điều dễ hiểu khi một thằng lưu manh nhất nhì trường lại yêu cầu tất cả nam sinh tránh xa một nữ sinh, tất nhiên con nhỏ ấy sẽ trở nên nổi bật đến dường nào. Chưa dừng ở đây, tôi còn nghe mấy câu chần động hơn:

- Sao Kiên Tâm lớp 11B8 lại không cho con trai đến gần nhỏ đó thế?

- Thì chắc hai đứa là bồ của nhau chứ gì.

Trời đất quỷ thần ơi! Giờ thì cả trường đều nghĩ tôi là bồ của Kiên Tâm! Chịu hết xiết rồi! Đừng có nói bậy bạ chứ! Ai thèm làm bồ của tên nam sinh lưu manh hạng nhất đó! Đẹp trai thì có đẹp đấy nhưng hắn đáng sợ lắm! "Nổi oan" của tôi giờ chẳng khác gì Thị Kính. Tôi phải lấy cớ che mặt, bước vội về phía phòng học khối 11.

Nửa tiếng sau tôi đi vòng ra sân sau trường. Ban nãy tôi qua lớp 11B8 tìm Kiên Tâm nhưng chỉ gặp Hiếu, và gã nói đại ca đang ở sân sau. Đến nơi tôi thấy Kiên Tâm ngồi trên bục xi măng dưới gốc cây phượng và mải mê đọc truyện tranh. Chẳng rõ đọc truyện gì mà hắn cười khanh khách, bộ dạng hết đáng sợ rồi.

Tôi hít sâu một hơi rồi bước đến gần. Đang cười cao hứng thì hắn ngược lên.

- Mới sáng sớm mà bạn tìm tôi rồi hả?

- Mình có chuyện muốn nói với bạn...

Câu nói của tôi bị cắt ngang bởi một âm thanh khá kỳ quặc. Ừc! Ừc! Nó phát ra từ trong bụng Kiên Tâm. Hắn gãi đầu, mắt vẫn nhìn tôi, miệng nói tỉnh bơ:

- Sáng giờ lo đọc truyện mà quên ăn sáng. Hay bạn đi mua đồ ăn cho tôi nhé.

- Há?

- Tiền nè! Nhớ mua cái gì ngon ngon. À, mua bánh đậu xanh nhân dừa đi!

Dúi tiền vô tay tôi xong, Kiên Tâm tiếp tục dán mắt vào quyển truyện hài hước kia. Tôi đứng chờ ra vài giây xong liền lật đật bỏ:

- Nè, mình có chuyện quan trọng cần nói với bạn, không đi mua bánh được đâu.

Tôi vừa dứt lời là tự nhiên Kiên Tâm ngược mặt lên nhìn lần nữa. Hắn không tỏ ra giận dữ, đáng sợ hay đe dọa mà là một gương mặt đầy thân thiện với đôi mắt trong veo, tiếp theo thì nhếch môi cười vô cùng đáng yêu khi lên tiếng thế này:

- Mua bánh cho tôi đi mà. Tôi đói nhưng không thể ngừng đọc truyện được.

Thoáng chốc, tôi đứng ngây ra. Giờ thì sao chứ? Trái ngược hoàn toàn với dáng vẻ lạnh lùng đáng sợ chiều hôm qua, ngay lúc này Kiên Tâm đang sử dụng cái biểu cảm dễ mến hiền lành trước mặt tôi. Trong nụ cười hơi nhếch đó và má lúm đồng tiền cực duyên, tôi nghĩ rằng tên này đang muốn "giết người" bằng cái sự đẹp trai của mình.

Và kết quả là tôi đã chẳng thể từ chối mà chỉ quay bước rồi khỏi với tờ tiền trong tay. Không thể trách tôi được! Đứng trước một tên nam sinh đẹp trai thì thử hỏi có nữ sinh nào đủ sức làm lơ? Chưa đầy năm phút sau, tôi trở lại chỗ Kiên Tâm vẫn say sưa đọc truyện, trên tay cầm bịch bánh đậu xanh nhân dừa. Tôi đưa cho hắn, chưa kịp nói là tiếng trống vang lên.

Ngậm miếng bánh trong miệng, Kiên Tâm nhét cuốn truyện vào cặp rồi đứng dậy phui quần. Thấy hắn đi về hướng khác thay vì hướng dãy phòng khối 11, tôi hỏi:

- Lớp học ở kia mà?

- Tôi không vào lớp. Chuyện bạn muốn nói để khi khác nhé. À, cảm ơn cái bánh.

Kiên Tâm vừa ăn bánh vừa cất bước ra điều thông thả. Chẳng thể chần chừ thêm tôi đành chạy về lớp học. Lúc ấy tôi hoàn toàn không rõ Kiên Tâm đi đâu, sau đó đến giờ ra chơi tôi đến gặp Hiếu hỏi về hắn, thì mới biết câu trả lời.

- Đại ca trốn học rồi.

- Trốn học? - Tôi chớp mắt - Cậu ta không sợ bị kỷ luật à?

- Trời, bạn Chân Thành hông biết là đại ca trốn học như cơm bữa hả? Ừ chắc là cũng muốn bị đuổi học rồi. Mà nhà đại ca khá giả, lo gì.

Tôi đưa mắt qua Mai Thục, nhỏ nhai ròn rột mì gói đồng thời nhìn tôi nhún vai. Hình như có ý với Mai Thục hay sao mà Hiếu nói với tôi chưa được ba câu đã xoay sang nhỏ cười đùa hỏi han đủ thứ. Mà tôi chả còn tâm trạng để ý nữa, bao nhiêu lần muốn nói chuyện đàng hoàng với Kiên Tâm đều không được. Nhưng cái rắc rối mà hắn đem lại cho tôi lại vẫn còn đó: Hầu như các nam sinh trong trường đều né tránh hoặc tán ra khi trông thấy tôi! Đơn giản vì họ sợ hắn!

Chiều tan, tôi nhờ Mai Thục chở về nhà vì phải để chiếc xe đạp lại cho thằng Thắng. Vừa cùng Mai Thục dắt xe ra khỏi cổng là tôi đã gặp ngay Kiên Tâm đứng bên kia đường đang ăn súp cua ngon lành. Đám bạn Hiếu cũng có mặt luôn. Dĩ nhiên không để vụt mắt cơ hội, tôi chạy nhanh đến đó. Vừa thấy mặt tôi, hắn hỏi:

- Muốn ăn súp không?

- Không cần, chỉ cần bạn cho mình nói rõ ràng về chuyện...

Thình lình Hiếu kêu lên: "Đại ca, tụi thằng Tân đến kia!". Từ phía xa, tôi thấy một đám nam sinh trường khác đi đến, trông có vẻ như cũng thuộc dạng lưu manh.

- Nè, bộ bạn lại đánh nhau nữa hả?

Kiên Tâm ném ly súp vào trong sọt rác, chùi nhẹ khoé miệng rồi bảo:

- Không phải đánh nhau mà là tụi này kéo đi chơi, đến chỗ này rất hay ho.

- Là đâu vậy?

- Bạn hỏi làm gì? Chỗ đó cũng lành mạnh thôi. Bạn cứ về nhà đi, mai nói nhé.

- Nhưng..

- Tôi đi đây. Còn nếu bạn vẫn muốn biết thì có thể đi cùng. Tuý!

Dứt lời, Kiên Tâm cùng đám đàn em kháo nhau kéo đi trên vỉa hè. Tôi gọi theo nhưng hắn cố tình không nghe, cười giòn tan với lũ bạn. Tôi lưỡng lự, nửa muốn đi theo nửa lại không vì bản thân chẳng rõ đám lưu manh như thế sẽ đến chỗ nào chơi? Nhưng Kiên Tâm bảo nơi đó rất lành mạnh, nghĩa là bình thường thôi. Thú thật nếu không phải vì vụ rắc rối "100 mét" ở trong trường thì tôi bỏ về rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi đành nói với Mai Thư cứ về trước còn mình thì ôm cặp chạy theo Kiên Tâm..

Hoá ra cái chỗ hay ho mà Kiên Tâm nói lại là khu chơi bi da. Nơi đây mà lành mạnh hả? Tôi ngồi trên ghế, hai tay ôm chặt cặp ở trước ngực, mắt nhìn quanh.

Tuy không hẳn là nơi quá tệ hại xấu xa nhưng hầu hết đều là đàn ông con trai, đủ mọi thành phần mọi lứa tuổi. Có người còn hút thuốc, la lối ầm ĩ. Tôi nhận ra đây là lần thứ hai mình mắc sai lầm tồi tệ. Lần trước, tôi đến gặp Kiên Tâm ngay lúc hắn đang ra tay "xử" ba bạn nam sinh nào đấy. Còn lần này thì... Trong khi tôi khổ sở thì Kiên Tâm và đám bạn lại chơi đánh bi da rất khí thế. Chợt, tôi quan sát Kiên Tâm cười nói rất vui vẻ. Hình như lúc này tên nam sinh ấy đã trút bỏ đáng sợ lưu manh đáng sợ mọi khi, thay vào đó là đáng vẻ hơn hờ vui đùa của một cậu con trai mười bảy. Dù gì đi nữa hắn vẫn còn mang cái sự hồn nhiên của tuổi mới lớn.

- Đây là ai thế? Bò thẳng Tâm hả?

Một tên nam sinh ở trường khác nhìn chằm chặp vào tôi. Lo lắng, tôi siết chặt cái cặp hơn, mặt hơi cúi để né ánh nhìn sẫm soi ấy. Tôi nghe âm thanh đánh bi, rồi những hòn bi va vào nhau, tiếp theo là chất giọng bình thản của Kiên Tâm:

- Đừng có nói linh tinh.

- Vậy chứ là ai?

- Bò của anh Danh đó mậy. - Lần này là Hiếu đáp lời.

- Ủa, thế mà tao thấy nhỏ cứ nhìn thẳng Tâm hoài nên tưởng bò ruột nó.

Điều cười hơ hớ từ tên nam sinh ấy khiến tôi sượng kinh khủng. Đúng là tôi có nhìn Kiên Tâm nhưng không phải theo cái kiểu "mò ám" như gã đang đề cập. Mặt vẫn cúi, tôi nhắm mắt cần mẫn thấy chả có cái đại nào hơn cái đại nào khi đi đến đây.

- Chân Thành!

Tôi giật mình khi nghe Kiên Tâm gọi. Và phản xạ thật nhanh chóng, tôi ngược mặt lên nhìn về phía hắn. Thật kỳ lạ! Chỉ duy nhất một chất giọng đó đã đủ khiến tôi chẳng còn để tâm đến xung quanh nữa mà nhìn hắn thôi.

- Đi mua cho tôi một chai Coca nhé.

- Bạn xem mình là đứa dễ sai vật hả?

- Tại tôi bận chơi. Bạn cứ đi mua, không cần về vội.

Đôi mắt trong veo, Kiên Tâm lại dùng cái nụ cười dễ mến lúc sáng nay như thể buộc tôi không được từ chối. Vốn dĩ tôi sẽ nói điều gì đó nhưng lại im lặng và rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Chân Thành thật tuyệt!

Lúc ra đến cửa khu bí đa, bấy giờ tôi mới thở phào. Cứ như vừa được giải thoát khỏi nơi thâm sâu u tối. Lý do tôi không phản đối yêu cầu quá đáng từ Kiên Tâm là vì... Tôi nhận ra hẳn muốn giải vây cho tôi khỏi những ánh mắt của đám nam sinh ở trường khác đó. Dẫu đang tập trung chơi bí đa và cười đùa ấy vậy hẳn vẫn để tôi trong tầm mắt và dễ dàng hiểu rằng tôi đang lo lắng. Nhưng bởi tôi khá cứng đầu, nên có lẽ hẳn mới đưa ra yêu cầu như vậy để buộc tôi "phải đi". Hoá ra Kiên Tâm cũng rất tử tế. Nhìn bầu trời ngập nhoang hoàng hôn, tôi nghĩ mình mua chai Coca cho hẳn xong rồi sẽ về nhà, còn cái vụ kia lại để qua ngày mai thôi.

Tôi cầm lấy chai Coca, vừa bước vô cửa là đột ngột thấy Kiên Tâm chạy ngược ra. Chẳng nói chẳng rằng, hẳn nắm lấy quai cặp tôi rồi kéo đi. Hai đứa chạy hồi hả đến con hẻm nhỏ thì ngừng lại. Dựa lưng vào tường thờ hồn hèn, tôi hỏi ngay:

- Sao... sao lại chạy dữ vậy?

- Không chạy thì toi rồi! - Bên cạnh, Kiên Tâm cũng đang thở mạnh - Thăng Huy tự nhiên gây lộn với đám lưu manh nào đó. Tôi với thằng Hiếu đánh một hồi thì chạy đi.

- Không phải bạn giỏi đánh nhau lắm sao?

- Tôi không đánh nhau vì thích mà có lý do hết. Chúng lại to con và có vũ khí, nếu đánh tiếp thì khéo tôi mang thương tật.

Tôi chớp mắt ngạc nhiên, giờ mới biết Kiên Tâm không phải dạng đánh nhau bừa bãi mà phải có lý do, nhưng còn là gì thì tôi chưa biết được. Đúng lúc bên ngoài có tiếng bước chân chạy huỳnh huỵch, âm thanh hô hào vọng vào tận trong đây. Tôi nuốt nước bọt khi nghe Kiên Tâm nói chắc đám nọ đuổi đến đây rồi. Cứ ngỡ là thoát được nào ngờ... Hẳn nhìn xuống cuối con hẻm thấy có một lối ra liền giục:

- Bạn chạy đi! Kéo chúng vào đây là không kịp!

- Thế còn bạn?

- Chúng tìm tôi nên tôi không thể trốn tránh.

Kiên Tâm đẩy nhẹ vào vai tôi như ra lệnh hãy chạy đi. Khi đó tôi cũng rất sợ, đầu óc trống rỗng chẳng nghĩ được gì. Một đám lưu manh có mang theo vũ khí ư? Tôi không muốn dính dáng đến đâu. Nhưng điều lạ lùng là, dù đang sợ hãi nhưng tôi vẫn chưa chạy đi mà chỉ biết đứng nhìn Kiên Tâm. Tôi thấy hẳn xoay lưng về phía mình, hai bàn tay siết chặt, tư thế sẵn sàng cho một trận đánh nhau dữ dội. Hẳn không có gì trong tay lại đối đầu với một đám người mang vũ khí thì làm sao thắng nổi? Lỡ Kiên Tâm xảy ra chuyện gì thì... Tôi nhớ đến anh Danh, nhớ khi nãy hẳn giải vây cho mình trong khu bí đa, vì thế lúc này tôi không thể bỏ mặc hẳn.

Lo lắng nhìn xung quanh, chợt nhiên tôi thấy có một quán nước nhỏ, lập tức nghĩ ra kế sách thoát thân. Tôi nắm lấy cánh tay Kiên Tâm rồi kéo hẳn đi đến quán nước. Hẳn khó hiểu chưa kịp hỏi là tôi đã đẩy hẳn ngồi xuống dưới một chiếc bàn để nấp.

- Bạn làm cái gì vậy? Còn không mau chạy đi?

- Im lặng nào! Mình sẽ có cách giúp chúng ta thoát! Giờ thì bạn cứ ở yên đây!

Tôi còn thận trọng lấy tấm ni lông trắng to trải lên trên bàn nhựa để che cho Kiên Tâm. Đúng lúc chị chủ quán ở trong nhà chạy ra niềm nở hỏi tôi uống gì, tôi gọi một ly rau má. Vừa gọi xong là tức thì một đám lưu manh dữ tợn tay cầm cây, chạy ào đến. Bọn chúng ngoảnh quanh quất con hẻm vắng thì thấy cái quán nước, có chị gái vừa đang xay rau má vừa tỏ ra kinh ngạc. Hiên nhiên chúng cũng thấy tôi.

Một tên trong đám liền tiến đến hỏi chị chủ quán có thấy thằng nam sinh nào chạy vào đây không? Tôi thấy ở dưới chiếc bàn, Kiên Tâm muốn trồi lên thì ngay tức khắc tôi dùng khuỷu tay ấn mạnh lên đỉnh đầu hẳn. Hẳn có vẻ đau, liền thụp xuống. Trông vẻ ngờ ngạc của chị chủ, tôi đánh bạo lên tiếng:

- Có phải là cậu nam sinh cao cao, mang giày hiệu Nike?

- Đúng rồi! Mà thấy nó hả?

- Cậu ta chạy xuống đó, ra khỏi con hẻm rồi.

Chị chủ quán bảo đây là hẻm thông ra ngoài đường, phía dưới có con đường nhỏ. Tên lưu manh nọ hết nhìn chị rồi nhìn sang tôi. Tôi vẫn cố tỏ ra bình thường dù tim đập thình thịch khi thấy hẳn cứ nhìn nhìn mấy cái bàn nhựa. May mắn vì sau cùng đám lưu manh cũng chạy đi. Nhìn bóng chúng khuất ở cuối hẻm, tôi rủ người thờ gấp gấp hết bị ai lấy mất oxi. Cùng lúc Kiên Tâm từ dưới bàn chui ra ngoài. Cũng giống tôi, hẳn dựa lưng vào tường thờ ra yên tâm.

- Đám người khi nãy tìm em phải không? - Chị chủ quán e dè.

- Tụi em sẽ đi liền, chị đừng lo!

Kiên Tâm đứng dậy và nắm lấy quai cặp của tôi, kéo đi. Tôi phát cáu:

- Từ từ nào! Mình rất sợ và khát nước! Cũng phải để mình uống ly rau má chứ!

Kiên Tâm dừng lại, trông bộ dạng ám ức cùng cái giọng run lên của tôi thì bất giác nhận ra điều gì đấy trong tình hình căng thẳng này giờ. Hẳn bỏ tay ra

khỏi quai cặp, thờ dài một phút rồi đi đến chỗ chị chủ quán đón lấy ly rau má, trả tiền luôn. Tôi thấy hấn nhìn mình rồi đưa ly rau má cho, hạ giọng: "Đây, bạn uống đi".

Kỳ lạ thay, mỗi lần nghe giọng Kiên Tâm nhẹ như vậy là tôi lại cảm giác bớt lo lắng hẳn, như thể hấn luôn mang đến cho tôi sự yên tâm. Nhìn vẻ mặt nghiêm túc mà cũng rất thân thiện ấy, tôi chậm rãi cầm lấy ly rau má, hút một hơi gần hết cả ly. Tôi nghe Kiên Tâm cười khẽ, nhưng mặc kệ vì tôi khát lắm rồi. Hấn nói chắc đảm lưu manh không trở lại nữa đâu, nên chúng tôi thông thả đi ngược trả ra đầu hẻm.

- Cảm ơn bạn đã cứu tôi.

- Tôi đã hứa với anh Danh sẽ coi sóc bạn, nếu bạn xảy ra chuyện gì tôi ăn nói sao với anh đây. Ngoài ra, tôi cũng đáp lại việc bạn giúp tôi trong khu bí địa.

Kiên Tâm lại nhìn tôi lần nữa, không rõ đang nghĩ gì mà hấn cười nhẹ.

- Nề tình bạn đã giúp, tôi sẽ đền đáp lại.

- Đền đáp thế nào?

Thấy tôi nghiêng đầu tò mò, Kiên Tâm lắc đầu quyết giữ bí mật đến cùng không nói.

- Nhưng tôi phải công nhận là bạn rất can đảm.

- Minh thấy liều lĩnh thì đúng hơn.

- Đâu có, tôi đã nghĩ: Chân Thành thật tuyệt!

Bây giờ đến lượt tôi nhìn Kiên Tâm. Hấn ngược mặt lên cao, tay giơ lên đùa nghịch với mấy cành bông giấy mọc leo trên bức tường cũ của con hẻm. Như biết tôi đang nhìn hay sao mà rất nhanh hấn quay qua. Đôi mắt trong veo với cái nhìn thẳng thắn, nụ cười hơi nhếch môi đặc trưng, hai cái lúm đồng tiền lại xuất hiện, bất giác những thứ đó khiến tôi trở nên lúng túng. Tôi liền cúi xuống uống tiếp rau má dù trong ly giờ đây chỉ còn nước đá. Sao lòng tôi lại xuất hiện một cảm xúc kỳ quặc?

- Ấy da! Chị bán nước thôi dư tiền rồi, để tôi quay lại trả.

Kiên Tâm liền quay lưng chạy ngược trở lại. Còn tôi thì lén nhìn theo hấn, chẳng rõ vì sao miệng lại mỉm cười vu vơ...

...

Tôi có thể khẳng định kể từ khi quen Kiên Tâm là vận xui cứ tìm đến mình. Ban nãy vào lớp, chưa kịp hỏi Mai Thư về bài tập Lý thì đã nghe thầy giám thị gọi tên tôi qua loa. Dĩ nhiên không phải vì tôi đánh nhau, chắc chắn liên quan đến vụ "100 mét". Tên Kiên Tâm làm rộn cả lên như thế thử hỏi làm sao không truyền đến tai thầy giám thị?

Bước vào phòng giáo viên tôi đã thấy Kiên Tâm ở đó rồi. Bây giờ thì vui đây. Nhắc thấy tôi hấn nhoen miệng cười như thể chào hỏi. Tôi cúi chào thầy giám thị.

- Thầy gọi em lên đây là vì có liên quan đến chuyện em Kiên Tâm yêu cầu các nam sinh trong trường cách xa em 100 mét. - Thầy giám thị thờ ra - Hai em muốn làm gì?

Tôi định lên tiếng nói rõ thì Kiên Tâm nhanh hơn, trả lời rành rọt:

- Chuyện là do em làm, không liên quan gì đến bạn Chân Thành.

Đúng! Chính bạn là kẻ đã gây ra bao nhiêu rắc rối này! Nhủ thầm xong tôi mới nói:

- Dạ thưa thầy, tụi em không muốn làm gì cả, chuyện này chỉ là đùa giỡn cho vui ạ.

Thầy giám thị đưa mắt nhìn một lượt qua hai đứa tôi rồi hỏi một câu:

- Hai em đang bỏ bịch với nhau sao?

- Dạ? - Tôi sững sốt lắc đầu - Không đâu thầy, chúng em chỉ là bạn thôi.

- Bạn ấy không phải bỏ em nhưng là...

Tôi dễ dàng biết được Kiên Tâm sẽ nói gì nên ngay lập tức đánh nhẹ vào bàn tay hấn. Thấy hấn quay qua nhìn, tôi liền cau mày mím môi như ra hiệu hấn đừng có nói cái câu "Chân Thành là bồ của anh trai em". May là Kiên Tâm không quá ngu nên có vẻ cũng hiểu được hàm ý qua ánh mắt kiên quyết của tôi. Hấn chép miệng chán nản.

- Em chỉ muốn chọc ghẹo bạn thôi, bạn ấy không phải bỏ em đâu thưa thầy.

Tôi kín đáo thờ phào một cái trước câu trả lời đang hoàng đố. Tiếp theo tôi chờ đợi xem thầy giám thị sẽ nói gì nữa.

- Được rồi, nếu chỉ là đùa giỡn thì chấm dứt ở đây. Mấy em còn nhỏ phải lo học hành, đừng có bỏ bịch lung tung rồi gây ra chuyện phiền phức. Nghe chưa?

Tôi đáp dạ, bên cạnh Kiên Tâm miễn cưỡng gật đầu. Trước khi chúng tôi được phép rời khỏi phòng giáo viên, thầy còn dặn dò hẩn đừng có gây thêm chuyện nữa nếu còn muốn đến trường học với cái đồng "thành tích" bị kỷ luật cao như núi ấy. Rời khỏi phòng, đi chưa được mười bước là tôi đã nghe Kiên Tâm hỏi giễu:

- Làm gì mặt mày cau có thế? Bộ mới lần đầu đến gặp giám thị à?

Ban này hồi hộp lo sợ bao nhiêu thì giờ tôi tức giận bấy nhiêu, xẵng giọng:

- Phải, đây là lần đầu tiên mình bị giám thị gọi lên vậy đó! Từ trước đến giờ mình luôn cố gắng làm một học sinh ngoan ngoãn, chăm chỉ để thầy cô không la rầy. Và mình càng không muốn trở nên nổi bật trong trường, cứ yên phận mà học cho đến khi tốt nghiệp ra trường. Đâu vào trường đại học nào đấy, sau đó kiếm việc đi làm...

Tôi dừng lại thờ sau khi nói một hơi dài, cùng lúc nghe tiếng Kiên Tâm cười phì.

- Mình đang nghiêm túc đấy! - Tôi nhấn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Mặc đồng phục mà chưa từng trốn học là uổng phí!

Nụ cười mau chóng biến mất, mặt Kiên Tâm trở nên bình thản rồi hỏi tôi:

- Làm học sinh ngoan ngoãn chăm chỉ? Vậy thì còn gì là vui nữa?

- Nghĩa là sao?

- Suốt ngày đến trường cúi mặt cúi mũi vô sách vở thi cử, học hành như điên mà gọi là vui à? Bạn có biết chúng ta bao nhiêu tuổi không? Mười bảy! Chỉ mới mười bảy thôi. Còn có rất nhiều thứ thú vị ở ngoài kia để chúng ta làm.

- Mình nghĩ tụi mình cứ học hành đằng hoàng là tốt nhất.

- Nhưng học không phải là tất cả.

- Người lúc nào cũng đánh nhau, trốn học như bạn thì làm sao hiểu được? Rồi bạn sẽ trở thành kẻ chẳng có tương lai.

Lúc nói xong câu đó tôi phát hiện bản thân hình như hơi quá đáng. Chóp mắt khó xử, tôi thoáng nhìn Kiên Tâm. Hắn cũng đang nhìn tôi chằm chằm, và dù bị mắng là "kẻ chẳng có tương lai" thì hắn vẫn không tỏ ra tức giận hay khó chịu.

- Tôi chỉ sống cho hiện tại. Và tôi chắc rằng mình sẽ hối hận nếu chỉ biết học mà không cho bản thân trải nghiệm nhiều thứ thú vị hơn trong thời khắc này.

Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên. Rất nhanh Kiên Tâm quay lưng bỏ đi, tuy nhiên chỉ một lúc thì hắn xoay người lại nói vọng đến chỗ tôi vẫn còn đứng ngây ra:

- Trước khi hết giờ ra chơi, bạn ra sân sau gặp tôi!

- Để làm gì?

- Đừng hỏi nhiều, cứ đến gặp tôi!

Dõi theo cái dáng cao ráo đó khuất sau khúc ngoặt hành lang, tôi lăm bằm trong miệng. Kiên Tâm đúng là một tên độc tài, lúc nào cũng thích làm theo ý mình và ra lệnh cho người khác. Bất giác tôi nghĩ lại những điều hắn vừa nói. Cho bản thân trải nghiệm nhiều thứ thú vị hơn ư? Nhưng đó là gì chứ? Chân bước đi mà lòng liên tục tự hỏi, với một đứa học sinh lúc nào cũng chăm chỉ ngoan ngoãn như tôi thì ngoài sách vở ra còn biết làm điều gì thú vị gì đây?

Giờ ra chơi, tôi và Mai Thư ngồi ôn bài cho tiết sau. Mãi mê đến nỗi lúc tiếng trống vang lên thì bấy giờ tôi mới sực nhớ ra lời hẹn với Kiên Tâm. Tôi bảo Mai Thư lên lầu xếp hàng trước còn mình thì hốt hải chạy đi. Ra đến sân sau, tôi thở một nhọc và thấy Kiên Tâm vai đeo cặp đứng khoanh tay dưới gốc phượng. Hắn nhip chân liên hồi với vẻ rất sốt ruột. Tôi liền bước nhanh đến. Vừa trông thấy tôi hắn đã lạnh lùng:

- Đã bảo trước khi hết giờ ra chơi thì phải đến đây mà!
- Minh bận học bài nên quên. Bạn hẹn mình ra đây có chuyện gì không?
- Chẳng còn thời gian nói nữa đâu, phải đi nhanh trước khi cổng trường đóng.

Không thèm giải thích đầu đuôi gì là Kiên Tâm đã tháo quai cặp ra rồi tròng dây vào cổ tôi. Còn chưa hết ngỡ ngàng thì tôi đã bị hất kéo đi. Tên này chuyên gia làm hành động này với tôi: Chẳng bao giờ cầm tay mà chỉ nắm lấy quai cặp tôi đeo mà kéo đi. Ngay tức khắc, tôi ngừng bước khiến Kiên Tâm cũng bị kéo giật lại.

- Khoan, bạn đưa mình đi đâu thế? Mình còn phải vào lớp nữa!
- Thì bạn cứ đi theo đi.
- Không!
- Bạn cứng đầu dễ sợ! Tôi sẽ đưa bạn rời khỏi trường.
- Cái gì? Ra khỏi trường vào giờ này?
- Có nghĩa là chúng ta sẽ trốn học đó.

Tôi mở to mắt chưng hửng vì không tin vào tai mình. Trốn học ư? Tên nam sinh lưu manh này lại làm cái trò điên khùng gì đây? Hắn muốn tôi bị kỷ luật à?

- Tại sao lại trốn học?
- Chẳng phải tôi đã nói sẽ đền đáp bạn vì đã cứu tôi hôm qua à? Tôi sẽ giúp bạn làm những điều thú vị của thời học sinh. Đầu tiên là trốn học, sẽ rất vui đấy.

Thôi xin lấy! Tôi chả cần Kiên Tâm đền đáp hay làm những điều thú vị gì gì đó nữa, tôi sẽ không đời nào trốn học. Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ dám làm cái chuyện rò dại này. Không bị thầy cô phạt thì cha mẹ cũng sẽ đánh tôi mất thôi! Tôi lắc đầu liên hồi, tay định gỡ dây cặp ra thì nhanh như cắt, Kiên Tâm rút chặt dây lại đồng thời tiến sát đến trước mặt tôi.

- Đừng có bỏ trốn, bạn phải đi cùng với tôi ngay bây giờ!
- Mình không trốn học đâu! - Tôi quyết liệt.
- Mặc đồng phục mà chưa bao giờ trốn học thì uống phí lắm biết không?
- Xem như mình xin bạn, để mình về lớp đi... - Tôi chuyển qua chiêu van nài.
- Đừng mơ! - Ánh mắt Kiên Tâm đầy kiên quyết - Tóm lại bạn sẽ không hối hận đâu! Để đổi lấy một chút tự do mà phải trả giá thì cũng chẳng sao!

Kiên Tâm kéo tôi đi không chút do dự. Tôi cố phản kháng nhưng vô ích, đứa con gái như tôi chẳng tài nào địch nổi sức mạnh của tên chuyên gia đánh lộn như hắn. Tôi không thể la làng bởi thầy cô và học sinh khác sẽ nghe thấy, khi đó càng khó mà giải thích được. Kế hoạch đào tẩu của Kiên Tâm là: Lợi dụng một số lớp ra về sớm, hắn sẽ kéo tôi trà trộn vào những học sinh đó. Thường, bảo vệ khó kiểm soát được lớp nào có tiết hay đã hết tiết. Tôi đã rút rút móng tay mình khi cùng Kiên Tâm đi ngang qua bảo vệ. Mặt hắn tỉnh bơ là thế, còn tôi thì lo đến xanh mặt xanh mày. Ra đến nơi, Kiên Tâm buông tay ra khỏi quai cặp trên vai tôi, giờ tay lên cao hít hà sáng khoái.

- Xong! Chuyện đơn giản như đang giỡn!

Tôi nhìn hắn bằng cái vẻ như muốn chứng minh tôi không có đang giỡn gì cả.

- Bạn hại mình rồi! Thầy cô sẽ phát hiện ra mình trốn tiết...
- Rồi rồi, đừng cần nhần nữa. Nhìn xem, thế giới có phải rất khác khi lần đầu tiên bạn đứng ở ngoài trường trong lúc lớp bạn vẫn đang học?

Tôi đưa mắt nhìn con hẻm nằm ở đằng sau trường lúc này lác đác người qua lại. Những hàng quán bày bán đủ các món ăn vặt cho tụi học sinh khá vắng vẻ. Vào đầu hoặc cuối giờ học thì nó luôn ồn ào đông đúc tiếng nói cười của chúng tôi. Đúng là có hơi khác thật... Cứ nghĩ đến việc bạn bè cùng lớp đang bắt đầu tiết học và mình lại đứng ngắm nhìn khung cảnh xê chiều này ở bên ngoài bức tường màu vàng kia thì một cảm xúc lạ lùng xuất hiện trong tôi. Hắn vì đây là lần đầu tôi dám trốn học.

- Sao? Thích chưa? Tôi sẽ còn chỉ bạn nhiều thứ vui hơn nữa. Đi nào!

Đầu tiên Kiên Tâm kéo tôi đến xe kem, mua hai ổ bánh mì kem ăn ngon lành. Tiếp theo hắn kéo tôi đi ăn gỏi khô bò, xong lại qua hàng gánh bán bánh tằm bì. Rồi đến ăn chè và xôi tím lá cẩm có chan nước cốt dừa. Tên lưu manh này ăn khỏe kinh vậy mà vẫn chưa no. Còn tôi thì ăn nhiều đến mức muốn

bị tức bụng luôn.

No nê, Kiên Tâm kéo tôi đến khu trò chơi. Đến đây tôi mới biết không có ít học sinh cũng đang trốn học chơi bời. Hấn háo hức với cái trò điện tử, thấy tôi đứng rảnh hấn lại chèo kéo chơi cùng. Trò thứ hai hấn rù rê tôi là đá banh bàn bi lắc, hấn chơi siêu luôn nên tôi toàn thua thôi. Tiếp, hấn tìm một trò để tôi chơi được: đập thú. Cầm đồ đập bằng mủ, tôi đập khí thế mỗi khi con thú trồi lên. Có lẽ tôi đang trút giận.

Rời khỏi khu trò chơi, Kiên Tâm đưa tôi đến một nơi được gọi là "thiên đường" của tụi học trò thời bấy giờ: tiệm cho thuê truyện! Khởi nói, tôi thích lắm luôn. Với những đũa mê truyện tranh thì tiệm thuê truyện còn tuyệt vời hơn cả một kho báu.

Tôi nhìn hết các tủ giả gỗ đầy ắp những bộ truyện tranh Nhật Bản đang được ưa thích bằng cặp mắt mê li. Ôi, tôi thích cái mùi giấy cũ này quá! Thỉnh thoảng nó hoà thêm mùi "tạp chất" như là cứt gián, thằn lằn nữa. Nhìn say sưa một hồi tôi nghe Kiên Tâm nói chuyện rất thân với ông chủ tiệm. Ông ấy chỉ tay về phía tôi, hỏi đùa:

- Bỏ cháu sao?

- Cái ngừ đó hả, thôi xin đi chú ơi!

Kiên Tâm nhìn tôi buồn câu chê bai, rồi thấy mặt tôi xụ một đồng thì hấn mới nói thêm: "Bỏ của anh cháu". Thiệt, chỉ muốn tát tên này vỡ mồm! Chả muốn để gì thêm, tôi đi lòng vòng kiếm cuốn truyện hay ho nào đó xem. Vài phút sau, một cuốn truyện in hình cầu thủ bóng rổ đưa ra trước tầm mắt tôi. Quay qua, là Kiên Tâm.

- Xem truyện này đi, hay lắm. - Hấn nhướn lông mày, giọng điệu thần nhiên.

- Truyện toàn con trai, lại thể thao nữa.

- Đây là Slam dunk, truyện bóng rổ rất hay và lôi cuốn, nói về từng bước trưởng thành của thằng nam chính chả biết cái quái gì về bóng rổ, Hanamichi Sakuragi.

- Chỉ là một đám con trai chơi bóng rổ thôi mà hay vậy à?

- Điều tôi thích nhất ở truyện là năm từ: Không bao giờ bỏ cuộc!

Hàng mi chớp nhẹ khi tôi bắt gặp cái nụ cười tươi sáng của Kiên Tâm. Hấn ít khi cười như thế nên hấn đây phải là một câu chuyện tuyệt vời. Đôi mắt men theo hai từ Slam dunk mà lúc đó tôi vẫn không biết rằng đây là bộ truyện tranh huyền thoại đã tiếp thêm động lực vươn tới ước mơ cho rất nhiều thiếu niên Nhật Bản qua bao thế hệ. Về một cầu thủ bóng rổ trung học đời thực đầy tài năng nhưng bạc mệnh. Slam dunk còn là khởi đầu của tuổi trẻ trong những bộ phim thanh xuân vườn trường nổi tiếng ở thời hiện đại. Thậm chí ngay cả tôi và Kiên Tâm, những con người đều nhờ câu chuyện này mà không ngừng tiến đến ước mơ của chính mình.

Rời khỏi tiệm thuê truyện, Kiên Tâm nhất quyết đến một nơi trước khi hai đứa về lại trường. Chỉ là một bờ sông. Ở đây người ta treo bảng cấm treo lên bờ tường nhưng hấn nào nghe theo, ép tôi leo lên ngồi. Tôi chặt vật treo mãi mới lên được. Còn hấn đạp chân một cái vô tường đã nhảy phốc lên trên rồi.

Chuyện này quá mạo hiểm nhưng bù lại tôi có thể quan sát bầu trời về chiều trong xanh và rất cao. Những đám mây trắng đang dần chuyển sang màu cam vì sắp hoàng hôn. Gió từ dưới lòng sông thổi thốc lên mát mẻ. Tôi còn ngửi thoảng thoảng mùi cỏ ướt ở hai bên bờ sông.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Gần mực thì đen

- Đây là nơi tôi thích đến nhất. - Tiếng Kiên Tâm vang lên.

- Bạn quả là có nhiều nơi thú vị để đến.

- Vậy bạn thừa nhận vụ trốn học này vui đúng chứ?

- Không nhé, trốn học vẫn là sai. Lần sau mình sẽ không làm thế.

Kiên Tâm chặc lưỡi chán nản. Lát sau tôi nói lảng đàng cốt để hấn nghe:

- Nhưng mà nó không tệ như mình nghĩ. Đây là buổi chiều đầu tiên mình không ở trong lớp học mà lại đi lang thang khắp nơi đó.

- Nè, có thể bây giờ bạn hối hận vì đã trốn học nhưng ai biết được sau này nhớ lại buổi chiều hôm nay sẽ trở thành kỷ niệm khó quên. Đúng là có nhiều

chuyện hơi ngớ ngẩn nhưng lại chẳng hề vô nghĩa.

Tôi lại nhìn Kiên Tâm, còn hấn hướng mặt ra phía bờ sông hứng lấy từng đợt gió. Mái tóc đen bồng bềnh bị thổi ngược ra phía sau, hấn nhắm mắt như thể đang tận hưởng cuộc sống yên ả này. Và rồi tôi cũng rời mắt khỏi hấn, nhìn xuống bờ sông.

Ngồi đến lúc trời chiều bắt đầu nhập nhoạng tôi thì Kiên Tâm nhảy xuống đất nói về trường thôi. Tôi loay hoay đang định nhảy theo thì chợt hấn ngược mặt nhìn tôi rồi giơ hai tay ra bảo sẽ đỡ giúp. Trong một thoáng tôi có hơi bất ngờ. Đôi mắt trong veo chờ đợi của hấn bắt gặp làm tôi lúng túng, cảm xúc này giống y hệt hôm qua. Đắn đo vài giây, tôi nhào người đưa tay ra. Chính vào lúc đó Kiên Tâm rút tay lại khiến tôi mất đà ngã oạch xuống dưới đất. Mông đau nhói, tôi nhăn mặt vì hiểu mình bị lừa rồi!

- Để tôi chỉ bạn thêm một cái nữa nhé. Khi một thằng con trai xấu xa mà trở nên tốt bụng thì có nghĩa là... hấn chỉ xạo thôi.

- Vậy bạn thừa nhận mình là thằng con trai xấu xa hả?

- Ồ, cứ cho là thế đi.

Kiên Tâm nói xong thì bật cười rất thích thú rồi quay lưng bỏ đi. Tôi âm ỉc đứng dậy phui quần và đuổi theo hấn.

Về đến trường, tôi thấy thằng Thắng đứng chờ bên xe đạp. Trên rổ xe còn có cái cặp của tôi, có lẽ là Mai Thư đã đưa cho nó. Thằng Thắng hỏi tôi dám trốn học à? Tôi bảo chỉ trốn hai tiết cuối thôi và dặn nó không được nói cho cha mẹ biết. Nó nhìn tôi như kiểu không ngờ chị gái mình lại to gan như vậy.

Nhưng kế hoạch giấu kín này đã thất bại khi buổi tối, tôi đang cùng cả nhà ngồi xem phim Hoàn Châu công chúa phần 2, đến cảnh Kế hoàng hậu với Dung ma ma đang bày mưu hãm hại nàng công chúa Hàm Hương thì điện thoại bàn reo lên. Mẹ tôi đi bắt máy, và tôi bị sặc cơm khi nghe bà nói chuyện với người ở bên kia đầu dây:

- Chào cô giáo, tôi là mẹ của cháu Chân Thành. Trẻ thế mà cô gọi điện đến có gì không? Sao? Chân Thành... trốn học chiều nay?

Tôi nhắm mắt cắn môi. Ông bà có câu: Trời đánh tránh bữa ăn! Sao cô chủ nhiệm lại gọi điện ngay lúc tôi ăn cơm và bộ phim Hoàn Châu công chúa đang đến đoạn gay cấn chứ? Thằng Thắng ngồi bên cạnh nói nhỏ: "Chết chị rồi!". Mẹ tôi cúp máy, hằm hằm đi đến tắt ti vi. Cha ngạc nhiên hỏi chuyện gì. Mẹ không đáp mà lập tức nhìn qua tôi, tức giận hỏi:

- Chân Thành! Sao con dám trốn học hả? Nói mẹ nghe xem!

- Cái gì? Trốn học? - Đến lượt cha kinh ngạc nhìn qua con gái.

Tôi đứng dậy đồng thời hai tay vò vò vạt áo, đầu hơi cúi khi trả lời:

- Con chỉ bỏ có hai tiết cuối thôi...

- Bao nhiêu tiết thì cũng là trốn học. Mà sao con làm vậy, hả?

Tôi chưa kịp đính chính thì thằng Thắng tự nhiên nhảy vô chặn ngang:

- Chiều nay con thấy chị Hai đi với một thằng lớp 11B8 nổi tiếng quậy phá nhất trường.

Tôi nạt khế, bảo nó im miệng. Còn mẹ thì lo lắng hỏi:

- Con không lo học mà đi cặp bồ à?

- Dạ không, tụi con chỉ là bạn.

- Con chơi với bạn xấu như vậy để làm gì? - Đến lượt cha lên tiếng - Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, con không biết hả?

Trước sự la mắng của hai đảng sinh thành, tôi chẳng thể nói được gì ngoài ba từ: "Con xin lỗi". Bầu không khí rơi vào yên lặng một chốc, tiếp theo mẹ bảo:

- Lần sau con không được trốn học nữa nghe chưa? Mai vô trường xin lỗi cô giáo.

Tôi gật đầu rồi làm lủi đi về phòng. Kiên Tâm hại đời tôi lần này thảm rồi!

...

Hôm sau vào trường, Mai Thư vừa trông thấy tôi đã hỏi ngay:

- Chiều qua bộ bà trốn học hả? Gan thế?

- Có phải tôi muốn đâu, tất cả là do Kiên Tâm kéo tôi đi!

- Gần mực thì đen, bà cứ chơi với hắc mã rồi cũng sẽ gặp rắc rối.

Tôi nghe Mai Thư chặc lưỡi ra điều cảm thông. Chán chường, tôi thở dài. Đúng thật, Kiên Tâm giống như một hũ mực đen xì mà nếu tay tôi lỡ day trúng thì khó lòng gột rửa. Chắc tôi phải tránh xa hắc thôi. Suy đi nghĩ lại cũng vì lời hứa với anh Danh nên tôi mới kết thân với hắc. Ôi, sao hắc lại là em trai anh ấy chứ?

Tôi phải đến gặp cô giáo chủ nhiệm, thế nào cũng nghe mắng và viết kiểm điểm.

Trưa tan học, trong khi Mai Thư với các bạn khác ra về thì tôi phải ở lại viết bảng kiểm điểm để nộp cho cô chủ nhiệm. Bút tờ giấy đôi trong tập ra, tôi bấm cây bút xanh tần mẩn ngồi viết mấy dòng. Chợt, có ai đó đến đứng trước bàn tôi, cất giọng:

- Thành bị cô phạt viết kiểm điểm hả?

Ngước mặt lên, hoá ra là lớp trưởng Trọng Đức. Cậu ta có gương mặt sáng sủa thông minh, cái gọng kính đúng nghĩa một sách nhưng học cực kỳ giỏi, tháng nào cũng đứng đầu toàn khối mới ghê. Trọng Đức đáng người tầm trung, cậu khá thân thiện, cũng tận tình chỉ bài giúp bạn nên bạn bè trong lớp đều quý mến. So với Kiên Tâm thì Trọng Đức đúng là ở vị trí cao vời vợi. Thấy tôi nhìn nhìn, Trọng Đức hỏi tiếp:

- Chiều qua hai tiết cuối mình không thấy bạn ở trong lớp. Trốn học à?

Cứ hể nghe hai từ "trốn học" là tôi thốn người kinh dị. Thế đấy, tôi từ trước đến giờ luôn là học sinh chăm chỉ gương mẫu bạn bè đều biết vậy mà giờ "danh tiếng" bị huỷ hoại rồi. Ở trước mặt cậu học sinh giỏi toàn diện ấy, tôi miễn cưỡng gật đầu.

- Tại sao? Từ trước đến giờ bạn luôn chăm học mà.

- Thật ra là do mình bị bắt ép...

- Bắt ép? Ai?

Trọng Đức vừa hỏi xong thì thành linh, tôi nghe giọng Kiên Tâm gọi to:

- Chân Thành! Sao không về mà còn ngồi ở đó?

Xoay qua, tôi thấy hắc bước vào lớp rồi đến ngay bàn tôi, khoanh tay dựa hờ vào cạnh bàn. Hắc nghiêng đầu như chờ câu trả lời. Mặc dù tự nhủ sẽ tránh xa tên nam sinh lưu manh này nhưng tôi vẫn cảm thấy khó khăn khi hắc cứ chủ động đến gần.

- Mình phải viết bảng kiểm điểm nộp cô chủ nhiệm.

- Bạn làm sai gì sao?

- Bạn còn hỏi, là do vụ trốn học chiều qua đó.

Cùng lúc, Trọng Đức ở phía đối diện mới lên tiếng: "Ra đây là kẻ đã ép bạn trốn học?".

Tôi thấy Kiên Tâm hướng mắt qua Trọng Đức, nhìn hết từ trên xuống dưới rồi hỏi:

- Ai đây?

- Mình là Trọng Đức, lớp trưởng 11B9. Bạn là Kiên Tâm?

- Nè lớp trưởng, không nghe cảnh cáo của tôi hả? Tránh xa Chân Thành 100 mét.

- Bạn không thể cấm tất cả con trai trong trường.

- Tôi cứ cấm đấy.

Mặt Kiên Tâm điềm nhiên ra vẻ thách thức. Về phía Trọng Đức, cậu không nói gì nhưng cũng nhìn Kiên Tâm bằng ánh mắt trầm tư. Trước màn chào hỏi đầy "sát khí" của hai thằng con trai khác nhau một trời một vực đó, tôi tự nhủ: Lại chuyện quái gì sắp xảy ra nữa đây?

- Mình có biết việc bạn cấm con trai đến gần Chân Thành. Bạn thật trẻ con!

Kiên Tâm liền tiến đến trước mặt Trọng Đức đồng thời giơ nắm đấm lên ngang tầm.

- Biết tôi giỏi nhất cái gì không?

- Đánh nhau thì giỏi lắm sao? Mà bạn là bồ của Chân Thành à?

Lạ trời! Sao ai cũng hỏi cái câu này hết thế? Còn Kiên Tâm liếc nhìn tôi một cái, bảo:

- Kiểu con gái này không phải gu của tôi.

- Vậy sao bạn có quyền cấm tụi này?

- Đây là chuyện riêng giữa tôi và Chân Thành, bạn lớp trưởng biết làm gì.

Lần này tôi không cho Trọng Đức có cơ hội đáp trả là lập tức lên tiếng chen ngang:

- Được rồi, hai bạn có thể để mình yên ổn viết bảng kiểm điểm? Mình không muốn ở đây cho đến khi tiết học chiều bắt đầu luôn đâu.

Trọng Đức là học sinh gương mẫu, hẳn bản thân hiểu nên dừng cuộc đối co lại.

- Ừ, vậy mình về trước nhé. Mình muốn nói một điều là, bạn nên biết chọn bạn mà chơi. Gần mực thì đen, mình thấy hoàn toàn đúng đấy.

Kiên Tâm tự dưng cười khinh, vành môi kéo xéch lên đầy mỉa mai. Trọng Đức mỉm cười với tôi xong thì thoáng nhìn qua Kiên Tâm đang khoanh tay tính rụi. Nhưng lúc cậu ấy vừa bước ngang qua thì hắn bỗng nhiên nói rành rọt:

- Nhớ nhé, cách xa Chân Thành.

- Trường mình không rộng đến 100 mét đâu. - Trọng Đức dừng bước và ngoái đầu ra sau.

- Vậy hãy đứng ở chỗ cách xa nhất mà bạn có thể.

Trong một thoáng, tôi nhận ra sự khó chịu vụt qua đáy mắt Trọng Đức. Chẳng nói chẳng rằng, cậu nhanh chóng rời khỏi lớp. Chỉ chờ có thế, tôi đã hỏi Kiên Tâm:

- Bạn ăn thua với lớp trưởng chi vậy?

- Dạng như tên ấy tôi không ưa, suốt ngày chỉ cõ tỏ ra mình giỏi.

- Mà chẳng phải bạn nói sẽ không làm cái vụ 100 mét gì nữa sao?

- Phải, nhưng tôi vẫn sẽ bảo vệ bạn. Vì đó là lời hứa của tôi với anh Hai.

Nói xong, Kiên Tâm ung dung rời lớp khiến tôi chẳng biết nói gì. Cuối cùng hai tên con trai cay cú nhau đã đòi thi đều về hết để lại tôi với tờ giấy đôi mới viết được vài dòng. Sao nào? Chỉ mỗi bản thân mình chịu khổ, không ai gánh giúp đâu.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ai ăn cắp tiền quỹ lớp?

Để cứu vớt lấy tương lai ở phía trước, tôi nghĩ mình nên tránh xa Kiên Tâm. Hạn chế gặp mặt, hạn chế nói chuyện bởi như vậy sẽ giúp tôi thoát khỏi mớ cái "phi vụ" tôi tệ mà hắn nghĩ ra. Với sự quyết tâm ấy, tôi đi vào trong trường và khi trông thấy Kiên Tâm với Hiếu là tôi đã bỏ lơ bước qua. Dĩ nhiên họ có thấy tôi, Hiếu còn gọi theo nhưng tôi vẫn vờ như không nghe. Với tính cách của Kiên Tâm, hẳn không dễ dàng gì bỏ qua cho hành động tàn lờ ấy, nên rất nhanh hắn đã xuất hiện ngay trước mặt tôi.

- Bạn không nghe thằng Hiếu gọi à?

- Mình có nghe nhưng kể từ giờ mình không muốn dính dáng đến các bạn nữa.

- Nghĩa là sao?

Ôm chặt chiếc cặp ở trước ngực, tôi mạnh dạn nhìn Kiên Tâm, rành rọt nói:

- Mình nghĩ chúng ta không hợp để trở thành bạn. Bạn thích đánh nhau, trốn học và làm nhiều thứ vô bổ nhưng mình thì khác, mình phải học hành chăm chỉ vì không muốn làm cha mẹ hay thầy cô phải buồn phiền. Kể từ khi quen biết bạn, mình cảm thấy quỹ đạo cuộc sống của mình thay đổi, lại còn theo hướng tiêu cực. Mình chẳng hề mong điều này một chút nào.

Nghe tôi nói một hơi xong, Kiên Tâm im lặng chốc lát rồi hỏi tiếp:

- Là vì tôi lôi kéo bạn trốn học?

- Không chỉ riêng chuyện đó mà sẽ còn nhiều chuyện tương tự sau này nữa.
- Nhưng chẳng phải anh Danh bảo chúng ta hãy trở thành bạn sao?
- Đó là do anh Danh muốn chứ không phải mình!

Tôi không hiểu sao bản thân lại lớn tiếng như vậy. Có lẽ vì thế mà đối diện, Kiên Tâm bắt gặp ánh mắt giận dữ của anh, đôi mắt trong veo phản chiếu sự bất ngờ. Rồi một khoảng lặng kéo đến giữa hai đứa. Nhưng chẳng quá lâu khi tôi nghe anh bảo:

- Xin lỗi vì mấy ngày qua tôi đã gây nhiều phiền phức cho bạn.

Chất giọng hạ thấp ấy khiến tôi hơi chột dạ, liền nói vớt vát:

- Ý mình không phải thế...
- Được rồi... Bạn cứ tiếp tục làm học sinh gương mẫu của mình.

Kiên Tâm quay lưng bỏ đi. Đứng cúi mặt một lúc, tôi chậm rãi ngược lên và dõi theo bóng dáng cao ráo của anh đi giữa dòng học sinh qua lại. Lúc trước nhìn từ phía sau lưng tên nam sinh đó, tôi luôn thấy sợ hãi vậy mà giờ trông tấm lưng áo sơ mi ấy lại nhận ra có chút cô độc. Tôi không biết mình làm vậy là đúng hay sai... Vốn dĩ tôi với Kiên Tâm quá khác biệt. Con đường dẫn đến đây của chúng tôi hoàn toàn khác nhau...

Giờ ra chơi, tôi với Mai Thư vừa ra khỏi lớp thì vô tình chạm mặt Kiên Tâm và đám đàn em. Hiếu vẫn nói cười tíu tít, hỏi chúng tôi đi đâu. Mai Thư trả lời là đến căn tin mua đồ ăn. Tức thì gã hững hờ rũ cả bọn đi cùng cho vui.

- Thôi đi mày! Học sinh gương mẫu không thích chơi với chúng ta đâu.

Tôi thấy Kiên Tâm bỏ hai tay vào túi quần, cứ thế thân nhiên bỏ đi trước. Hiếu với đám đàn em khó hiểu, chạy theo gọi: "Đại ca nói vậy là sao?".

Mai Thư cũng thắc mắc trước hành động lạ lùng ấy. Riêng tôi chỉ lắc đầu. Dẫu cùng đến căn tin nhưng lạ thay, lúc đó tôi và Kiên Tâm lại đi hai hướng ngược nhau.

Mọi chuyện vẫn bình thường cho đến lúc tiếng trống tan trường vang lên, giáo viên vừa ra khỏi phòng thì đột nhiên một nam sinh lớp 11B8 chạy qua với vẻ hốt hởi:

- Lớp trưởng 11B9! Tiền quỹ của hai lớp bị mất rồi!

Nghe xong, mấy chục học sinh trong phòng đều cất tiếng ồn ào. Chuyện là, sắp tới ngày kỷ niệm mười lăm năm thành lập trường, tất cả học sinh phải chuẩn bị những hoạt động cho buổi lễ và đề mua những thứ cần thiết khác, hai lớp 11B8 và 11B9 cùng góp tiền làm quỹ chung. Chẳng rõ giữ tiền thế nào mà bây giờ quỹ lại bị mất. Trọng Đức mau chóng chạy qua lớp bên cạnh. Tôi và lũ bạn trong lớp cũng qua xem sao.

Đến nơi, tôi thấy một đám học sinh bu quanh thành vòng tròn. Ở giữa không ai khác chính là ban cán sự lớp 11B8 và Trọng Đức. Nhưng đứng đối diện lại là Kiên Tâm. Tôi liền chen qua đám đông học sinh để quan sát cho rõ. Các ban cán sự lớp trông vô cùng nghiêm túc, còn Kiên Tâm thì mang nét mặt lạnh băng cùng cái nhìn khó chịu. Đám bạn Hiếu cũng có vẻ sững sờ.

- Bạn nói thủ phạm là Kiên Tâm? - Trọng Đức hỏi Thái Linh, thủ quỹ lớp 11B8.

- Phải! Giờ ra chơi sau khi mình nhận tiền từ bạn xong, mình đã cất tiền vào cặp. Từ lúc đó cho đến khi tự mình ra sân học tiết thể dục, tiền vẫn còn nguyên. Nhưng khi hết tiết trở về lớp, mình phát hiện tiền đã mất rồi. Mà lúc đó duy nhất có một bạn trốn tiết thể dục: Kiên Tâm!

- Nè, cứ người ta ngồi lại trong lớp thì có nghĩa là ăn cắp sao? - Hiếu gắt.
- Vậy bạn Kiên Tâm nói xem, bạn có thấy ai khác vào lớp nữa không? - Thái Linh hỏi.

Kiên Tâm nhìn cô bạn thủ quỹ đang hùng hổ, trả lời ngắn gọn:

- Không có ai hết!
- Đây, rõ ràng bạn là thủ phạm rồi!
- Không có ai vào trong lớp nhưng tôi cũng không phải là thủ phạm!

Thái Linh tức giận định nói tiếp thì Trọng Đức đã lên tiếng trước:

- Bạn khẳng định không ai vào lớp và chỉ có mỗi mình bạn ở lại, nhưng bạn cũng nói mình không phải là thủ phạm lấy tiền quỹ? Thế thì tiền đã mất bằng cách nào?
- Chuyện đó làm sao tôi biết được? Đi mà hỏi thằng ăn cắp ấy!

- Mình chỉ muốn hỏi bạn mà thôi.

Tôi bất gặp cái liếc nhìn của Kiên Tâm dành cho Trọng Đức. Không giấu giếm, Trọng Đức cũng nhìn hần bằng vẻ thân nhiên. Câu nói ban nãy của cậu chẳng khác nào khẳng định: Thủ phạm chính là Kiên Tâm chứ không ai khác! Hôm qua chứng kiến cuộc chào nhau chẳng mấy tốt đẹp giữa hai người họ thì tôi đã hiểu, người nọ không hề mang thiện cảm nào với người kia. Chẳng hiểu lý do gì mà tôi lại bước ra, bảo:

- Theo mình chuyện này hẳn có khúc mắc.

Kiên Tâm nhìn qua tôi, ngạc nhiên trước sự xuất hiện này. Đối diện Trọng Đức cũng mang biểu hiện y hệt thế, nhưng sau đó mới hỏi:

- Chỉ duy nhất một kẻ ở trong lớp mà lại không phải là thủ phạm ư?

- Có thể xảy ra nhầm lẫn nào đấy. Chẳng hạn như Thái Linh có nhớ chắc rằng trước khi tiết thể dục bắt đầu, tiền vẫn còn ở trong cặp bạn?

- Ý bạn bảo mình nói dối?

- Không, không phải... Mình chỉ muốn chúng ta nhớ kỹ lại lần nữa các sự việc.

Trước ánh mắt khó chịu lẫn bức bối từ Thái Linh thì tôi trở nên ngập ngừng, cảm giác như mất hết can đảm để đưa ra ý kiến. Không gian lớp học lại chìm vào im lặng. Tiếp theo là tiếng của Thảo, lớp trưởng 11B8, vang vang:

- Sao chúng ta không kiểm tra cặp của từng bạn là biết ngay chứ gì!

- Thủ phạm chẳng ngu gì mà để tiền ở trong cặp đâu. - Thái Linh phản bác.

- Thôi thì cứ trình lên thầy giám thị để thầy giải quyết! - Thảo đưa ra đề nghị.

- Hãy khoan... - Tôi ngăn lại.

Đột ngột, Trọng Đức cắt ngang chất giọng lo lắng của tôi bằng một câu hỏi rằng:

- Bạn tin Kiên Tâm không lấy cắp tiền quỹ?

Tôi khựng lại vài giây sau đó đưa mắt nhìn qua Kiên Tâm, hẳn cũng đã nhìn về phía tôi từ lúc nào. Gương mặt không biểu hiện điều gì cả, cũng chẳng nói lời nào, duy đôi mắt hần vô cùng kiên định. Nó giúp tôi hiểu sự tin tưởng của mình là đúng. Tôi nhìn trở lại Trọng Đức, gật đầu. Lập tức, đôi mắt Trọng Đức phản chiếu sự không hài lòng.

- Bạn tin thì sao nào, đâu chứng minh được gì. - Thái Linh buồn cười nói.

- Ê đủ rồi nha! - Tụi đàn em của Kiên Tâm la lối.

- Ai chả biết gia đình đại ca Kiên Tâm khá giả chứ! Đại ca chẳng có lý do gì lấy cắp số tiền còn con con đó! - Hiếu tức tối.

Rồi mắt khỏi tôi, Trọng Đức nhìn sang gã đàn em nóng tính, buông một câu:

- Nó chẳng liên quan gì đến gia cảnh, đơn giản chỉ do bản tính thôi.

Dĩ nhiên tôi lẫn các bạn khác đều nhận ra đây là một câu nói xúc phạm.

Dường như im lặng này giờ rồi và lúc này không thể dễ yên như thế nữa nên Kiên Tâm liền tiến đến đứng trước mặt Trọng Đức. Tôi không rõ biểu cảm của hắn ra sao nhưng lại biết hắn đang vô cùng tức giận bởi bàn tay nắm chặt lại. Hắn định đánh cậu bạn đeo kính đó? Rất nhanh, Trọng Đức liền hỏi một câu y chang suy nghĩ của tôi:

- Sao, bạn muốn đánh mình à?

Về như Kiên Tâm đã suy nghĩ trong vài giây, rồi mau chóng đáp lời:

- Nếu tôi dùng nắm đấm thì chẳng phải rất trẻ con ư?

- Bạn vẫn không thừa nhận mình là thủ phạm?

- Việc Kiên Tâm này không làm thì không bao giờ nhận!

- Thế giờ bạn muốn gì?

- Chính tôi sẽ bắt tên thủ phạm đó và tìm ra tiền quỹ bị mất.

Đám học sinh lại ồn ào. Thái Linh không chấp nhận chuyện này mới xằng giọng:

- Bạn nghĩ gì mà nói như vậy? Đang ra về sao?

Bỏ mặc thái độ cay cú đó, Kiên Tâm quay qua nhìn đám học sinh xung quanh:

- Trước khi trình chuyện này lên thầy giám thị, hãy để tôi tìm ra thủ phạm và tiền quỹ bị mất. Thời hạn sẽ là chiều mai.

- Còn nếu không được thì sao? - Trọng Đức khoanh tay dò xét.

- Tôi sẽ đền lại gấp ba số tiền quỹ đó.

Nhìn Trọng Đức bằng ánh mắt thách thức xong, Kiên Tâm đi xuống bàn, xách cặp lên. Đám học sinh liền tản ra khi hắn đi qua. Tiện chân, hắn đá mạnh vào một chiếc bàn gần đó rồi hăm hăm rời khỏi lớp. Nhưng ra đến cửa, hắn quay lại gọi tên tôi. Chẳng còn cách nào khác, tôi đành đi theo. Đám bạn Hiếu cũng ra cùng.

Bước trên dãy hành lang, Kiên Tâm không ngừng mắng mỏ:

- Khốn nạn! Chẳng biết thằng nào lấy cắp rồi đổ cho tao!

Hiếu với đám đàn em đi bên cũng bắt bình chắng kém, liên tục nói tin tưởng đại ca. Đi được một đoạn, Kiên Tâm dừng lại bảo bọn họ ra ngoài cổng chờ. Tôi biết hắn muốn nói chuyện riêng với mình. Khi tất cả đã rời đi, bây giờ hắn mới quay qua nhìn tôi, hỏi:

- Ban nãy sao tự nhiên bạn đứng ra nói giúp cho tôi thế?

- Mình nghĩ sao thì nói vậy thôi.

- Chẳng phải bạn không muốn dính dáng gì đến tên lưu manh như tôi à?

- Chỉ là tôi biết bạn không phải thủ phạm nên mới lên tiếng.

- Sao bạn lại tin như vậy?

- Cái lần bị đám lưu manh kia rượt đuổi, bạn đã mua ly rau má cho mình. Sau đó phát hiện chị bán nước thối dư tiền, bạn liền quay lại trả. Một người như vậy thử hỏi làm sao lại đi ăn cắp chứ. Với lại Hiếu cũng nói gia đình bạn khá giả mà.

Màn đối đáp giữa hai đứa kết thúc khi Kiên Tâm nghe những lập luận rõ ràng đó. Hắn nhìn tôi chăm chú rồi chợt cười phì.

- Tưởng bạn có thần giao cách cảm với tôi chứ.

- Mình làm gì cũng đều suy xét trước sau hết đấy.

- Dù sao cũng cảm ơn vì đã tin tưởng.

- Bây giờ khoan vui mừng, phải nghĩ cách tìm ra thủ phạm. Bạn tính thế nào?

Kiên Tâm cũng hiểu đó là chuyện khó khăn, hắn gãi đầu tiếp theo thì tỉnh bơ:

- Để tôi suy nghĩ đã, bây giờ thì về thôi! Có gì đợi ngày mai hẵng tính...

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Thủ phạm là kẻ không ai ngờ đến

Hôm sau vừa vào cổng trường, tôi đã bắt gặp bóng dáng Kiên Tâm ở phía xa. Lập tức nhảy xuống xe, tôi chạy đi để mặc thằng Thắng loay hoay với chiếc xe đạp. Kiên Tâm đi vòng ra sân sau và tôi liền đuổi theo. Đến nơi đã thấy hắn ngồi dựa lưng dưới gốc phượng, hai tay gác sau đầu và ngửa mặt nhìn lên tán lá đầy suy tư. Chắc hắn đang cố nghĩ cách tìm ra thủ phạm lấy cắp tiền quỹ. Tôi bước lại gần, ngồi bên cạnh.

- Sao có mình bạn ở đây, đám Hiếu đâu?

Kiên Tâm vẫn giữ nguyên tư thế như chẳng bắt ngờ gì trước sự xuất hiện của tôi.

- Đám tụi nó ồn chết được, tôi cần yên tĩnh để suy nghĩ.

- Hôm qua về nhà bạn đã tìm ra cách gì chưa?

Bấy giờ hấn mới hạ tay xuống và rời lưng khỏi cây phượng, thò ra chán nản:

- Chả nghĩ ra được gì. Tiết thể dục hôm qua tôi ngồi trong lớp suốt...

- Đúng là kỳ lạ. - Tôi thắc mắc - Nếu không có ai vào lớp mà chỉ mỗi mình bạn thì số tiền quỹ bị lấy cắp bằng cách nào? Lớp trưởng Trọng Đức có lý khi đặt ra câu hỏi này.

- Đừng có nhắc đến cái tên luôn tỏ vẻ mình giỏi đó trước mặt tôi!

- Tự nhiên bạn nổi giận với mình thế? Mình chỉ nói sự thật mà.

Kiên Tâm quay đi, gãi đầu soàn soạt rồi thở hắt rõ to. Tôi cũng không nói gì nữa, cúi đầu quan sát lũ kiến đang tha mồi ở dưới đất. Lát sau tôi lăm bằm một mình:

- Nhất định là có chỗ nào đó đã bị bỏ quên...

Bất chợt Kiên Tâm nắm lấy tay tôi khiến tôi giật mình. Quay qua, tôi thấy hấn cau mày nhăn trán, con ngươi thì đảo tới đảo lui:

- Nghe bạn nói thế, tôi liền nhớ ra một chuyện suýt chút thì quên khuấy. Hôm qua mọi người ra khỏi lớp khoảng năm phút thì thằng Đăng có trở lại. Nó nói với tôi là quên đồ nên mở cặp lấy gì đó. Lúc ấy tôi mãi xem truyện nên cũng chả để ý gì.

- Đăng? Rất có thể là bạn này!

- Không thể nào.

- Tại sao?

- Thằng Đăng là đứa mà lần trước đã dẫn bạn đến gặp tôi đấy. Nó ở trong đám thằng Hiếu, tức là bạn tôi. Nếu nó lấy tiền thì chẳng khác nào cố ý đồ oan cho tôi.

Trong đầu tôi xuất hiện hình ảnh một tên con trai đáng người nhỏ con và mặt mũi có vẻ hiền nhất trong đám. Lần đó cậu ta dẫn tôi với Mai Thư đến gặp Kiên Tâm.

- Bạn Đăng ấy gia cảnh có khó khăn không?

Kiên Tâm gật đầu, còn bổ sung thêm là hay mượn tiền thằng Hiếu nữa. Rồi tôi hỏi hấn có nhớ vị trí ngồi của Đăng ở trong lớp. Suy nghĩ một hồi, hấn tỏ ra bất ngờ:

- Thằng Đăng ngồi ngay sau nhỏ Linh.

Tôi nghĩ là mình đã có những suy đoán chính xác trong vụ ăn cắp này:

- Theo mình, Đăng là thủ phạm chiếm hết 90% rồi. Nếu không ai bước vào lớp và chỉ có mỗi bạn ở đó, nhưng bạn lại không lấy cắp, mà tiền quỹ vẫn bị mất là điều vô lý! Chỉ có một cách giải thích, đó là đã có một người quay trở lại lớp. Nhưng lý do vì sao bạn lại quên điều quan trọng này? Là bởi đây là người mà bạn tin tưởng.

- Tức là, thằng Đăng lợi dụng sự tin tưởng của tôi rồi hành động ngay trước mặt?

- Chính xác! Và đừng quên, chỗ ngồi của cậu ta ngay phía sau Thái Linh. Chỉ cần với tay lên phía trên, thò vào cặp của nhỏ là cậu ta đã lấy được tiền.

Kiên Tâm nhìn tôi bằng ánh mắt như thể đã hoàn toàn bị thuyết phục. Trầm tư trong giây lát rồi hấn quay qua bảo tôi đi gọi đám bạn Hiếu đến đây...

Nửa tiếng sau tôi quay trở lại chỗ Kiên Tâm, đi theo sau là đám bạn Hiếu, dĩ nhiên có cả bạn Đăng kia nữa. Chưa kịp để tụi đàn em hỏi, Kiên Tâm đã nói luôn:

- Tao muốn báo cho tụi mày biết, tao đã có cách tìm ra đứa ăn cắp tiền quỹ.

Cả đám bắt ngờ và nhao nhao hỏi lại. Ban đầu tôi có hơi ngạc nhiên nhưng khi thấy Kiên Tâm thoáng nhìn qua Đăng thì bắt đầu hiểu ra hấn muốn "gài bẫy". Nhưng đó là gì thì tôi phải theo dõi xem sao. Quả nhiên Đăng có vẻ sốt ruột kỳ lạ, liền hỏi:

- Cách gì vậy đại ca?

- Mày cứ bình tĩnh. Hôm qua, tao tìm thấy cái này.

Đám bạn Hiếu, kể cả tôi, nhìn xuống bàn tay đang mở của Kiên Tâm thì thấy một cái khay hình xoắn ốc màu bạc. Hiếu gãi đầu lơ lửng, cái này thì tìm ra

thủ phạm thế nào? Kiên Tâm cười khinh, nhìn qua hết một lượt mấy gương mặt đang chờ đợi, bảo:

- Trước khi tiết thể dục kết thúc, tao có đi lòng vòng trong lớp thì vô tình nhặt được cái khuy này dưới chân ghế chỗ nhỏ Linh. Đây chắc chắn là tên thủ phạm làm rớt trong lúc lấy cặp tiền quỹ. Theo tao biết cái này được dính ở trên cặp, lát nữa ra chơi tụi mày đi kiểm tra hết một lượt mấy cái cặp trong lớp. Thấy cặp nào bị mất một cái khuy, sút chỉ, thì đúng là tên đó!

Đám bạn Hiểu ngó ra trong vài giây sau đó thì reo lên, khen Kiên Tâm thông minh đủ thứ. Riêng tôi cứ thấy ngờ ngợ thế nào ấy. Rốt cuộc thì hẳn định làm gì đây? Một cái khuy bạc nhỏ bé này có thể "gài bẫy" thủ phạm sao? Kín đáo, tôi đưa mắt quan sát Đăng. Vẻ mặt lo lắng, mắt đảo liên tục, bặm môi, bấy nhiêu biểu hiện khác thường ấy cũng đủ chứng minh tên này là thủ phạm nên mới có tật giật mình.

- Rồi, cứ thế mà làm. Bây giờ thì về lớp thôi.

Sau yêu cầu của Kiên Tâm, đám đàn em giải tán. Vào đúng lúc đó, Đăng mới nói mình đi vệ sinh một chút rồi ôm cặp chạy thẳng về phía khu vệ sinh nam. Tôi thấy Kiên Tâm nhìn theo gã với ánh mắt lạnh băng. Khi những tên nọ cất bước trong tiếng nói cười rôm rả thì hẳn đứng nán lại, sau đó nhìn qua tôi như truyền tín hiệu. Rất nhanh, tôi cùng hẳn chạy đến khu vệ sinh nam. Cả hai bước men theo bức tường đầy rêu xanh, đi vòng ra phía sau và bất gặp Đăng đang loay hoay với cái cặp.

- Vậy ra mày là thủ phạm hả Đăng? - Hẳn cất giọng trầm đục

Đăng giật mình quay lại đánh rơi cả cái cặp xuống đất, vẻ mặt lúng túng. Ánh nhìn của tôi lướt xuống cái cặp dưới chân Đăng, ở nơi nắp cặp có mấy cái khuy bạc hình xoắn ốc sắp bung chỉ. Tôi lại nghe Kiên Tâm tiếp tục lên tiếng:

- Hôm qua mày là đứa duy nhất trở lại lớp lấy đồ. Lợi dụng lúc tao mãi đọc truyện, mày đã nhanh tay lấy tiền quỹ trong cặp nhỏ Linh, đúng không?

- Đại... ca nói gì vậy... em đâu có...

Kiên Tâm giờ cái khuy bạc xoắn ốc lên, giải thích cặn kẽ:

- Tao giả vờ nói đã tìm thấy cái khuy này, chẳng qua để thử mày thôi. Nó không hề bị rơi trong lớp, là tao bứt ra từ trong cặp của tao. Vì tao và mày dùng chung một kiểu cặp. Ban nãy mày quá sợ nên chạy đến đây để bứt hết mấy cái khuy trên cặp ra. Nếu mày bình tĩnh hơn thì phải hiểu: Chỉ mỗi cái khuy thì làm sao tìm ra thủ phạm? Chỉ vì mày là đứa ăn cắp tiền quỹ nên mới hoang mang mà không chịu suy nghĩ kỹ.

Tôi chớp mắt nhìn Kiên Tâm. Chà, không ngờ hẳn cũng biết dùng chiêu đánh vào tâm lý sợ hãi của con người mà tìm ra thủ phạm. Về phía Đăng, bị vạch trần như thế gã tái mét mặt mày nhưng vẫn lắc đầu cố chối. Điều đó càng làm hẳn giận dữ:

- Vậy mày bứt hết mấy cái khuy trên cặp ra làm gì?

- Em không bứt... Là cặp bị dơ nên em lau thôi...

Lập tức, tôi thấy Kiên Tâm ném mạnh cái khuy bạc xuống đồng thời lao đến túm lấy cổ áo sơ mi của Đăng rồi đè nghiêng gã vào tường, nghiêng rằng:

- Nếu mày không thừa nhận thì tao sẽ đánh đến khi mày chịu nhận!

Kiên Tâm tung nắm đấm vào Đăng, gã chỉ giơ hai tay lên đỡ đòn. Còn tôi thì không biết phải can ngăn thế nào, hẳn cứ vung tay đánh liên tục nên nếu tôi lao vào thì e rằng có thể bị dính đòn luôn. Tôi nhìn quanh với vẻ lo lắng, bản thân sợ bị thầy giám thị khối bắt gặp. Hai phút sau thấy Kiên Tâm vẫn còn đánh, tôi mím môi đành liều mình bước đến cầm lấy quai cặp rồi hết sức kéo hẳn ra.

- Buông ra! Tôi còn chưa đánh xong! - Hẳn quát.

- BẠN bị điên hả? Đánh thế thì ích gì?

- Tôi phải đánh cho nó tỉnh! Tôi không có một thằng bạn ăn cắp xấu xa như thế!

Đột nhiên Đăng nói, chất giọng một nhọc len qua hai cánh tay đang cố che lấy gương mặt:

- Đại ca làm sao hiểu được chứ...?

- Mày nói cái gì? - Rồi mắt khỏi tôi, Kiên Tâm xoay qua tên đàn em.

Bấy giờ Đăng mới hạ hai cánh tay bị đánh bầm tím xuống, mắt tự nhiên đỏ hoe:

- Nhà giàu như đại ca làm sao hiểu được mấy thằng nghèo cần tiền như tụi em.. Bữa nọ đám thằng Hải bắt em phải đưa tiền cho nó, nếu không thì tụi nó sẽ chặn đường đánh em, phá hàng bánh của mẹ em.

- Tại sao mày không nói cho tao biết?

- Đại ca cấm tụi em không dính dáng đến đám thằng Hải nữa! Nếu ai không nghe lời mà có xảy ra chuyện gì thì đại ca sẽ bỏ mặc! Hồi trước em nợ tiền thằng Hải, nó không tha cho em, nhưng em không dám nói cho đại ca biết!

- Khi lấy cắp tiền quỹ, mày có biết tao sẽ bị nghi là thủ phạm không?

- Lúc đó quá gấp nên em không suy nghĩ được gì...! Đại ca, em xin lỗi!

Cả người đang căng lên vì tức giận bây giờ chợt dịu lại, Kiên Tâm dán mắt vào một điểm nhìn vô định nào đó trên bức tường sau lưng Đăng, im lặng. Biết ra lý do bất đắc dĩ của tên đàn em, hẳn có lẽ đang nghĩ cách giải quyết.

- Mày đưa thẳng Hải hết số tiền quỹ rồi sao?

- Em chưa đưa... Chiều nay em mới đi gặp hắn.

- Bây giờ đưa lại tao số tiền đó.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nghĩa khí của kẻ xấu xa

Đăng lưỡng lự vài phút, tiếp theo làm lúi cúi xuống nhặt cái cặp lên, lấy tiền quỹ được bọc trong giấy tập đưa cho Kiên Tâm. Hắn cầm lấy, nói rành rọt:

- Theo tao đến gặp thầy giám thị.

- Không được đâu đại ca! Em sẽ bị kỷ luật đó! Em vi phạm nhiều lỗi lắm rồi, nếu thêm vụ ăn cắp này nữa thì có thể bị đuổi học mất!

- Mày đã làm sai thì phải nhận lỗi! Tao đã hứa với cả lớp sẽ tự tay bắt thủ phạm và tìm lại số tiền quỹ bị mất, tao không thể nuốt lời!

Đăng lắc đầu, âm thanh rung rứt phát ra từ cổ họng. Vốn là kẻ kiên quyết và dứt khoát, hiển nhiên Kiên Tâm không dễ dàng đồng ý nên cầm cánh tay Đăng kéo đi mặc gã kháng cự. Hắn liền dừng lại, tối cứ ngỡ hắn sẽ đập tên này một trận nữa nhưng lại chỉ nói một câu thế này:

- Đừng lo, tao sẽ không bỏ rơi mày.

Chỉ một lời nói mạnh mẽ ấy thôi, tức thì Đăng chớp mắt nhìn đại ca của mình.

Chẳng riêng gì Đăng, ngay chính tôi cũng hướng ánh mắt ngạc nhiên vào Kiên Tâm. Tôi đoán hẳn lúc đó, bản thân đã bắt đầu mang cái nhìn khác về hắn. Đang nhìn chăm chú thì tôi giật mình khi hắn quay qua đưa hết tiền quỹ, bảo:

- Bạn mang về trả cho Linh, nói là tôi sẽ đưa thủ phạm đến gặp thầy giám thị.

Tôi cầm lấy tiền rồi dõi theo hai cậu nam sinh bước đi trong lặng lẽ...

Sau đó, tôi đến gặp Thái Linh và Trọng Đức để đưa lại số tiền quỹ lớp bị mất. Cả hai có vẻ bất ngờ. Tôi nói thủ phạm là Đăng và Kiên Tâm đã đưa gã đến gặp thầy giám thị rồi. Trong lúc tôi kể sơ lại cho Trọng Đức nghe việc Kiên Tâm tìm ra thủ phạm bằng cách nào thì bên cạnh, Thái Linh cảm những tờ tiền trong tay với dáng vẻ trầm tư.

Trong suốt giờ học, tôi thắc mắc không rõ Đăng sẽ bị phạt thế nào, còn Kiên Tâm nữa. Cái câu "Tao sẽ không bỏ rơi mày" khiến tôi có linh cảm hắn còn mang một ý định khác. Cuối cùng đến giờ ra chơi, mọi thắc mắc của tôi đã được giải đáp. Tôi thấy Đăng quỳ gối dưới bậc sân cò, điều kinh ngạc hơn là Kiên Tâm cũng quỳ bên cạnh. Đăng thì cúi gầm mặt, riêng hắn vẫn nhìn thẳng về trước rất thản nhiên.

- Ủa, không phải thủ phạm chỉ có Đăng thôi sao? - Mai Thư khều vai tôi, hỏi nhỏ.

Chính tôi cũng lấy làm thắc mắc. Cùng lúc, tôi nghe tiếng Hiếu cất lên ở sau lưng:

- Là đại ca xin thầy giám thị được quỹ chung với thằng Đăng đấy.

Tôi quay qua thấy Hiếu đi một mình, không có đám đàn em. Bất gặp cái nhìn khó hiểu từ tôi, gã kể lại mọi chuyện như thể là kẻ chứng kiến toàn bộ:

- Sau khi thầy giám thị nghe xong vụ việc, thầy phạt thằng Đăng quỳ dưới bậc sân cò cho đến giờ về. Không hiểu sao đại ca cũng xin quỹ cùng, đại ca còn hứa từ giờ sẽ không trốn học, bớt đánh nhau. Sau cùng thầy cũng cho có lẽ vì hiểu đó là tình bạn. Mình có hỏi thì đại ca chỉ nói: "Có tao quỳ cùng, thằng Đăng sẽ thấy đỡ hơn".

- Ô, thật không ngờ! - Mai Thư thốt nhẹ.

- Đó là nghĩa khí của đại ca Kiên Tâm. Tụi này theo đại ca cũng vì như vậy.

Quan sát nụ cười tự hào của Hiếu, bất giác tôi nhìn trở lại Kiên Tâm. Nét mặt bình thản đó, đôi mắt kiên định đó, phút chốc khiến lòng tôi xao động. Chẳng hiểu sao tôi lại cười vu vơ một mình. Rồi tình cờ thế nào, tôi bắt gặp nhỏ Thái Linh đứng im lặng trong đám học sinh đang bàn tán ồn ào. Ánh mắt nhỏ cứ hướng vào Kiên Tâm.

Tan học, tôi kéo Mai Thư đứng nán lại chờ một người. Không quá lâu, tôi thấy Kiên Tâm cùng đám bạn Hiếu xuất hiện. Mà vẻ như họ có thêm nhiều người nữa. Hắn đi ở giữa vừa bẻ cổ bẻ tay vừa nói gì đó với tụi đàn em. Đến khi thấy tôi và Mai Thư đang đứng gần bãi giữ xe thì hắn mới bước lại gần. Hiếu nhìn Mai Thư, lí lắc hỏi:

- Sao hai bạn còn chưa về?

- Thì tại Chân Thành nè, bảo muốn ở lại chờ Kiên Tâm rồi mới yên tâm về.

Tôi thúc nhẹ khuỷu tay vô hông nhỏ bạn cốt nhắc nó đừng có nói lung tung. Thấy Kiên Tâm nhìn nhìn rồi nhoen cười kín đáo, tôi liền hỏi lơ đãng:

- Đẳng không về cùng bạn hả?

- Nó phải ở lại gặp thầy giám thị, chắc là phải viết kiểm điểm.

- Ừm... mà bạn quý như thế có...

Câu hỏi thăm của tôi bị cắt ngang khi thỉnh lình một giọng nữ vang lên lạnh lót:

- Kiên Tâm!

Tất cả quay qua, là Thái Linh. Nhỏ dắt theo chiếc xe đạp, chậm rãi đi lại chỗ chúng tôi. Hiếu với đám đàn em nhìn nhỏ đầy sẫm soi, hẳn là do hôm qua nhỏ liên tục đổ oan cho đại ca của họ. Bỏ mặc những ánh mắt khó chịu ấy, Thái Linh chỉ nhìn Kiên Tâm, nói:

- Xin lỗi vì đã nói bạn ăn cắp tiền quỹ lớp.

- Không sao, dù gì tôi cũng quen làm kẻ xấu rồi.

Nghe Kiên Tâm đáp như vậy, Thái Linh có chút khó xử nhưng rồi vẫn nói tiếp:

- Mình biết chuyện bạn xin thầy quý chung với Đẳng, đúng là một người bạn tốt.

- Đó là việc tôi phải làm thôi.

Kiên Tâm bỏ tay vào túi quần, nhún vai trả lời. Chẳng biết nói gì thêm, Thái Linh liền dắt xe đi tiếp ra ngoài cổng, nhưng sau đó nhỏ quay lại bảo rằng:

- Hôm qua tuy mình có hoành hoạc bạn nhưng mà lúc bạn đối mặt với lớp trưởng Trọng Đức thì mình thấy bạn... ngầu lắm đấy!

Thái Linh vừa dứt lời thì Mai Thư với đám bạn Hiếu nhìn nhau kêu khê. Tôi cũng hơi bất ngờ trước hành động khen trực diện này của nhỏ. Tôi nhìn qua Kiên Tâm, thấy hắn ngạc nhiên trong một thoáng rồi tiếp theo nhếch môi cười kiểu đặc trưng: "Cảm ơn".

Chẳng hiểu sao khi thấy hai lúm đồng tiền cực duyên ấy không dành cho mình thì tôi có cảm giác hụt hẫng thế nào ấy. Đặc biệt là khi Thái Linh mỉm cười với Kiên Tâm như một lời tạm biệt, tôi cũng không vui. Lúc nhỏ đạp xe đi, tôi nghe Hiếu trầm trồ:

- Đại ca ghê thật, nhỏ Thái Linh xinh đẹp học giỏi tuy chỉ là thủ quỹ mà cũng nổi tiếng khó khăn khó chịu, thế mà giờ nhỏ khen đại ca siêu ngầu luôn.

Tôi trông về mặt Kiên Tâm hình như cũng khoái lắm. Tự nhiên tôi thở dài mà không hiểu lý do vì sao lại thế. Rồi tôi thoáng giật mình khi nghe hắn gọi:

- Nè, bạn khỏi cần lo cho tôi, quý có bao nhiêu đó thì nhắm nhỏ gì. Bạn về nhà đi.

- Mà bạn lại sắp đi đâu à?

- Dạy cho tụi thằng Hải biết không được đụng đến đàn em của Kiên Tâm này!

Cười khinh, Kiên Tâm nhanh chóng quay bước, đám đàn em cũng đi theo sau. Tôi toan lên tiếng ngăn hắn thì Hiếu đã cản lại, cười tươi:

- Có những cuộc chiến phải đối mặt để giải quyết. Đại ca Kiên Tâm từ trước đến nay đánh nhau đều vì bảo vệ người khác. Nên, bạn Chân Thành hãy yên tâm nhé!

Nói xong, Hiếu chạy theo nhóm nam sinh lưu manh đã rời trường. Lời nói ban nãy của gã "Đại ca Kiên Tâm từ trước đến nay đánh nhau đều vì bảo vệ người khác" cứ văng vẳng bên tai khi tôi nhìn theo tấm lưng áo sơ mi cao lớn đang dẫn đầu đám đàn em đi dưới bầu trời chiều đó: Mạnh mẽ, quả quyết và luôn bước về phía trước...

Trên đường về tôi cứ nghĩ đến cuộc chiến giữa Kiên Tâm với tên Hải gì đó. Hi vọng hắn sẽ không bị thương và quan trọng là không bị thầy giám thị phát hiện. Về đến nhà, vừa bước vào trong thì tôi nghe mẹ nói có một tấm thiệp gửi đến. Đón lấy từ tay bà, tôi nhìn vào tên người gửi và tròn xoe mắt bất ngờ.

***

Sáng nay vừa vào trường là tôi đã đi ra sân sau, ngồi dưới gốc cây phượng và lấy trong cặp ra tấm thiệp vừa được nhận hôm qua. Chủ nhân của nó là một người bạn rất lâu rồi tôi chưa có dịp gặp lại. Trong thiệp, nhỏ nói muốn gặp tôi để nói chuyện ôn lại kỷ niệm xưa, còn gửi kèm số điện thoại nhà. Theo lẽ thường người ta sẽ vui khi gặp lại bạn cũ thế nhưng lúc này tôi đang mang cảm xúc rối bời...

- Nè nè, từ lúc nào mà bạn thích đến đây vậy? Định cướp luôn chỗ của tôi hả?

Sực tỉnh, tôi quay qua thấy Kiên Tâm ngồi phịch xuống bên cạnh. Tôi chưa kịp lên tiếng thì đã trông thấy gương mặt với vài vết trầy, thêm miếng băng cá nhân dán trên trán hắn. Hắn hiểu tôi muốn hỏi gì qua cái nhìn chăm chăm ấy nên hắn trả lời luôn:

- Bị thương do đánh nhau hôm qua đó mà.
- Hình như con trai không bao giờ dùng lời nói để giải quyết mâu thuẫn.
- Còn tuy mâu thuẫn ấy là gì chứ. Nhiều lúc phải dùng đến sức mạnh thôi.
- Để rồi tự làm mình bị thương và khiến người khác lo lắng?

Tôi vừa nói xong là tự dưng Kiên Tâm nhú mày nhìn tôi, hỏi đầy dò xét:

- Vậy bạn có lo cho tôi không?
- Việc gì mình phải lo... Mơ đi!
- Chỉ đùa thôi, đâu cần phản ứng dữ thế.

Kiên Tâm chắc lười một cái rồi phì cười. Còn tôi thì đảo mắt liên tục, chả hiểu sao tim đập nhanh hơn bình thường. Thật là... Hắn chỉ muốn đùa thôi thế mà tôi lại phát hoảng lên như bị bắt quả tang làm chuyện xấu. Giọng tôi ban nãy hình như cũng hơi lớn nữa. Rốt cuộc thì vì quái gì chứ?

Lần nữa chất giọng trầm của Kiên Tâm kéo tôi ra khỏi mớ bòng bong trong đầu:

- Sao bạn cứ cầm tấm thiệp đó và thử người vậy?
- À, cái này là của một người gửi cho mình... - Tôi gấp thiệp lại.
- Hay có tên con trai nào viết thiệp bày tỏ với bạn? Hắn tên gì, học lớp nào?
- Là nhỏ bạn thân năm lớp bảy của mình.

Câu đáp lời từ tôi khiến đáng về hùng hổ của Kiên Tâm biến mất. Lúc này trông mặt hắn càng tỏ ra khó hiểu. Thú thật khi đó tôi không rõ vì sao mình lại muốn kể cho hắn nghe chuyện năm ấy. Chắc vì tôi muốn có người để chia sẻ.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Tình bạn của ngày hôm qua

- Tụi mình nghỉ chơi nhau từ cuối năm lớp bảy rồi. Hồi đó mình rất nhút nhát, khó kết giao bạn bè và rồi nhỏ đến nói chuyện với mình, cứ thế tình bạn bắt đầu. Nhỏ học không giỏi, mạnh mẽ mạnh miệng, hay bảo vệ mình. Nhỏ thường mượn vở bài tập của mình, sau đó sẽ đi mua bánh trái đãi để cảm ơn. Tình bạn kéo dài như vậy.

- Sau đó...?

- Chuyện nhỏ mượn tập mình để chép bài, mình vẫn xem như bình thường. Nhưng dần dà, mình thấy nhỏ ý lại vào mình, thậm chí đến lúc kiểm tra hay thi, nhỏ chẳng thèm học bài dù là một ít. Đó là lần thi cuối kỳ, nhỏ giận dữ vì mình đã không chỉ bài cho. Nói thật, lúc ấy mình chỉ chăm chú vào đề thi nên không nghe tiếng nhỏ gọi. Nhưng nhỏ nói rằng, mình cố ý không nghe rồi giận mình luôn. Khoảnh khắc đó mình cảm giác một điều gì đã sụp đổ. Có phải với nhỏ, mình chỉ là kẻ để chỉ bài thôi phải không? Từ đó hai đứa không nói với nhau lần nào nữa.

Tôi nhìn xuống tấm thiệp, bên ngoài in hình hai cô bé nắm tay nhau rất thân thiết y hệt như hai chúng tôi ngày đó. Cười nói vô tư và cùng trải qua nhiều kỷ niệm. Nhưng cuộc giận hờn trong lần thi cuối kỳ ấy khiến tôi vẫn chẳng thể hiểu điều gì mới đang tồn tại trong quan hệ giữa hai đứa. Nó cứ khiến tôi canh cánh, cho đến tận bây giờ. Để tôi chìm vào khoảng lặng một lúc xong, Kiên Tâm mới hỏi:

- Bạn có muốn gặp nhỏ bạn thân đó?
- Mình cũng đang tự hỏi có tốt không nếu hai đứa gặp lại.
- Vấn đề không phải tốt hay không mà là bạn có muốn hay không.

Tôi tròn xoe mắt nhìn Kiên Tâm, hần thở mạnh một phát rồi ngửa mặt nhìn trời:

- Tôi với thằng Hiếu thân nhau sáu năm. Nó luôn nghe theo tôi nên hai đứa ít xảy ra mâu thuẫn. Năm lớp chín, tôi với nó cãi nhau vì một việc gì đó mà tôi quên mất rồi. Cả hai không nói chuyện suốt mười ngày. Đến ngày kia, tôi thấy trong người rất bức rứt nên hẹn nó ra nói rõ, thế mà chưa đến ba câu hai đứa lao vào đánh nhau một trận rồi qua hôm sau đã làm lành.

- Đừng bảo là bạn muốn mình đánh nhau với nhỏ?

- Không phải! Nghĩa là, bất cứ chuyện gì cũng phải đối mặt để giải quyết. Dù bạn có cố phớt lờ thì nó vẫn tồn tại không biến mất. Sau đó ngày qua ngày, cái sự canh cánh ấy sẽ biến thành chiếc gai, khiến bạn thấy khó chịu và tổn thương. Lăn cãi nhau với thằng Hiếu, tôi cũng trải qua cảm giác này. Cứ muốn phải nói ra hết mới chịu được!

Đối mặt để giải quyết? Sau lần thi cuối kỳ ấy, tôi và nhỏ bạn thân chưa lần nào đối diện với nhau và nói chuyện đàng hoàng. Chắc rằng hai đứa đều đang trốn tránh.

- Tôi nghe nhiều người nói, với con gái tình bạn rất quan trọng. - Kiên Tâm nhìn tôi, nhún vai - Còn cả câu: "Con gái mà cắt đứt với một người bạn thân thì cũng đau như chia tay một mối tình". Chắc tác giả câu này là một nữ nhà văn.

Tôi buồn cười trước câu suy luận có phần chán chường của tên lưu manh hạng nhất này. Nhưng tôi nghĩ câu nói đó không sai. Bất cứ mối quan hệ nào, dù là tình bạn hay tình yêu, chỉ cần đã gắn kết lâu dài mà một khi phải kết thúc thì trái tim phải chịu sự tổn thương đến dường nào. Thời đi học, tình bạn là điều gì đó thật quý giá.

Chậm rãi, tôi cất tấm thiệp vào cặp. Tâm trạng đã thoải mái hơn khi nghe lời khuyên của Kiên Tâm, tôi nghĩ mình sẽ đi gặp lại nhỏ bạn thân năm lớp bảy. Dù là tha thứ hay vẫn còn giận hờn, dù cho nhỏ thực lòng làm bạn với tôi hay chỉ vì lợi dụng thì theo thời gian mọi thứ đã chẳng còn quan trọng nữa. Tôi gặp nhỏ là bởi không muốn lòng mình canh cánh mãi một chuyện đã thuộc về quá khứ.

Trên đường trở về lớp, tự nhiên tôi nghe Kiên Tâm hỏi lại chuyện cũ:

- Mà chẳng phải bạn nói sẽ không chơi với tôi nữa à?
- Mình đã suy nghĩ kỹ và quyết định, vẫn tiếp tục làm bạn với bạn. Chỉ có điều mình sẽ không nghe theo bất cứ sự dụ dỗ xấu xa nào của bạn nữa.
- Dụ dỗ xấu xa ư? Thôi thì tùy bạn, nhưng bạn thay đổi ý định thì cũng lạ thật.

Tôi không muốn nói cho Kiên Tâm biết chính sự nghĩa khí mà hần dành cho Đăng ngày hôm qua đã gần như khiến tôi nể phục. Vụ việc vừa rồi cũng giúp tôi hiểu rằng: Bản chất Kiên Tâm vẫn là một người tốt! Ngoài lý do đó ra thì còn một điều nữa mà bản thân tôi không giải thích được. Đó là thứ cảm xúc đặc biệt đang dần xuất hiện...

Tình cờ thế nào, tôi và Kiên Tâm chạm mặt Trọng Đức ở ngay chân cầu thang. Cậu bạn lớp trưởng tỏ vẻ bất ngờ khoảng vài giây, tiếp theo thì nhìn tôi mỉm cười. Xong, cậu chuyển hướng qua Kiên Tâm, đôi mắt đảo nhẹ như có điều khó nói:

- Hôm qua mình chưa có dịp xin lỗi bạn về vụ tiền quỹ lớp.

Đối diện, Kiên Tâm mang gương mặt vô cảm, buông câu hỏi hột:

- Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của bạn lớp trưởng đây.
- Thôi nào...
- Lúc đó bạn cũng thấy còn gì, rõ ràng cậu ta cố ý xúc phạm tôi khi nói câu: "Là do bản chất chứ không phải gia cảnh". Tôi là người nhỏ nhen lắm!

Tôi không thể nói gì thêm bởi cũng thấy câu nói đó có phần quá đáng. Về phía Trọng Đức, bản thân biết Kiên Tâm chẳng dễ dàng gì bỏ qua và hần cũng thấy mình đã hơi quá nên cậu không tranh luận như mọi khi nữa mà chỉ gật đầu gượng gạo. Tiếp theo bỗng dưng Kiên Tâm đưa tay đẩy nhẹ Trọng Đức né ra một chút, bảo rõ:

- Lần tới mong bạn lớp trưởng đứng cách Chân Thành xa hơn nữa, nhé.
- Lại cái trò này nữa sao?

Thấy Trọng Đức vừa thở ra chán nản vừa nhìn Kiên Tâm thì tôi đứng ở giữa, bậm môi nghĩ không lẽ cuộc chiến lại sắp bùng nổ. Quái lạ, bộ hai tên này kiếp trước là oan gia hay sao mà kiếp này vừa gặp đã như kẻ thù thế kia? Nhưng may thay tiếng trống vào lớp vang lên đã giải vây cho mọi thứ. Trọng Đức vác cặp lên vai và nói lấp lửng:

- Cứ cảm đoán thế này thì sắp tới sẽ phiền phức đấy.

Trọng Đức vừa dứt lời, tôi bất gặp ánh mắt cậu hướng vào mình thoáng qua rất nhanh. Vừa lúc, chúng tôi nghe tiếng gọi khá quen thuộc:

- Chào bạn, Kiên Tâm.

Thật bất ngờ khi đó là Thái Linh. Nhỏ đi đến, vẫy tay chào Trọng Đức và tôi rồi giống hệt chiều hôm qua, nhỏ đứng qua bên cạnh Kiên Tâm cười nói rất tự nhiên. Quan sát thái độ cởi mở ấy tôi đoán chắc hẳn nhỏ thủ quỹ lớp 11B8 này bắt đầu có thiện cảm với Kiên Tâm đây. Còn hẳn thì không tỏ ra thân thiết nhưng cũng không xa cách mà vẫn đáp lại mấy lời nói của Thái Linh. Điều diễn ra tiếp theo là, bốn chúng tôi cùng đi về lớp. Kiên Tâm với Thái Linh đi phía trước, trông cả hai cứ như bạn thân từ lâu rồi. Tôi ở phía sau, đầu óc lại suy nghĩ mông lung, rất nhanh bên tai nghe Trọng Đức lên tiếng:

- Xem ra không thể lúc nào cũng kẻ bên cạnh được...

Thấy tôi quay qua nhìn, cậu bạn đó lại mỉm cười ần ỉ. Toàn nói mấy lời khó hiểu!

***

Tối, tôi vừa làm bài tập vừa nghe radio thì chợt nghe mẹ gọi ở dưới nhà. Nhanh chóng chạy xuống, tôi nghe bà nói có bạn gọi cho tôi. Bản thân nghĩ chắc là nhỏ Mai Thư gọi hỏi bài, nào ngờ khi bắt máy thì tôi bất ngờ bởi nghe chất giọng quen thuộc đã lâu:

- Chân Thành hả, tôi là Hồng nè...

Đó là nhỏ bạn thân năm lớp bảy và cũng là người đã gửi tấm thiệp cho tôi. Ngắn người trong vài giây, tôi liền trả lời lại:

- Ủ, lâu lắm rồi tụi mình mới nói chuyện với nhau nhỉ?

- Phải rồi, kể từ sau lần thi cuối kỳ đó...

Tự dưng Hồng ngừng nói. Tôi cũng bất giác im lặng. Có lẽ hai đứa đều mang nỗi niềm riêng khi nhớ về kỷ niệm buồn của năm đó. Nghĩ đến những lời của Kiên Tâm, tôi biết mình chẳng thể trốn tránh nên định lên tiếng thì Hồng đã nhanh hơn, bảo:

- Tôi xin lỗi vì lúc ấy đã nói những điều tồi tệ như vậy. Sau khi tụi mình nghi chơi nhau, tôi đã hối hận nhưng không dám xin lỗi bà. Mãi đến hôm nay tình cờ thấy lại món quà sinh nhật ngày xưa nên tôi mới quyết tâm gửi thiệp cho bà. Không biết bà đã bỏ qua cho tôi chưa... Nhưng tôi chỉ muốn nói rằng, năm đó tôi thật lòng muốn làm bạn với bà.

Thật lạ lùng là bao nhiêu nỗi canh cánh khó chịu suốt những năm qua bỗng chốc tan biến mất khi tôi nghe những lời đó của Hồng. Tự dưng tôi muốn khóc nhưng vẫn kìm lại được. Cố giữ giọng bình thường, tôi đáp rằng: "Tôi hết giận rồi". Và ở bên kia đầu dây, tôi nghe tiếng sụt sùi của nhỏ. Sau đó hai chúng tôi đã nói chuyện với nhau rất lâu. Vừa ôn lại kỷ niệm xưa vừa hỏi han tình hình hiện tại của nhau.

Cúp máy, tôi suy nghĩ một lúc rồi bấm số gọi cho Mai Thư. Rất nhanh, nhỏ bắt máy:

- Alo, nhà chú Toàn nghe đây ạ.

- Tôi nè.

- Ủa, tối rồi sao còn gọi điện? Bà muốn hỏi bài hả?

- Không có, tại tự nhiên tôi muốn gọi cho bà thôi.

- Trời trời! Dư tiền điện thoại quá ha! Đầu bị hâm à?

Tôi bật cười, ừ chắc vậy đó! Tiếp theo, tôi thở ra nhẹ nhàng rồi nói:

- Mai Thư à, cảm ơn bà đã làm bạn thân của tôi nha.

Cứ tưởng nhỏ sẽ cười một trận và nói tôi sến sẩm này nọ nhưng nhỏ đột nhiên im lặng.

- Vậy thì bà phải ráng đối xử tốt với tôi nhé.

Tôi tròn xoe mắt khi nghe câu hồi đáp từ Mai Thư, lát sau mỉm cười "ừm" một tiếng.

Suốt những năm tháng đi học, tình bạn thật sự rất quý giá. Thời gian rồi sẽ biến mọi thứ trở thành kỷ niệm, khiến chúng ta mỗi khi nhớ lại đều có thể khóc hoặc cười.

Chương 13: Xao động trước người đó

Tôi nghĩ mình nên cảm ơn Kiên Tâm về việc của nhỏ Hồng, nên nơi đầu tiên tôi đến sau khi vừa vào trường chính là sân sau - chỗ "ẩn nấp" yêu thích của hần. Đến nơi, tôi thấy hần ngồi ở trên gờ tường dây hành lang phòng học cũ nói cười khì thế với đám đàn em. Thiết nghĩ cái nhóm lưu manh này đi học chỉ để vui chơi. Thấy tôi đi lại, cả đám tự nhiên reo lên như thể thân thiết lắm. Và trong đó tôi thấy Đăng. Trước đáng về đang đùa giỡn ấy, tôi biết cậu ta đã bình thường trở lại. Tất cả đều nhờ Kiên Tâm.

- Bạn đi có một mình hả, còn bạn Mai Thư đâu?

Hiếu cười xởi lởi, cứ nhìn phía sau lưng tôi. Biết mà, gã này có ý với nhỏ bạn nghịch ngợm của tôi rồi. Tôi lắc đầu bảo mình đi một mình, xong lại để thêm câu:

- Chắc Mai Thư đang ở căn tin, bạn đến đó sẽ gặp.

Hiếu hớn hờ như bắt được vàng, liền quay qua Kiên Tâm, nói gã sẽ rời khỏi đây để tôi với hần được nói chuyện riêng. Dĩ nhiên Kiên Tâm biết tông tên đàn em này chỉ mượn cớ thôi, nên hần chắc lưỡi như một sự cho phép. Hiếu mà đi thì những tên kia cũng chẳng có lý do ở lại nữa vì vậy cũng rút luôn. Thật may cho tôi!

- Đạo này để ý bạn thường đến đây lắm nhé. Kết chỗ này rồi sao?

- Tại vì ở trong trường, đây là chỗ duy nhất có thể tìm thấy bạn. Mình chỉ muốn cảm ơn về chuyện nhỏ Hồng.

Hần nhủ này như cố nhớ xem nhỏ Hồng là ai. Tôi liền bước đến rồi cố hết sức leo lên gờ tường ngồi bên cạnh hần để nói chuyện cho dễ hơn.

- Là nhỏ bạn thân lớp bảy hôm qua mình kể bạn nghe đó.

Kiên Tâm "À" một tiếng, rồi tôi kể lại chuyện tối hôm qua, về cú gọi điện làm lạnh của Hồng. Tôi còn nói hai đứa đã hẹn cuối tuần này sẽ gặp nhau. Nghe xong hần gật gù, vụ này xem như được dàn xếp ổn thỏa rồi. Tôi nhìn hần chốc lát, mới lên tiếng:

- Nếu không nhờ bạn thì mình vẫn chưa biết phải làm sao đối mặt với nhỏ.

Kiên Tâm với tay bứt mấy cái lá tre của cái bụi tre ở gần đấy, bảo:

- Lời khuyên là một chuyện, nhưng cố gắng vẫn là ở bản thân bạn mà.

Tôi vẫn chưa rời mắt khỏi Kiên Tâm trong khi hần mãi mê quan sát những chiếc lá tre xanh mướt. Bất giác tôi mỉm cười, tiếp theo liền sực nhớ ra một chuyện:

- À này, mình đã xem truyện Slam dunk rồi đấy. Hài hước và thú vị hơn mình tưởng. Mình khá ấn tượng với nhân vật đẹp trai lạnh lùng Rukawa Kaede.

Nghe nhắc đến bộ truyện yêu thích thế là Kiên Tâm lập tức xoay qua, hỏi:

- Xem rồi à? Rukawa, thằng đó giỏi lắm nhưng kiêu kinh. Đa số con gái hay thích mẫu con trai như thế. Tôi lại cực thích tên tóc đỏ Hanamichi Sakuragi. Có hơi nóng nảy, thẳng thắn, oánh lộn số một và rất quyết tâm, lại nghĩa khí nữa.

- Giống bạn hả?

Chẳng biết Kiên Tâm có xem như đó là một lời khen không mà hần chỉ cười khể, đưa tay gãi đầu và không đáp lại câu hỏi của tôi. Hình như hần đang ngại.

- Về sau Hanamichi tìm được thứ mình yêu thích và đánh cả tâm huyết: bóng rổ. Để theo đuổi ước mơ với trái bóng da cam ấy, hần đã tốn biết bao nhiêu công sức.

Phút chốc, tôi nghĩ đến bản thân mình. Tôi cũng có một niềm đam mê và một ước mơ muốn thực hiện nhưng chưa đủ can đảm. Nó hơi khó khăn để tôi có thể theo đuổi, vì tương lai nó mang lại thật chông chênh. Chưa kể bản tính tôi vốn lặng lẽ, thu mình, càng không muốn nổi bật. Khi nghe hần nói về Hanamichi, tôi đã bảo rằng:

- Thứ gì mình thích mà mình lại không tốn công tốn sức vì nó?

- Cũng phải... Nhưng bỏ ra tâm huyết càng nhiều thì càng dễ thất vọng.

Lần đầu tiên nghe chất giọng trầm buồn kỳ lạ từ tên nam sinh lưu manh này, tôi có đôi chút ngạc nhiên. Chẳng hiểu sao trông đáng vẻ thần thờ với cái nhìn xa xăm của hắn, tôi cảm giác hắn mang một điều nào đó giống mình.

Dòng suy nghĩ mơ hồ trong đầu tôi bị cắt ngang khi tiếng trống vang lên. Đến giờ vào học rồi. Kiên Tâm nhanh chóng nhảy phóc xuống đất. Tôi cũng chuẩn bị nhảy theo thì chợt thấy hắn đứng bên dưới, hai tay đưa ra hàm ý muốn đỡ giúp. Lập tức nhớ đến cái lần trốn học ra ngoài bờ sông, hắn cũng làm y hệt thế nhưng rồi lại cho tôi "chụp ếch". Lần này Kiên Tâm định giờ chiều lừa phỉnh ấy ra nữa ư? Tôi chống hông, nhìn hắn lắc đầu. Ai dè, hắn đáp lại tôi bằng vẻ chân thật:

- Không lừa nữa đâu, tôi đỡ thật đấy.

Tên này cũng nhiều trò lắm, có nên tin không nhỉ? Mặc dù rất lưỡng lự nhưng khi nhìn vào đôi mắt trong veo đó là tôi lại xui lòng và chậm rãi chìa tay ra. Thật may là Kiên Tâm đã nắm lấy, trong một thoáng tôi hơi giật mình. Lạ lùng! Sao lại có thứ cảm xúc xao xuyến truyền từ những đầu ngón tay đến tim tôi nhỉ? Gần giống với một luồng điện. Nó không quá rõ ràng nhưng đủ để người ta bất động.

- Bạn nhảy xuống nhanh đi, coi chừng trễ giờ vô lớp.

Lời giục giã của Kiên Tâm khiến tôi bừng tỉnh. Gật đầu lúng túng, tôi nhảy xuống. Đáng lý đó sẽ là cú tiếp đất dễ dàng ấy vậy, xui xẻo khi chân tôi đập trúng cục đá và thế là cơ thể mất thăng bằng ngã nhào vào người hắn. Còn chưa kịp trấn tĩnh thì sự bối rối nhanh chóng kéo đến. Phút chốc, tôi thấy tay mình được hắn nắm chặt, còn gương mặt tôi kề gần vào ngực hắn đến nỗi đủ để nghe được tiếng tim đập đều đều.

- Cẩn thận chứ, bạn lúc nào cũng lóng ngóng thế hả?

Lời Kiên Tâm nhẹ như con gió. Bất chợt tôi ngẩng lên nhìn. Đầu đứng ngược chiều nắng nhưng khuôn mặt hắn cứ sáng bừng. Mái tóc đen, đôi mắt đang phản chiếu hình ảnh của tôi, nụ cười má lúm đồng tiền, mọi thứ đều khiến tôi hồi hộp kinh khủng. Tôi cảm giác mặt mình đang đỏ bừng, lan lên cả vành tai. Mắt chớp liên tục rồi bờ môi mấp máy, tôi lật đật bật người ra khỏi lòng hắn.

- Cảm... cảm ơn... Minh về lớp đây...

Tôi quay lưng bước đi hồi hả, thậm chí hắn nói chờ đi cùng mà tôi cũng bỏ mặc. Tôi chẳng rõ mình trốn tránh cái gì, chỉ biết trái tim trong lồng ngực cứ đập vội vã.

Chỉ vì sự cố quái gở đó mà giờ ra chơi tôi ngồi lì trong lớp luôn, không dám ra ngoài vì sợ chạm mặt Kiên Tâm. Đến giờ cảm xúc của tôi vẫn chưa bình lặng. Mai Thứ trở vào lớp với hai bịch bánh trái, nhỏ đưa tôi một cái rồi hỏi có bị gì không. Tôi lắc đầu. Nhỏ ngồi xuống bên cạnh, hắn cũng thấy khó hiểu. Tôi lấy bánh trái ra, vừa ăn vừa nghĩ ngợi lan man. Lát sau, một cuốn sổ lưu bút xinh xắn đưa ra trước mặt tôi.

- Nè, bà viết tự bạch cho tôi nhé! - Mai Thứ nháy mắt - Bạn thân nên ưu tiên trang thứ hai.

Hồi ấy, việc trao đổi tự bạch rất phổ biến. Đặc biệt là bọn con gái chúng tôi cực khoái trò này. Chủ nhân cuốn sổ sẽ viết trước, sau đó thích ai thì đưa cho họ viết tiếp. Người sau cứ canh theo tự bạch "mẫu" của chủ nhân cuốn sổ mà viết. Phần lớn là thông tin cá nhân, sở thích, màu sắc, mẫu bạn trai lý tưởng, phim truyện, diễn viên...

- Cuốn sổ dễ thương quá, tôi cũng sẽ mua một cái để trao đổi tự bạch với mấy bà.

Cười tươi rói với Mai Thứ xong, tôi nhìn vô những dòng tự bạch trên trang giấy với vẻ nôn nao. Vô tình thế nào, mắt tôi dừng ngay dòng: "Mẫu bạn trai lý tưởng". Nói thật vào khoảnh khắc đó chắc tôi bị ma nhập rồi hay sao mà trong đầu xuất hiện hình ảnh của Kiên Tâm. Cái dáng cao cao, chiếc áo sơ mi đậm mồ hôi hay gương mặt nhìn nghiêng với ánh mắt sắc bén, cả nụ cười nhếch môi cùng hai lúm đồng tiền... Tất cả đều là hắn! Xấu hổ đến mức tôi đã đập đầu xuống bàn đồng thời kêu lên. Mặc cho Mai Thứ hỏi han, tôi vẫn chẳng dám ngóc đầu dậy. Đáng lý hình mẫu mà tôi nhớ đến nên là anh Danh chứ! Còn không thì cũng phải cỡ Châu Kiệt Luân hoặc Jang Dong Gun!

- Ê nè, sắp đến sinh nhật Khôi lớp 11B3 đó, đã viết thiệp gửi cho cậu ấy chưa?

- Viết rồi và cũng sắp gửi, tháng này nhiều bạn nam có sinh nhật lắm.

Bên tai tôi vang lên cuộc trao đổi thú vị của mấy đứa con gái ngồi cuối lớp. Ngoài tự bạch truyền tay, còn một thứ cũng thịnh hành chẳng kém: viết thiệp gửi bạn bè hoặc người mình thích! Đặc biệt vào mấy dịp sinh nhật, Noel hay lễ Tết. Rất nhanh, tôi nghe một nhỏ hỏi:

- Thấy Kiên Tâm lớp 11B8 thế nào?

Tức thì tôi ngẩng đầu lên, lén nhìn xuống cuối lớp, tiếp theo nghe một nhỏ khác trả lời:

- Cậu ta là học sinh cá biệt đấy.

- Mà nhìn đẹp trai đúng không? Dáng cao ráo, có lần thấy cậu ta chơi bóng rổ. Mặt tuy hơi lạnh và khó gần nhưng cười có má lúm đồng tiền dễ thương gì đâu.

- Nghe đầu đột rồi vụ mất tiền quỹ, Kiên Tâm tìm ra thủ phạm là đàn em hay đi theo, đã thế còn xin thầy cho quỹ cùng tên đó nữa. Cũng khàng khái quá

chứ?

- Ủa hồi trước đồn Kiên Tâm có bồ rồi, còn dọa mấy nam sinh trong trường nữa.

- Hình như không phải đâu... Mà nhỏ đó là Chân Thành hả? Có gì hỏi thử xem!

Dứt lời, nhóm con gái liền nhìn lên phía này. Giật mình, tôi xoay mặt trở lại, nếu để họ biết tôi nghe lén này giờ thì phiền phức lắm. Tiếp theo tôi lại nghe âm thanh trò chuyện, về như họ đã quay về cuộc bàn luận kia. Tôi có linh cảm tụi con gái ấy sẽ đến hỏi tôi về Kiên Tâm. Bỗng, có nhỏ trong nhóm kêu khẽ: "Hey, Kiên Tâm kia!".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mẫu bạn trai lý tưởng

Tôi đưa mắt ra ngoài cửa sổ. Đúng lúc Kiên Tâm với đám bạn Hiếu đi ngang qua. Họ nói gì đó rất hào hứng, và hẳn đã cười. Thế là nhóm con gái trong này liền khêu vai nhau, xôn xao. Lúc đi ngang qua cửa lớp, tự dưng Kiên Tâm nhìn vào đúng ngay chỗ tôi ngồi. Hẳn chẳng nói gì cứ thế khuất sau cánh cửa. Chẳng hiểu sao mà nhóm con gái cười rộn lên, còn bảo Kiên Tâm vừa nhìn họ. Nghe vậy, Mai Thư chống cằm nhìn tôi:

- Cậu ta rõ ràng là nhìn bà còn gì, lúc nào chẳng thế.

Tôi biết nhưng không đáp vì bất giác lòng có chút nặng nề và hơi buồn.

Tan học, tôi đang cất tập sách vào cặp thì bất chợt, nhóm nữ sinh cuối lớp kéo nhau đến đứng trước bàn và một đứa nhanh miệng hỏi ngay:

- Chân Thành nè, bộ bà là bồ của Kiên Tâm 11B8 hả?

Quả nhiên linh cảm chẳng hề sai. Tôi nhìn sự nồn nóng trên gương mặt họ, đáp:

- Mình không phải bồ Kiên Tâm đâu, mấy bà đừng hiểu lầm.

- Nhưng hồi trước cậu ta không cho tên con trai nào đến gần bà còn gì.

- Bọn mình là bạn thôi. Còn Kiên Tâm làm vậy chỉ vì muốn chọc ghẹo mình.

Tức thì nhóm nữ sinh liền nhìn nhau hớn hờ. Cứ tưởng thế là xong, nào ngờ họ còn hỏi một câu: "Nếu là bạn vậy chắc bà biết sinh nhật của cậu ấy nhỉ?". Tôi biết là họ muốn tặng thiệp sinh nhật cho Kiên Tâm. Nhưng đáng tiếc là tôi cũng chẳng biết nên lắc đầu. Nhóm nữ sinh có vẻ hơi thất vọng, thế rồi họ nhờ vả tôi hỏi hẳn ngày sinh nhật. Tôi chưa kịp phản ứng là bọn họ đã kéo nhau rời khỏi lớp. Nhìn theo những nụ cười tươi rói ấy, tôi chỉ biết thở ra.

Trùng hợp thế nào, tôi với Mai Thư gặp ngay đám của Kiên Tâm ở bãi giữ xe. Lần này Thư lại chủ động hỏi chuyện với Hiếu trước:

- Đạo này thấy mấy bạn siêng năng có mặt ở trường quá.

- Tụi này muốn học hành chăm chỉ chứ bộ, mà đại ca đã hứa với thầy bớt trốn học.

Quan sát Kiên Tâm ở giữa đám bạn đang rôm rả nói chuyện, tôi phân vân khi nhớ đến nhóm nữ sinh ban nãy. Liệu có nên hỏi hẳn về ngày sinh nhật? Thế nào hẳn cũng sẽ trả lời và rồi sau đó tôi phải nói lại cho mấy nhỏ bạn đó ư? Tôi cũng muốn biết hẳn sinh nhật ngày mấy nhưng... Tôi sợ tình bởi nghe giọng Hiếu hỏi:

- Bạn Chân Thành sao im re thế?

Tôi đưa mắt nhìn Kiên Tâm, hẳn cũng đang nhìn tôi. Nén tiếng thở dài, tôi hỏi:

- Sinh nhật của bạn là ngày mấy vậy? Có vài bạn nữ trong lớp đã nhờ mình hỏi.

Tôi vừa nói xong thì đám đàn em lập tức kêu lên tò về vui thú lắm. Hiếu đánh nhẹ vào người Kiên Tâm, bảo đại ca được hâm mộ quá! Về phía hẳn, bản thân chắc cũng hiểu lý do khi nữ sinh hỏi ngày sinh nhật của nam sinh là có ý gì nên hẳn liền cười cười, mặt hiện rõ hai từ "khoái chí". Trông thế bất giác tôi thấy hơi khó chịu. Xem ra tên này cũng thích được nữ sinh để ý lắm. Rồi Hiếu cất tiếng rõ ràng:

- Bạn cứ nói với họ, đại ca Kiên Tâm sinh nhật ngày 11 tháng 11, cung Thiên Yết.

- Vậy là sắp tới rồi! - Mai Thư bảo - Thế là đại ca đẹp trai chuẩn bị nhận thiệp nhé!

Kiên Tâm cười khinh trước lời trêu chọc của Mai Thư, xong quay qua tôi hỏi gọn lỏn:

- Bạn thì sao?

- Sao là sao? - Tôi khó hiểu.

- Vào sinh nhật tôi, bạn có tặng thiệp chúc mừng không?

Chẳng hiểu có ý gì mà Kiên Tâm lại hỏi như vậy. Dĩ nhiên tôi cũng muốn viết cho hắn một tấm thiệp thế nhưng nghĩ đến nhóm nữ sinh cũng tặng thì tôi trả lời thờ ơ:

- Cũng chưa biết nữa, để xem thế nào đã.

- Bạn bè mà thế à?

- Còn chưa phải là bạn thân... Và lại, hôm đó bạn sẽ nhận được rất nhiều thiệp chúc mừng, mình có tặng hay không cũng đâu quan trọng.

- Nhưng tôi sẽ rất muốn nhận thiệp của Chân Thành đấy.

Câu nói đó khiến tôi không khỏi bất ngờ. Tôi lại nhìn Kiên Tâm, đôi mắt ấy đang hướng vào tôi đầy nghiêm túc. Cứ như thể hắn thật sự xem trọng tấm thiệp tôi sẽ tặng vậy. Chính điều đó làm tim tôi bắt đầu đập nhanh, cảm giác bối rối lại xuất hiện y hệt sáng nay lúc tôi ngã vào người hắn. Tôi thầm trách, sao đột nhiên tên này làm vẻ nghiêm túc vậy chứ, khiến người ta ngại quá chừng! Không muốn bị hắn phát hiện sự bất thường, tôi liền nói nhanh:

- Biết rồi... Sẽ tặng thiệp cho bạn.

Chỉ chờ có thế là tôi mau chóng kéo Mai Thư đi vào bãi giữ xe. Phía sau, Hiếu nói tạm biệt thật to. Mai Thư cũng ngoái đầu, vẫy tay. Còn tôi thì mỉm cười một mình.

***

Làm xong đồng bài tập về nhà, tôi vờn vai uể oải rồi ngã lưng ra phía sau thành ghế, ngửa mặt nhìn lên trần phòng sáng trưng. Radio đang phát bài hit Cung đàn tình yêu của Đan Trường và Mỹ Tâm. Nghĩ ngợi miên man một lúc tôi chợt nhớ đến cuốn sổ tự bạch của Mai Thư, tranh thủ lúc này tôi sẽ viết tự bạch để còn trả lại nhỏ. Lấy cuốn sổ màu hồng trong cặp ra, tôi lật qua trang hai rồi bấm viết.

Tên khổ chủ: Chân Thành

Ngày đầu thai lên trần gian: 13/05/1986, cung Kim Ngưu

Gia đình có những ai: cha, mẹ và em trai sinh đôi

Màu sắc ưa thích: tím mộng mơ

Ước mơ sau này: làm việc liên quan đến viết lách

Ca sĩ yêu thích: Lam Trường, Châu Kiệt Luân

Đang hí hoáy viết thì đột ngột tôi lại thấy cái dòng: Mẫu bạn trai lý tưởng, thế là đôi tay dừng ngay tức khắc. Tôi đảo nhẹ mắt suy nghĩ, bản thân cứ nghĩ về Kiên Tâm nhưng rồi lắc đầu liên tục cho ý nghĩ điên rồ đó bay biến đi. Quyết tâm, tôi ần ngón viết xuống trang giấy, định ghi chữ "Anh Danh" vậy mà vừa mới viết chữ "A" thôi là đã gạch xóa rồi. Thật là chán, rõ ràng tôi không hề muốn đề tên anh ấy vào đây. Còn người mà tôi luôn nghĩ đến chỉ khiến tôi phát hoảng. Hay đề tên Châu Du Dân nhì? Không, nhớ Thư thế nào cũng cười cho xem!

Đắn đo tới lui, sau cùng tôi đề hai từ "bí mật" vào chỗ trống đó. Hi vọng vào một thời điểm nào đấy, tôi sẽ biết rõ được chàng trai mà mình thật lòng thích là ai.

***

Sáng nay vào lớp, tôi gặp ngay Trọng Đức, cậu bạn lớp trưởng chào buổi sáng bằng một nụ cười thân thiện và tiếp theo thì hỏi tôi rằng:

- Thành có muốn cùng bọn mình chuẩn bị cho ngày lễ thành lập trường?

- Chuẩn bị thế nào?

- Lớp mình sẽ hát văn nghệ, viết báo tường rồi làm băng rôn này nọ. Sau khi tan học, tụi mình sẽ dành ra một tiếng để làm. Nhóm làm thì có ban cán sự lớp và bốn tổ trưởng nhưng mình vẫn muốn tìm thêm vài bạn tình nguyện nữa.

- Nghe hay đấy, mình đồng ý.

Đang cười phấn khởi thì tôi thấy Trọng Đức nhìn mình, vẻ như muốn nói gì đó. Tôi thắc mắc hỏi, cậu ấy phân vân vài phút mới bảo:

- Xin lỗi vì mình hơi nhiều chuyện, chỉ là mình rất tò mò về mối quan hệ giữa Thành với Kiên Tâm. Hai bạn có phải đang cặp bồ không?

Giả mà đang uống nước thì khéo tôi bị sặc rồi. Sao Trọng Đức cứ hỏi về chuyện này mãi nhỉ? Chẳng phải lần trước cậu ấy đã hỏi Kiên Tâm và hắn cũng trả lời không có gì ư?

- Mình nói rồi, tụi mình không phải bồ của nhau. Là bạn! Là bạn thôi.

- Nhưng cái cách cậu ta bảo vệ Thành có phần hơi quá, chả giống bạn bè gì hết.

Trước ánh mắt ngờ vực của cái bạn luôn đứng đầu khối này, tôi chỉ biết thở ra ngán ngẩm. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đúng là cách làm của Kiên Tâm dễ khiến người khác hiểu lầm. Chả có tên con trai nào lại làm thế nếu nhỏ đó chỉ là bạn đơn thuần. Vấn đề ở chỗ, hẳn cứ khẳng khái tôi là bồ anh Danh. Để chấm dứt cái màn nghi hoặc này, tôi nghĩ mình sẽ nói rõ mọi việc cho Trọng Đức biết...

- Ra là vậy! - Trọng Đức phán ba từ sau khi nghe xong câu chuyện.

- Đấy, chuyện là vậy nên từ giờ bạn đừng hỏi mình có phải bồ Kiên Tâm không nữa. Mà nói luôn, mình càng không phải bồ anh Danh. Chẳng qua cậu ta hiểu lầm ý của anh trai nên mới làm quá lên như thế.

- Mình hiểu rồi. Nhưng nghe vậy, mình cũng thấy vui hơn.

Tôi tròn xoe mắt cốt hỏi "thấy vui hơn" là sao. Lần nữa Trọng Đức lại cười ản ản, nói chẳng có gì và quay trở lại bàn học. Càng lúc tôi càng khó hiểu cậu bạn lớp trưởng này.

Giờ về, tôi rủ Mai Thư ở lại cùng chuẩn bị cho lễ thành lập trường. Đúng lúc ngoài cửa lớp, Kiên Tâm với đám bạn Hiếu xuất hiện. Biết họ đang chờ chúng tôi nên tôi liền đi ra, báo rằng:

- Mấy bạn về trước nhé, hôm nay mình với Thư sẽ về trễ.

Hiếu hỏi có chuyện gì sao. Tôi nói hai đứa phải ở lại làm vài thứ cho lễ thành lập trường sắp tới. Đứng bên cạnh, Kiên Tâm đưa mắt nhìn vào phòng học lúc này có khoảng mười mấy học sinh mà chủ yếu là nam, đang đi đi lại lại chuẩn bị dụng cụ.

- Sao toàn là con trai thế?

- Vì ban cán sự lớp mình hầu hết là nam, rồi có thêm mấy bạn nam tình nguyện giúp nữa.

Kiên Tâm không nói gì thêm chỉ dán mắt vào những tên con trai ở trong lớp. Tiếp theo, tôi thấy hắn ngừng lại ngay chỗ Trọng Đức đang chỉ thị công việc cho các bạn, liền hỏi:

- Cả tên đó cũng làm chung sao?

- Dĩ nhiên, Đức là lớp trưởng mà.

Chẳng hiểu sao mặt Kiên Tâm lại trở nên đăm chiêu. Rất nhanh, Hiếu hỏi tiếp:

- Làm nhiều thứ như thế thì sao xong trong chiều nay được?

- Bọn mình sẽ làm trong vài ngày chứ không phải chỉ có hôm nay thôi.

Tôi vừa trả lời xong thì tự nhiên nghe Kiên Tâm nói ba từ kỳ quặc: "Không được rồi". Sau đó thì hắn mang dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc hệt như đang cân nhắc chuyện gì đó rất quan trọng. Đúng lúc thế nào, Thái Linh từ trong lớp 11B8 bước vội ra, gọi:

- Kiên Tâm, bạn với Hiếu có thể ở lại phụ giúp tụi mình treo mấy tấm bảng cho lễ thành lập trường không? Tụi mình toàn con gái, mấy tấm bảng khá nặng lại phải treo ở trên cao nên rất cần những bạn có chiều cao và khỏe.

Hiếu quay qua nhìn nhỏ thủ quỹ, vẫn còn mặt thiện cảm, nghênh mặt hỏi:

- Chẳng phải hai lớp B8 và B9 làm chung ư, nhờ mấy bạn nam bên...

Đột ngột Kiên Tâm ngắt lời tên đàn em bằng một câu rành rọt: "Ok, tụi này sẽ làm!".

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Cảm giác đau lòng này là gì?

Thái Linh cười gật đầu, xem chừng nhỏ rất vui. Lúc Thái Linh trở vô lớp, Hiếu nhăn mặt hỏi đại ca vì sao lại đồng ý làm mấy cái thứ phiền phức này. Kiên Tâm nhìn tới một chốc rồi tháo cặp ra thấy nhẹ vào người Hiếu, chẳng nói chẳng rằng xắn tay áo lên cao và bước vào phòng học 11B8. Hiếu với đám đàn em ngửa mặt than thở rồi đi theo vô. Tới nhìn theo Kiên Tâm đi đến chỗ Thái Linh, lòng hơi chùng xuống nhưng đành trở về lớp mình.

Mai Thư cùng một số bạn nữ chuẩn bị làm bảng báo tường. Các bạn nam thì dán hoa, chữ hoặc các băng khẩu hiệu lên trên tường. Còn tôi và Trọng Đức thì lo phân băng rôn. Trong lúc làm, tôi không ngừng nghĩ đến ở bên kia lớp, Kiên Tâm với Thái Linh đang vui vẻ làm cùng nhau. Đầu óc vẫn còn mông lung thì tôi chợt nghe giọng nhỏ vang vang:

- Đức ơi, băng khẩu hiệu của lớp 11B9 nè, mình đem qua đây!
- Cảm ơn Linh! - Trọng Đức ngược lên - Bạn cứ để mấy cái băng ở trên bục giảng nhé!
- Tệ thế có mình với Kiên Tâm, tụi mình treo lên giúp cho!

Ngừng làm, tôi xoay qua thấy hai người nọ cầm theo mấy tấm băng vẽ trang trí bước vào. Thái Linh kéo ghế lại cho Kiên Tâm, hấn bước lên ghé cầm băng móc vào những góc đinh đóng sẵn. Trông họ vừa nói vừa làm rất ăn ý. Bất giác, tôi có hơi ganh tị. Vì mãi quan sát mà tôi dán lệch cái băng hoa trên băng rôn khiến Trọng Đức phải nhắc nhở:

- Thành, bạn nên tập trung vào công việc chứ.
- Xin lỗi, để mình cậy nó ra dán lại.

May là keo chưa kịp khô, tôi lấy thước cậy nhẹ bông hoa giấy lên. Trọng Đức cũng giúp một tay nên đầu hai đứa chạm vào nhau khá gần. Rồi thành thình, một cuốn tập cuộn tròn chen ngang vào giữa khoảng cách của hai mái đầu. Chúng tôi ngược lên nhìn, bất gặp vẻ mặt của Kiên Tâm thật điềm nhiên khi nói:

- Nè cậu bạn lớp trưởng, gần quá mức cho phép rồi đấy.

Trong khi tôi khó hiểu thì Trọng Đức nhún mày hỏi, là sao? Tức thì hấn giải thích rõ hơn:

- Chẳng phải tôi đã nói bạn lớp trưởng nên đứng xa Chân Thành hơn à?

Giờ thì chúng tôi bắt đầu hiểu nguyên do rồi. Kiên Tâm vẫn quyết tâm thực hiện chính sách "ngăn con trai đến gần tôi". Hành động của hấn khiến những bạn khác ngừng việc đang làm lại, hướng ánh mắt tò mò về phía này. Về phần Trọng Đức, cậu tỏ rõ sự khó chịu trên mặt nhưng vẫn giữ chất giọng bình thường mà bảo:

- Hai đứa cùng dán băng rôn thì dĩ nhiên phải đứng gần.
- Nhưng gần đến mức có thể đụng vào nhau thì không được rồi.
- Dù rồi đấy, bạn đừng cái trò ngu ngốc này lại đi!

Kiên Tâm nhích lại gần hơn, nhìn Trọng Đức bằng ánh mắt thẳng thắn. Biết sắp có chuyện không hay xảy ra, tôi toan cất tiếng ngăn thì Trọng Đức đã nhanh hơn:

- Cho dù có vì anh trai đi nữa thì bạn cũng đừng nên quá mức như vậy.

Tôi thấy Kiên Tâm khẽ liếc nhìn qua mình, vẻ như bản thân hiểu tôi đã kể cho Trọng Đức nghe về anh Danh. Sau đó hấn tiếp tục nhìn trở lại khi nghe cậu ấy lên tiếng:

- Chân Thành đã nói bạn ấy không phải bồ của anh bạn.
- Họ có thật sự là bồ hay không, đâu liên quan đến lớp trưởng đây.

Kiên Tâm cười nhếch môi với vẻ thách thức. Và Trọng Đức cũng không nhún nhường, đôi mắt đằng sau cặp kính cận đó chẳng rõ từ lúc nào đã trở nên vô cảm:

- Có đúng là vì anh trai không? Hay vì bạn thích Chân Thành nên mới thế?

Khỏi nói, mọi người đều bất ngờ trước câu hỏi sốc đó. Còn tôi thì kinh ngạc đến nỗi chỉ đứng ngây ra và chớp mắt. Sao Trọng Đức lại hỏi như vậy? Cậu ấy điên rồi ư? Dù người bị hỏi là Kiên Tâm, ấy vậy tim tôi cứ đập thình thịch, hồi hộp đến căng cả lồng ngực, mặt nóng ran. Tôi biết mình nên lên tiếng để kết thúc cái màn tranh luận này nhưng lại có chút lưỡng lự, chính xác là tôi đang chờ đợi một câu trả lời...

- Đây lớp trưởng, đừng nói bậy bạ. - Cuối cùng Kiên Tâm cũng đáp lại - Làm sao tôi có thể thích bạn gái của anh trai mình chứ!

Tôi thoáng bất động trước lời quả quyết ấy. Tôi liếc nhìn Kiên Tâm, hẳn thật sự nghiêm túc khi nói ra điều đó. Tôi chỉ không hiểu tại sao mình lại mang cảm xúc hụt hẫng khó chịu này. Tôi đang trông chờ cái gì vậy? Thật ngu ngốc!

- Đủ rồi! Hai bạn dừng lại đi!

Chất giọng khá lớn vì tôi muốn cái chuyện vô nghĩa này kết thúc. Tiếp theo tôi rời khỏi chỗ, đến bàn lấy cặp rồi bước đến chỗ hai người kia, nhìn Trọng Đức trước tiên:

- Xin lỗi, mình nghĩ nên dừng ở đây, mai mình sẽ cố làm bù.

Rồi tôi đưa mắt qua Kiên Tâm, tiếng nói lớn hơn và rành rọt hơn:

- Làm ơn, đừng có cấm con trai đến gần mình nữa! Đủ lắm rồi!

Tôi ôm chặt cặp, nhanh chóng rời khỏi lớp. Hình như Mai Thư có gọi theo nhưng tôi vẫn cắm đầu bước vội qua cái sân vắng lúc này đang ngập nhaoang tới. Tôi ra khỏi cổng trường, trước đó tôi bảo thằng Thắng cứ đạp xe về còn mình sẽ đi nhờ xe của Mai Thư, nhưng giờ sự việc đã vậy nên tôi đành đi bộ về nhà. Đầu óc tôi lúc này cứ rối tung, mặc dù bản thân chẳng hiểu sao lại như thế. Vừa giận, vừa ảm ức, vừa buồn. Có phải tôi đang bị "mất dây" không? Chỉ vì một câu khẳng định của tên đáng ghét đó mà tôi trở nên như vậy. Gì mà cách xa 100 mét? Gì mà bạn gái của anh trai? Biết hết đi! Tôi phát mệt với những điều dở hơi mà hẳn làm!

Đang khổ sở rồi mà trời còn tàn nhẫn đổ mưa cái ào, khiến tôi đi mới nửa đường thì ướt nhem luôn. Chả thêm trú mưa, tôi cứ thế mà đi thẳng về nhà.

Hậu quả về đến nơi, tôi ướt thảm thương. Mẹ lo lắng hỏi sao không tìm chỗ trú mưa. Tôi lắc đầu nói dối, chẳng có mái hiên nào để trú. Tôi mệt vì phải nghỉ ngơi nhiều, những cảm xúc nặng trĩu mà chẳng rõ nguyên nhân. Tôi sẽ đi tắm thật sạch sẽ rồi ăn một bữa tối ngon lành do mẹ nấu, sau đó thì lên giường ngủ một giấc. Sáng mai tỉnh dậy, tôi sẽ trở lại bình thường. Tuy nhiên những dự định hay ho đó đã không thành vì tối hôm ấy tôi phát sốt. Đúng là: Phước bất trùng lai, họa vô đơn chí! May mắn thì không đến hai lần nhưng xui xẻo có thể đến liên tục.

***

Sáng tôi đến trường với đầu óc lừ đừ, cả người nóng hổi, mệt chết được. Ban nãy mẹ ép tôi ở nhà nhưng tôi không muốn nghỉ học, với lại chưa biết chừng sẽ có tiết kiểm tra. Trước lúc rời nhà, tôi cố gắng tươi tỉnh cho mẹ xem nhưng giờ chả biết bản thân chịu đựng nổi đến lúc về không. Đi đến giữa sân thì tôi hơi lảo đảo cứ ngỡ là sẽ té nào ngờ một bàn tay đỡ lấy vai tôi, kim lại. Chưa kịp cảm ơn thì tôi sa sầm nét mặt bởi thấy cái kẻ đáng ghét: Kiên Tâm! Hẳn nhìn tôi ngạc nhiên: "Bị bệnh à?". Tôi gạt nhẹ tay hắn ra khỏi vai mình, im lặng. Hắn bước lên đối diện với tôi, quan sát từ trên xuống dưới và nhận ra biểu hiện chẳng mấy khỏe mạnh kia.

- Bạn bị sốt rồi. Đừng nói chiều qua bạn dầm mưa nhé?

Tôi cứng đầu không đáp. Kiên Tâm vẫn tiếp tục hỏi:

- Bị sốt sao không nghỉ ở nhà, còn gương mặt đến trường nữa chứ.

Nhận ra hắn dường như đang giễu mình, tôi mới khó chịu đáp trả:

- Đây là chuyện của mình, liên quan gì đến bạn?

- Tôi quan tâm nên mới nói..

- Vì là bạn bè? - Tôi lập tức cắt ngang - Hay vì mình là bồ của anh Danh?

- Cả hai đều đúng.

Lòng lại khó chịu vì câu trả lời đó, tôi quay mặt đi lặng thinh. Đối diện, Kiên Tâm quan sát tôi một lúc rồi hỏi đúng ngay vấn đề quan trọng:

- Bạn giận tôi vì chuyện chiều hôm qua?

Tôi vẫn chẳng đáp, và về như hắn bắt đầu bức bối vì chất giọng thay đổi:

- Tôi làm vậy là để bảo vệ bạn thôi. Anh Hai không có ở đây thì dĩ nhiên tôi không cho phép bất kỳ tên con trai nào đến gần bạn.

Lại là anh Danh! Giờ thì sự khó chịu tăng lên gấp ba rồi, tôi lập tức quay qua nói:

- Học chung một lớp, mình không thể không tiếp xúc với bạn bè, cả con trai lẫn con gái! Bạn chỉ biết làm theo ý bạn mà chưa bao giờ hiểu cảm xúc của mình! Bạn luôn bắt ép mình trong mọi chuyện! Cảm đoán như thế chỉ khiến mọi chuyện trở nên xấu đi!

- Nhưng anh Hai lo lắng cho bạn...

- Mình không phải bạn gái anh Danh! Trước đó mình đã nói rõ tuy mình rất quý mến anh ấy nhưng đó tuyệt đối chẳng phải là yêu thích như bạn nghĩ!

Trước thái độ tức giận kỳ lạ của tôi, Kiên Tâm vẻ như không muốn đổ thêm dầu vào lửa nên chỉ im lặng, nhưng đôi mắt trong veo đó lại ánh lên sự khó chịu. Có cảm giác, dù tôi đã nói rõ như vậy mà hắn vẫn đinh ninh rằng chúng tôi là bồ của nhau.

- Nếu mình thật sự thích ai đó thì mình sẽ không còn tâm trí để ý đến bất kỳ chàng trai nào khác. Vậy nên bạn không cần tốn công tốn sức làm cái trò cảm đoán ấy!

Dứt lời, tôi nhìn thẳng vào Kiên Tâm đang đứng bất động, sau đó liền bỏ đi.

Tôi khó chịu lắm! Vì con sốt đang nóng hừng hực trong người. Và vì tôi nghĩ đến câu mình vừa nói. Thật sự thích ai đó... Tôi biết mình đã luôn nhìn về phía ai!

Con sốt khiến tôi khó tập trung vào bài giảng của thầy cô. Nhưng tôi vẫn cố chịu đựng và cầm cự cho đến giờ ra chơi. Tôi vốn là đứa rất cứng đầu. Tiếng trống vừa vang lên là tôi nói với Mai Thư mình sẽ đến phòng y tế xin thuốc uống. Nhỏ muốn đi với tôi nhưng tôi lắc đầu. Bỗng qua dãy hành lang nhộn nhịp học sinh, tôi thấy nặng đầu và đôi chân hơi loạng choạng. Chợt, có tiếng bước chân vang lên phía sau rồi rất nhanh, một người chạy đến bên tôi. Là Trọng Đức. Cậu ấy e ngại hỏi:

- Thành bị bệnh sao? Lúc nãy ở trong lớp mình thấy bạn là lạ.

- Ừm... Mình hơi sốt thôi, giờ mình đến phòng y tế nằm nghỉ một chút.

- Để mình đỡ bạn đến đó nhé.

- Không cần đâu, qua khúc cua kia là đến rồi..

- Thành còn giận mình chuyện hôm qua hả? - Trọng Đức nhìn tôi, thoáng lưỡng lự.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vẫn không thể ghét được!

Mệt vô cùng, tôi không muốn phải nghe đến vấn đề hôm qua nữa, mới lắc đầu. Trọng Đức toan nói tiếp thì đột ngột, tiếng gọi của Hiếu vang lên. Tôi đưa mắt nhìn, cách không xa đám bạn Hiếu đang nhìn về phía tôi, có cả Kiên Tâm. Trông cái nhìn tĩnh lặng của hắn, tôi nghĩ mình nên mau chóng rời khỏi trước khi lại xảy ra thêm chuyện phiền phức nào nữa. Tôi liền chào Trọng Đức một tiếng xong, quay bước đi.

Thầy Đình nhìn sắc mặt nhợt nhạt của tôi rồi cho uống viên thuốc cảm hạ sốt. Thầy nói tôi cứ nằm nghỉ, nếu mệt quá thì xin về nhà. Tôi leo lên giường nằm xuống, nhắm mắt lại chìm dần vào giấc ngủ. Tôi không hề biết mình đã ngủ quên, mãi đến lúc cửa phòng tỉnh dậy thì phòng y tế vắng hoe, thầy Đình đi đâu rồi. Tôi lờ lờ ngồi dậy nhìn lên đồng hồ. Ôi trời ơi, 11 giờ 30 trưa rồi! Tôi đã bỏ mất hai tiết cuối.

Đầu óc vẫn còn lờ lờ lắm, tôi nghĩ có lẽ thuốc cảm của thầy chưa đủ hạ sốt. Tôi xuống giường, vừa đứng dậy thì cửa phòng mở, thằng Thắng bước vào. Trông thấy tôi đứng lơ đãng, nó chạy đến đỡ và nói như trách:

- Sáng đã bảo chị ở nhà nghỉ mà không chịu! Giờ em chở chị về nhà, tan học rồi.

Thằng Thắng bảo bạn nãy có qua lớp tôi vì không yên tâm, nó gặp Mai Thư thì nghe nói tôi ở suốt trên phòng y tế từ lúc ra chơi đến giờ về. Nó cầm lấy cặp tôi rồi đến đây.

Thằng Thắng dìu tôi rời khỏi phòng ra ngoài bãi giữ xe. Trong lúc đứng chờ nó lấy xe đạp, tôi thấy mắt mình lú lú rồi tự nhiên một con chó kéo đến khiến tôi suýt ngã xuống nhưng may thay, ai đó đã cầm lấy bờ vai và đỡ lấy tôi. Một bàn tay to lớn lẫn mạnh mẽ, dù vậy tôi không kịp biết đó là ai vì đã mê man rồi.

***

Từ từ mở mắt ra, tôi thấy cái trần phòng quen thuộc ở trên cao. Cảm giác vừa trải qua một giấc ngủ sâu thật sâu và giờ thì tỉnh táo rồi. Tôi ngồi dậy, thấy trời bên ngoài đã về chiều. Ngó lên cái đồng hồ treo tường, hơn bốn giờ chiều. Sao tôi nhớ mông má trưa nay mình đã ngất đi thì phải, chắc thằng Thắng chở tôi về nhà rồi tôi ngủ đến giờ này. Thấy trong người khỏe hơn nhiều, tôi rời giường, bước xuống dưới nhà.

Mẹ đang nấu bữa chiều, nhắc thấy tôi bà liền ngừng tay, đi đến hỏi han:

- Con thấy sao rồi? Còn mệt không?

Tôi cười lắc đầu, nói mình khỏe re. Mẹ thở phào một tiếng, tiếp theo thì nắng tôi đã sốt cao vậy mà cứ đòi đi học. Tôi liền nũng nịu:

- Thì giờ con khoẻ rồi mà. Với lại cũng có thằng Thắng chờ về nhà.
- Thằng Thắng chờ về gì đâu, bạn cố con về đó chứ.

Tức thì tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên. Bạn? Là ai? Mẹ vừa kể vừa trầm trồ mãi:

- Thằng bé tốt ghê, công con từ trường về đến nhà. Thấy cao ốm vậy mà khoẻ dữ! Nó nói là bạn con, mẹ biểu ở lại uống nước nhưng nó chào một tiếng rồi về luôn.
- Bạn đó trông như thế nào vậy mẹ?
- Cao, nhìn sáng sủa đẹp trai, à thằng bé có má lúm đồng tiền nữa.

Kiên Tâm? Hiển nhiên tôi đã ngạc nhiên thế nào. Sao hán lại công tôi về nhà? Mà nghe mẹ nói tôi mới nhớ lại, trưa nay dù lúc đó đã mê man nhưng hình như tôi cảm giác mình đang tựa đầu trên một bờ vai, cả người nhấp nhô theo từng bước chân của ai đó. Vừa bước trên bậc cầu thang, tôi vừa khó hiểu về việc làm của tên đáng ghét đó. Đúng lúc, tôi thấy thằng Thắng từ phòng đi ra, liền bước đến hỏi ngay:

- Thắng, trưa nay mày không chờ chị về nhà sao?
- Em định chờ chị mà thằng Kiên Tâm xuất hiện, lúc chị suýt ngã thì hán đỡ giúp. Rồi em nhờ hán đưa chị ngồi lên xe, nhưng hán không chịu mà đòi công chị về nhà.
- Sao mày không từ chối?
- Thôi đi, chị biết tiếng thằng Kiên Tâm còn gì! Em mà nói này nói nọ, hán đập chết!

Nhớ lại lần chạm mặt đầu tiên, tôi cũng thấy thằng Thắng tỏ ra sợ hãi Kiên Tâm lắm rồi. Nó nói cũng có lý, tôi chẳng thể trách được đành thờ ơ mạnh mẽ một phát.

- Tuy nhà mình không quá xa nhưng công chị đi một đoạn đường dưới nắng trưa như thế, phải nói hán khoẻ kinh! Về đến đây, em thấy lưng áo hán ướt nhem mồ hôi vậy mà chả uống giọt nước nào mà bỏ về. Bộ hán có ý gì với chị hả, sao lại quan tâm như thế?
- Mày bớt đoán lung tung đi! Mà mày có nói mẹ biết hán là người rù chị trốn học?
- Em nghĩ chị với hán chắc làm bạn rồi nên cũng không nói với mẹ về vụ đó.
- Lâu lâu mày cũng thông minh đó. Nhớ, không được nói nhé!

Vào phòng đóng cửa lại, tôi nhảy phóc lên trên giường, ôm gối vào lòng và tưởng tượng về cái cảnh Kiên Tâm nhẵn nại công mình ra sao. Tên lưu manh hạng nhất đó sao tốt đột xuất vậy nhỉ? Nghe thằng Thắng nói thì hán có vẻ lo lắng cho tôi lắm. Bất giác tôi cười cười, lòng tự dưng vui kỳ lạ. Đang ngẩn ngơ thì chợt tôi nằm vật xuống, tự hỏi bản thân mắc cái gì mà vui như vậy? Chẳng phải tôi đang giận hán ư? Nhưng dù nghĩ thế thì tôi cũng không thể ngăn được trái tim đang đập rộn ràng.

Buổi tối, tôi đang cùng cả nhà ăn cơm thì điện thoại bàn reo. Một linh cảm nào đấy xuất hiện nên tôi mau chóng đi nghe máy. Tôi cầm điện thoại lên vừa "Alo" một tiếng xong thì đứng với linh cảm, cái chất giọng trầm quen thuộc của Kiên Tâm cất lên ở bên kia đầu dây. Hình như hán không nhận ra là tôi nên hỏi lễ phép lắm:

- Dạ cô cho cháu hỏi, bạn Chân Thành có ở nhà không ạ?

Bụng miệng phì cười trước biểu hiện làm bộ của tên nam sinh lưu manh nhất trường này, tôi mới sửa giọng rồi trả lời: "Là mình nè".

- Trời! - Hán kêu lên - Sao nghe giọng lạ thế? Tôi chẳng nhận ra đấy.
- Chắc do mình hơi đau họng. Mà bạn gọi có chuyện gì không?
- Thì để hỏi thăm bạn chứ còn gì nữa. Đã khoẻ chưa?

Chất giọng Kiên Tâm tự dưng dịu dàng hơn khi nói ba từ cuối đó nên lại khiến tôi có chút hồi hộp, rồi mỉm cười và khề khàng đáp:

- Mình được chích một mũi thuốc hạ sốt nên khoẻ rồi. Mà tiện mình cũng cảm ơn bạn đã công mình về nhà. Nhưng sao bạn không để thằng Thắng chở mình?
- Bạn bất tỉnh mê man, giữa đường lỡ ngã đập đầu thì sao, rất nguy hiểm.

Câu trả lời tự nhiên từ Kiên Tâm bất giác làm tôi ngẩn ngơ. Ra là hán đã lo lắng và để ý đến những điều như vậy. Nghĩ đến chuyện chiều hôm qua hán còn làm tôi giận lẫn buồn thế nào vậy mà giờ lại khiến tôi vui không thể tả. Rốt cuộc thì hán là ai, có tài cán gì mà có thể xoay chuyển cảm xúc của đứa con gái là tôi thế này?

- Nè, sao im lặng vậy? Lại giận tôi cái gì nữa à?

Nghe Kiên Tâm dò hỏi, tôi mới sực tỉnh bảo là không có gì. Rồi hình như hắn đã thờ mạnh nghe đầy suy tư, không quá lâu thì tiếp tục nói:

- Tôi xin lỗi vì đã làm nhiều chuyện khiến bạn khó chịu. Đúng là tôi hơi vô tâm và áp đặt. Nên từ giờ tôi sẽ không cầm con trai đến gần bạn nữa. Vậy được rồi chứ?

Tôi nhận ra Kiên Tâm cũng cảm thấy bản thân có lỗi về những gì đã làm với tôi. Thật sự chẳng phải tôi hoàn toàn trách hắn vì hành động ngớ ngẩn ấy mà chính xác thì tôi buồn bởi hắn cứ luôn nghĩ tôi là bạn gái của anh Danh... Không muốn hắn thêm khó xử nên tôi "ừm" nhẹ một tiếng. Và cuộc trò chuyện kết thúc khi hắn chúc một câu ngủ ngon. Cúp máy, tôi chạy vội lên phòng trước sự ngạc nhiên của cha mẹ với thằng em trai.

Tôi ngã mạnh xuống giường, úp mặt vào gối cười khúc khích. Những điều Kiên Tâm nói và làm, giúp tôi hiểu hắn cũng có quan tâm đến ý đến mình. Tôi vui lắm! Cái tên đáng ghét đó, thật là vẫn không thể nào ghét được! Lát sau tôi liền ngồi dậy, lại tự nhắc nhở bản thân đừng tỏ vẻ thích thú như thế. Dạo này tôi thấy mình kỳ lạ quá đấy: trở nên dễ vui, dễ buồn, dễ giận. Mà tất cả chỉ vì một người con trai nữa chứ...

Nghĩ lần này Kiên Tâm lo cho mình hơi nhiều nên tôi muốn làm gì đó để cảm ơn. Đào mắt nghĩ ngợi một hồi, tôi bỗng thấy con số 11 trên tờ lịch treo tường. Ừ nhỉ, sắp đến sinh nhật hắn rồi và tôi cũng hứa sẽ tặng thiệp chúc mừng. Nếu chỉ mua thiệp ở tiệm thì chán lắm nên tôi quyết định tự làm một tấm cho hắn. Đang hình dung nó sẽ như thế nào thì tôi bất gặp cuốn truyện Slam dunk nằm trên bàn học. Lập tức mắt tôi sáng lên vì thấy hình ảnh của Hanamichi ở ngoài bìa truyện.

***

Tôi giật mình khi từ phía sau Mai Thư nhảy đến khoát tay lên vai mình. Nhỏ nhìn mặt tôi cũng đến ba lần, chắc để xem tôi khoẻ chưa. Biết nên chẳng để nhỏ kịp hỏi là tôi đã nói mình hết bệnh rồi. Nhưng nhỏ bạn này vẫn cứ chăm chú quan sát, còn nhủu này.

- Gì thế? - Tôi không chịu nổi thắc mắc mà lên tiếng hỏi.

- Tôi trông bà hình như đang vui chuyện gì đó, không giống vừa mới bệnh xong.

Vụ hôm qua Kiên Tâm công tôi về tận nhà, đến tối còn gọi điện hỏi thăm, hỏi sao tôi không vui cho được. Nhưng mà, lý nào nó hiện rõ trên mặt như thế sao? Tức thì tôi bảo với Mai Thư mình vui vì đã hết bệnh. Nhìn nhỏ vẫn còn nghi ngờ lắm.

Tôi còn đang cố giấu sự khắp khởi trong lòng thì bất ngờ, cái lý do khiến tôi xao động lại xuất hiện: Kiên Tâm! Bên cạnh hắn chỉ có mỗi Hiếu, không có đám đàn em đi theo. Mọi khi Mai Thư hay tàng lờ ấy vậy mà lúc này chẳng hiểu nhỏ bị gì mà chủ động vẫy tay gọi hai tên con trai. Trong khi Kiên Tâm cùng Hiếu đi đến thì lòng tôi lại thấy hồi hộp rồi, và khi hắn đã đứng trước mặt thì tôi khó khăn để có thể nhìn vào hắn.

- Sao chỉ thấy có hai bạn vậy? - Mai Thư nhiệt tình một cách khó hiểu.

- Máy thằng kia đang mua đồ ăn sáng ở ngoài cổng. Mai Thư ăn sáng chưa?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Kiên Tâm là một chàng trai cung Thiên Yết

Trông cái vẻ quan tâm của Hiếu dành cho nhỏ bạn thân, tôi thầm ngưỡng mộ. Rồi chợt nghe Kiên Tâm cất tiếng, tôi có hơi giật mình:

- Trông bạn khoẻ hơn hôm qua, hết bệnh rồi hả?

Tôi gật đầu, mắt đảo nhẹ qua hai bên để tránh nhìn trực diện. Nếu cứ mang tâm trạng bối rối thế này thì sao nói chuyện đàng hoàng với Kiên Tâm đây? Những suy nghĩ mông lung biến mất vì thỉnh thoảng tôi thấy hắn chìa ra một cuốn sổ quen thuộc.

- À cái này hôm qua lúc bạn suýt ngã xuống, cái cặp rút xuống đất và nó rơi ra. Tôi không kịp cất trở lại nên đem về nhà luôn. Giờ trả lại cho bạn.

Mắt tròn xoe bất ngờ khi tôi phát hiện cuốn sổ viết truyện của mình ở trên tay Kiên Tâm. Ôi, hôm qua nó bị rơi mất mà tôi lại không biết! Liền cầm lấy cuốn sổ, tôi áp nó vào lòng, thở phào nhẹ nhõm bởi thật may khi vật quan trọng này chưa bị mất.

- Đúng như tôi nghĩ, cuốn sổ rất quan trọng với bạn. - Kiên Tâm nhếch môi cười.

- Ừm, đây là báu vật của mình đấy. Cảm ơn bạn, suýt nữa mình đã làm mất nó mà lại chẳng hề hay biết! - Tôi nhìn hắn - Mà... bạn có xem nó chưa thế?

- Vì không biết là gì nên tôi mới mở ra xem. May không phải là nhật ký, là một cuốn sổ viết truyện ngắn. Và tôi cũng đã đọc qua hết rồi.

Chẳng hề che giấu, Kiên Tâm nhún vai và nhướn lông mày, đáp lời. Mặt tôi hơi xụ xuống. Cuốn sổ chẳng phải cái gì quá bí mật nhưng vì nó chứa rất nhiều những truyện ngắn do tôi sáng tác nên cũng không muốn có ai đó đọc được. Hẳn nhận ra vẻ khó chịu trên mặt tôi hay sao mà Kiên Tâm nghiêng đầu dò xét:

- Bạn không muốn người khác đọc hả? Tôi xin lỗi nhé.

Nghe lời xin lỗi dè dặt ấy và tôi cũng thấy chuyện không đến nỗi nghiêm trọng gì nên cười nhẹ một cái bảo không sao. Như chỉ chờ có thế, hần mau chóng khen:

- Tôi thấy truyện bạn viết rất hay. Sao bạn không gửi truyện cho chuyên mục làm báo của trường hàng tháng? Mà sắp tới có lẽ thành lập trường, bạn tham gia viết báo tường đi. Tôi đảm bảo truyện bạn sẽ được nhiều bạn bè thích.

Trái ngược với lời gọi ý hào hứng đó, tôi chỉ lắc đầu im lặng. Kiên Tâm liền chung hứng khó hiểu, tại sao? Cái vấn đề này khiến tôi nhớ lại vài chuyện không vui lúc cấp II nên tôi luôn né tránh, chẳng hề muốn đề cập đến. Vì vậy trước sự khó hiểu từ Kiên Tâm, tôi chỉ trả lời ngắn gọn rằng mình không thích. Có lẽ hần sẽ tiếp tục hỏi nếu lúc đó tiếng trống vào lớp không vang lên giải vây cho tôi. Thảm cảm ơn, tôi nắm tay Mai Thư kéo đi nhanh về lớp học.

Giờ ra chơi, Mai Thư đến căn tin mua đồ ăn còn tôi ngồi lại trong lớp. Mặc xung quanh ồn ào, tôi đang xem lại cuốn sổ viết truyện. Tay nhẹ nhàng lật từng trang giấy chỉ chút chữ, lòng cứ nhớ đến đáng về khó hiểu của Kiên Tâm khi ấy.

Có ai đó đến ngay trước bàn, cứ ngỡ là Mai Thư ai ngờ đầu lúc tôi ngước lên thì gặp ngay nhóm nữ sinh ngồi cuối lớp hôm bữa. Tôi biết lý do họ tìm mình là gì rồi.

- Chân Thành, bà hỏi được ngày sinh nhật của Kiên Tâm chưa?

Đào mắt qua hết một lượt năm gương mặt háo hức ấy, tôi đang nghĩ xem mình nên trả lời thế nào. Tôi biết sinh nhật Kiên Tâm là 11 tháng 11 nhưng bất giác thăm nhủ liệu có nên cho nhóm con gái này biết? Thế nào họ cũng hí hửng gửi thiệp cho hần, và đó là điều tôi chả muốn chút nào. Cứ tưởng tượng về mặt khoái chí của Kiên Tâm khi nhận thiệp thì tôi khó chịu rồi. Định bụng sẽ nói dối rằng hần không cho biết ấy vậy cái miệng chẳng nghe lời của tôi lại đáp:

- Là ngày 11 tháng 11.

Nói xong, tôi liền nhắm mắt cắn môi. Miệng à, mày phản tao rồi! Nhóm con gái nhận được câu trả lời thì quay qua kháo nhau đủ thứ. Nào là: 11 tháng 11 à? Chỉ còn một tuần nữa là đến rồi! Hoặc là: Cậu ấy là Thiên Yết, thảo nào nhìn rất có sức cuốn hút! Con trai cung này chung tình lắm! Rồi còn: Chưa hết, bên ngoài lạnh lùng mà bên trong dễ tổn thương, cứ y như nam chính! Nghe mấy đứa con gái nói mà tôi phải cố nhịn cười. Gì nào, cuốn hút ư, chung tình ư, lại còn dễ tổn thương... Chẳng biết Kiên Tâm có phải như thế không? Lúc đó thật sự tôi chưa hiểu rõ về hần nên mới nghĩ như vậy, nhưng rồi những năm tháng về sau tôi mới biết yêu một chàng trai Thiên Yết là như thế nào!

Giờ tan học, tôi tiếp tục ở lại cùng mọi người chuẩn bị cho lễ thành lập trường. Nhắc thấy Kiên Tâm mang thùng đồ qua, tôi cứ thấp thòm lo hần lại làm cái chuyện điên rồ giống chiều hôm trước. Thấy tôi cứ nhìn nhìn, hần mới hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Mình cứ sợ bạn sẽ tiếp tục hành động theo kiểu tệ hại nào đấy.

- Đừng lo, tôi đã hứa thì sẽ giữ lời.

Đúng lúc Trọng Đức đi đến chỗ hai chúng tôi. Nói thật là hể mà thấy hai tên con trai này xấp lại gần thì tôi cảm giác thế giới sắp xảy ra chiến tranh.

- Hai lớp cùng nhau làm sẽ nhanh hơn, và mong rằng mọi thứ sẽ tiến triển tốt.

Chất giọng của Trọng Đức khá nhỏ nhẹ nhưng cảm giác cậu đang ngầm đưa đến cho đối phương một lời cảnh báo ở mức độ vừa phải. Tôi đoán Kiên Tâm cũng dễ dàng nhận ra, nhưng đáng ngạc nhiên là hần đã đáp lại với một thái độ bình thản:

- Tôi sẽ cố gắng không làm mọi chuyện trở nên xấu đi.

Tôi thấy Trọng Đức gật đầu như thể tạm chấp nhận câu trả lời thiện chí đó. Lúc cậu ấy quay đi, tôi nhìn qua Kiên Tâm và bắt gặp ánh mắt hần dõi theo cậu bạn lớp trưởng.

- Vậy là bạn hứa sẽ không gây rối nữa.

- Tôi sẽ không cấm con trai đến gần bạn. Nhưng mà bạn cũng đừng quá thân thiết với cái tên lớp trưởng Trọng Đức đó.

- Tại sao?

- Những thằng khác tôi không bận tâm, riêng tên đó thì tôi không thích.

Dứt lời, Kiên Tâm đến chỗ bục giảng, đặt thùng giấy xuống và lấy những thứ cần thiết ra. Ban nãy khi nghe hần nói thế, tôi đã có một chút suy nghĩ vu

vơ, rằng: Trong số đám con trai, Trọng Đức đặc biệt tỏ ra gần gũi với tôi nhất nên hẳn là hẳn không thích! Nhưng dù sao đi nữa, đây cũng chỉ là tôi suy đoán lung tung mà thôi. Có lẽ Kiên Tâm chẳng có ý gì khác với tôi ngoài tình bạn. Giờ thì tôi cũng nên đi làm việc của mình.

Được một lúc, tôi bê thùng giấy đựng toàn mấy bông hoa giấy, mới đi được vài bước thì Trọng Đức đến gần hỏi có cần phụ giúp gì không? Tôi toan trả lời không cần thì Kiên Tâm chẳng rõ ở đâu xuất hiện, cất tiếng:

- Để tôi bê cái thùng cho, cái gì cần giúp thì cứ nói tôi.
- Có mình phụ Thành được mà. - Trọng Đức bảo.
- Lốp trường còn việc đang làm dở, tôi bê mấy cái này quen rồi.

Sắp bắt đầu rồi đấy! Sóng yên biển lặng chưa được bao lâu mà hai tên này lại có chiều hướng muốn "nổi bão" chiến tranh. Nhưng oái oăm ở chỗ sao lúc nào tôi cũng phải là cái đũa xui xẻo đứng ở giữa nhĩ? Mà thế này rất dễ bị "đạn lạc tên bay"!

- Minh thấy chuyện đó cứ để Thành làm cũng được.

Lần này người dập tắt cuộc chiến đang nhen nhúm chính là Thái Linh. Nhỏ mau chóng tiến đến, hết nhìn thùng giấy và tôi xong thì nhìn qua hai cậu bạn trai, rành rọt:

- Bạn còn làm nhiều thứ nên đừng mất thời gian chứ, Đức! Còn Kiên Tâm, sao bạn cứ quan tâm quá mức đến Chân Thành thế? Minh đang cần bạn giúp đây.

Trông ánh mắt chờ đợi của Thái Linh hướng vào Kiên Tâm, tôi nghĩ: Nhỏ không muốn hẳn giúp tôi ấy vậy bản thân chẳng ngần ngại mở miệng nhờ vả hẳn! Dù gì nhỏ nói đúng một điều, có lẽ tôi không nên quá dựa dẫm vào sự "bảo bọc" của Kiên Tâm. Tôi biết hẳn vì anh Danh nên mới hết sức giúp đỡ mình, nhưng chỉ sợ một ngày nào đó điều này sẽ trở thành thói quen...

- Cái thùng chẳng có gì nặng cả, mình tự bê được, các bạn cứ làm việc của mình đi.

Tôi quả quyết xong liền bê thùng giấy đi thẳng đến bàn giáo viên. Hình như Trọng Đức đã trở lại với công việc đang làm dở, còn Kiên Tâm thì bị Thái Linh kéo đi sửa lại mấy tấm bảng. Thoáng nhìn theo hẳn, tôi nén tiếng thở dài.

Các bạn ai nấy đều chú tâm làm, phòng thỉnh thoảng chỉ vang lên vài tiếng nói khe khẽ và âm thanh của các vật liệu chạm vào nhau. lát sau, tôi thấy Trọng Đức với Thái Linh ra bên ngoài nói gì đó, mặt khá trầm tư. Rồi vô tình tôi bắt gặp Kiên Tâm đứng gần đó, mắt cứ nhìn chăm chú về phía họ. Hẳn có vẻ đề tâm đến vấn đề mà họ đang nói.

Mười phút sau, tôi đang loay hoay với mấy bông hoa giấy thì nghe Hiếu hỏi Kiên Tâm đi đâu. Hẳn đáp, đi vệ sinh. Lúc đó tôi thấy trên tay hẳn có cầm theo một cuốn sổ nhưng chưa kịp nhìn kỹ thì hẳn đã khuất sau cửa lớp. Nhưng tôi chẳng mấy để ý, tiếp tục dán hoa giấy. Thời gian trôi qua nhanh đến khi Trọng Đức bảo mọi người ngừng ở đây. Các bạn gom rác đi bỏ, tôi cũng rời bàn giáo viên và bắt gặp Kiên Tâm đang đứng bên bàn mình. Hẳn trở về lớp tự bao giờ, lại còn kéo khoá cặp của tôi lại.

- Bạn làm gì cái cặp mình vậy?
- Tôi định lấy cặp cho bạn thôi, thấy khoá mở nên tôi kéo lại.

Tôi cảm lấy cặp từ tay hẳn, nhìn cái khoá kéo một hồi lâu rồi tự nhủ dạo này mình đáng trí quá. Mai Thứ đứng ngay cửa lớp, gọi. Tôi chạy ra, và trước khi cất bước tôi vẫn kịp nhìn thấy Kiên Tâm đưa cho Trọng Đức những tờ giấy A4 đầy ắp chữ. Khi đó tôi hoàn toàn không biết gì về kế hoạch "tài tình" của hẳn, mãi cho đến ngày hôm sau bản thân mới phát hiện ra một chuyện động trời mà hẳn dám làm với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khi bạn bị tên lưu manh nhất trường giở trò ép buộc

Mới sáng vừa bước vào lớp thì tôi thấy Trọng Đức đi lại bàn mình, trên tay cầm theo mấy tờ A4 còn mặt thì trông hớn hờ lắm:

- Minh không ngờ là Thành lại viết truyện hay như vậy.

Tôi nhú mày hỏi, nghĩa là sao? Trọng Đức liền đưa ra trước mặt những tờ A4 chỉ chít chữ và tôi nhìn một lúc lâu mới kinh ngạc phát hiện đây chẳng phải là truyện mình viết ư?

- Bạn nhận ra rồi phải không? Đây toàn là truyện bạn viết đó.

Lập tức tôi giật lấy những tờ A4 ấy, lật tới lật lui xem thật kỹ. Không thể khác được, tất cả đều là các truyện ngắn nằm trong cuốn sổ viết truyện. Tôi lật đặt hỏi:

- Tại sao bạn lại có truyện ngắn của mình?

- Chẳng là mình và Linh đang đau đầu vì lượng báo tường dành cho lễ thành lập trường không đủ, số lượng đã ít mà chất lượng những bài viết lại không nhiều. Chiều qua lúc các bạn ra về thì Kiên Tâm đến đưa mấy truyện ngắn này nói là bạn viết rất hay nên mình đã mang về nhà xem. Đúng là bạn viết hay lắm!

Nghe Trọng Đức giải thích rõ ràng, tôi liên tục tự hỏi vì sao Kiên Tâm lại có những tờ phô tô truyện ngắn này? Hắn tuy tiện mang cuốn sổ sáng tác của tôi đi phô tô ư? Nhưng hắn lấy nó từ lúc nào mà tôi chẳng hề phát hiện...? Đang bậm môi tức tối thì đột nhiên tôi nhớ đến một chuyện vào chiều hôm qua. Tức thì tôi chạy ra khỏi lớp.

Tôi hăm hăm đi ra sân sau, đến nơi thấy Kiên Tâm đang ngồi đọc truyện say sưa. Trông hắn cười vui thú là tôi không kìm được cơn nóng giận, bước đến cất tiếng hỏi:

- Tại sao bạn lại làm vậy?

Bị cất ngang đột ngột, Kiên Tâm ngừng cười và ngược lên nhìn. Dù thấy rõ tôi đang giận dữ vậy mà hắn vẫn tỉnh bơ nói câu chào buổi sáng. Chẳng có nhả húng đưa giỡn, tôi đưa mấy tờ giấy A4 ra trước mặt hắn, hỏi rành rọt:

- Cái này bạn phô tô rồi đưa cho lớp trưởng Trọng Đức phải không?

Liếc sơ qua một chốc rồi Kiên Tâm nhìn trở lại tôi, thẳng thắn thừa nhận luôn:

- Phải, là tôi đưa cho cậu ta đấy.

- Chiều qua bạn lên lấy cuốn sổ sáng tác của mình, giả vờ nói đi vệ sinh nhưng thật ra là mang nó đi phô tô. Lúc mọi người giải tán ra về, mình thấy bạn đứng vào cặp mình, lúc ấy là bạn cất cuốn sổ vào cặp nhưng lại nói là kéo khoá kéo lại giúp mình!

Kiên Tâm chăm chú lắng nghe từng lời tôi nói, đến khi tôi dứt lời thì hắn trầm trồ:

- Woa, không ngờ bạn hay thế!

Cảm giác tên này đang cô đùa giỡn với mình nên tôi càng tỏ rõ sự tức giận:

- Tại sao vậy? Lý do gì mà bạn lại tùy tiện lấy đồ của người khác?

- Vì nếu tôi nói thẳng với bạn thì chẳng đời nào bạn đồng ý đưa truyện cho Đức.

- Thế thì sao chứ? Mình đã bảo sẽ không tham gia bất kỳ cái gì hết!

- Đây là lý do tôi tùy ý làm như thế. Trọng Đức và Thái Linh gặp rắc rối với chuyện báo tường không đủ số lượng cho ngày lễ sắp đến, trong khi bạn lại viết ra nhiều truyện ngắn hay. Nếu đưa truyện của bạn cho họ thì xem như vẹn đôi đường.

Tôi trừng mắt nhìn điệu bộ thần nhiên của Kiên Tâm, sao hắn có thể nói những lời đó một cách dửng dưng thế này chứ? Hắn thậm chí chẳng thèm hỏi ý tôi, cứ mặc nhiên mà làm theo cách của mình. Hắn có biết tôi đang cảm thấy tôi tệ thế nào không? Vẫn cố kìm cơn giận đang bốc ngùn ngụt trong lòng, tôi nói rõ ràng:

- Mình không tham gia viết báo tường và sẽ nói với Đức rút lại mấy truyện ngắn.

- Tôi không hiểu! Việc gì bạn phải che giấu tài năng của mình?

- Nếu tham gia viết báo tường thì vào ngày lễ thành lập trường, mình phải đứng trên bục sân cờ đọc bài... Mình không muốn vậy! Phương châm của mình là yên ổn và không trở nên nổi bật! Giọng mình lại chẳng thể nói to được, và mình không đủ tự tin khi đứng trước nhiều học sinh lẫn giáo viên!

Cất cuốn truyện vào cặp, Kiên Tâm chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng vào tôi:

- Đó không phải là lý do thật sự. Đọc truyện của bạn có thể nhận ra bạn có đam mê với viết lách. Nếu chỉ vì đứng đọc bài trên bục sân cờ mà sợ hãi thì chưa đủ.

Câu khẳng định từ Kiên Tâm khiến tôi bất động trong một thoáng. Tôi tự hỏi, rốt cuộc thì tên đáng ghét này là "ma quỷ" phương nào mà hắn lại dễ dàng nhìn thấu tôi như vậy? Ngay cả việc tôi đang cố giấu kín cái lý do thật sự mà hắn cũng phát hiện ra. Trước cái nhìn kiên quyết của hắn, tôi cảm giác mình không đủ sức tránh né.

- Hồi cấp II, mình từng gửi truyện ngắn làm báo tường. Bài mình lần lượt được đăng trên bảng tin của khối. Lúc đó mình thấy rất vui vì được thoả sức với niềm đam mê và có thể được các bạn công nhận. Nhưng sau đó những bạn bè trong lớp lại nói với nhau rằng: "Chân Thành chỉ đang cố tỏ vẻ giỏi giang, còn viết truyện này nọ để được chú ý. Nhỏ đó bày đặt nghe lời thầy cô, nhìn xạo muốn chết! Viết truyện để nói mình giỏi thế nào à?". Mình gần

như bị tẩy chay bởi chính sở thích của mình. Về sau mình không tham gia viết báo tường nữa, cứ âm thầm sáng tác truyện chỉ bản thân biết thôi.

Đối diện, Kiên Tâm im lặng vài giây, lát sau hỏi đầy nghiêm túc:

- Chỉ vì những đứa tòi tẹt đó mà bạn từ bỏ cơ hội của mình sao?
- Bạn không thể chỉ làm những gì mình thích mà bỏ mặc lời đàm tiếu từ bạn bè.
- Tôi không thích để tâm đến mấy thứ vớ vẩn. Nếu tôi đam mê một thứ gì đó, tôi sẽ chỉ cố gắng hết sức làm vì nó thôi.
- Bạn từng rơi vào hoàn cảnh như mình chưa? Bạn có bao giờ bị chính niềm đam mê của mình làm cho khổ sở? Nếu không hiểu thì bạn đừng nói!

Phản chiếu trong đôi mắt giận dữ của tôi là gương mặt mắt cảm xúc của Kiên Tâm. Dường như có điều gì đấy vừa ngưng đọng trên từng đường nét cứng ngắc đó.

- Có những người bị buộc phải dừng ước mơ lại, trong khi bạn có thể thực hiện được thì lại đối xử bất công với chính niềm đam mê của mình.

Kiên Tâm lạnh lùng bỏ đi ngang qua để mặc tôi cứ đứng trơ ra chẳng biết phản ứng thế nào. Tại sao hắn lại nói một câu chứa đựng sự trách cứ như vậy? Cứ như hắn đang thương cảm cho chính mình! Lẽ nào hắn cũng đang mang một nỗi niềm nào đó?

Thấy tôi trở về lớp với vẻ thần thờ, Trọng Đức liền hỏi ban nãy vì sao tôi bỏ đi như thế. Quay qua nhìn cậu bạn lớp trưởng, tôi trả lời nhẹ tênh:

- Mình sẽ không tham gia viết báo tường nên bạn cho mình rút lại các truyện ngắn.

Và chẳng để Trọng Đức kịp nói thêm là tôi đã trở về bàn, lòng buồn bã đến khó tả.

Trưa tan học, tôi và Mai Thư vừa bước ra cửa lớp thì đụng mặt Kiên Tâm. Không phải tình cờ như mọi lần mà là hắn cố tình chặn đường chúng tôi. Chẳng để một trong hai đứa tôi kịp hỏi gì, hắn đã cất giọng thật rõ:

- Thư, bạn về trước đi! Tôi có chuyện muốn nói với Chân Thành.

Biết chắc Kiên Tâm lại nói về vụ làm báo tường nên tôi giữ rịt lấy tay Mai Thư, lắc đầu. Hắn nhìn tôi chốc lát rồi đưa mắt qua Mai Thư, chẳng rõ thế nào mà nhỏ có vẻ e dè liền gỡ nhẹ tay tôi ra, nói vồn vện một câu: "Thôi bà ở lại nhé, tôi về trước". Dứt lời, nhỏ cầm đầu đi tuốt. Tôi toan gọi theo thì đột ngột bị hắn nắm lấy quai cặp rồi kéo đi nhanh.

Tôi không hiểu Kiên Tâm có bị ám đầu không mà lại lôi mình ra sân sau trường. Đến nơi, hắn ấn nhẹ tôi ngồi xuống ghế đá tiếp theo thì hắn cũng ngồi bên cạnh.

- Nếu bạn còn nói về vụ báo tường thì vô ích thôi. - Tôi lên tiếng chặn trước.
- Tôi biết bạn rất cứng đầu nên cũng chả đại gì lo chuyện bao đồng nữa. Chỉ là tôi đang thấy bức bối và buồn chán vì vậy muốn bạn đọc truyện cho tôi nghe.

Tôi liền xoay mặt qua nhìn Kiên Tâm chăm chăm, lại cái chuyện quái gở gì nữa đây? Hắn phui phui quần xong, nhìn sang tôi với vẻ thần nhiên:

- Bạn có biết chương trình Văn học tuổi xanh phát trên radio vào chủ nhật? Tôi thích nghe truyện ngắn trên đó lắm, và giờ thì tôi muốn nghe bạn đọc truyện.

Tôi nghĩ tên này điên thật rồi! Đang giờ trưa tan trường mà hắn kéo tôi ra đây chỉ vì muốn tôi đọc truyện ngắn cho hắn nghe? Sức chịu đựng của tôi có hạn thôi! Tôi ném cái nhìn chán chường vào Kiên Tâm xong thì đứng dậy, chẳng nói chẳng rằng mà bỏ đi. Chưa được mười bước thì tôi giật mình bởi hắn thành linh xuất hiện ngay trước mặt. Quái, sao hắn lại đi nhanh như thế chứ? Mọi ý nghĩ biến mất khi tôi thấy tên nam sinh này từ từ tiến đến gần, còn tôi bước lùi ra sau. Mãi đến khi lưng đụng vào bức tường gần đó thì tôi mới mở to mắt lúng túng vì hắn đã đến gần lắm rồi.

- Nè... bạn làm gì vậy? - Tim đập mạnh, tôi hỏi.
- Bạn có biết khi tôi thật sự nổi giận thì sẽ đáng sợ thế nào không?

Vừa nói Kiên Tâm vừa kẻ gương mặt đầy sát khí vào gần mặt tôi. Ôi chết mất thôi! Cái tên đáng ghét ấy định giết chết tôi à? Bình thường chỉ cần thấy hắn ở phía xa là tôi đã bối rồi rồi huống chi bây giờ mặt hai đứa đối diện gần quá mức thế này khiến tim tôi đập nhanh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi phải né tránh bằng việc quay mặt sang hướng khác, hỏi hắn rốt cuộc muốn gì? Hắn tỉnh bơ bảo chỉ muốn nghe tôi đọc truyện. Nhắm mắt căn môi vì không tài nào hiểu nổi, tôi hết đường lui nên sau cùng đành nhún nhường mà gật đầu.

Bấy giờ Kiên Tâm mới chịu rời ra xa, nhếch môi cười hải lòng. Dõi theo hắn quay trở lại ghế đá ngồi xuống, gác chéo chân ra vẻ chờ đợi là tôi phát bực cả lên. Mang bộ mặt khó chịu, tôi lết bết đi lại. Mở cặp lấy cuốn sổ truyện ngắn ra, tôi hăm hực:

- Bạn muốn nghe truyện nào?
- Cứ đọc truyện nào mà bạn thích.

- Hay là mình đọc truyện trong cuốn Ngữ văn nhé.

Tôi lại bắt gặp cái nhìn mang chút đe dọa từ Kiên Tâm. Thật là, hần bắt nạt tôi vừa phải thôi chứ! Rốt cuộc thì hần chạm dây thần kinh thứ mấy mà đột nhiên "phát điên" đối xử tôi tệ với tôi thế? Vừa nhủ thầm khổ sở, tôi vừa lật mấy trang giấy, ráng tìm truyện nào ngắn thật ngắn để đọc cho xong. Lúc chuẩn bị đọc, tôi ngập ngừng khá lâu vì không quen đọc truyện mình viết cho người khác nghe. Kiên Tâm ngồi bên cạnh cứ giục mãi khiến tôi phải cắt giọng.

Mới vài phút, hần đã chê bai: "Giọng nhỏ quá, bạn đọc lớn hơn đi".

Lát sau hần lại chặc lưỡi: "Bạn đọc từ từ thôi, nhanh quá rồi".

Sau đó hần vẫn tiếp tục: "Bạn đang run hay sao mà vài chỗ đọc chẳng rõ vậy".

Phải nói là tôi tức điên đến mức nào! Nhưng vì bản thân không đủ sức phản kháng lại hần nên tôi phải nhịn nhục, lòng cầu mong cái chuyện điên khùng này sẽ sớm kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Con gái nào chẳng muốn tâm ý mình đến với chàng trai mình ngưỡng mộ!

Cứ tưởng trưa hôm đó Kiên Tâm "phát khùng" đột xuất nào ngờ suốt một tuần liền sau đó trưa tan học nào hần cũng bắt tôi ra sân sau đọc truyện ngắn cho nghe. Báo hại thằng Thăng mấy ngày liền đều chờ tôi thêm nửa tiếng. Lắm lúc nó tỏ ra cáu bẳn, tôi liền nhắc đến tên Kiên Tâm, nghe xong nó im re. Hừ, đã không giúp chị thoát khỏi tay tên "bạo chúa" đó mà mày còn ở đó can thiệp! Chị mày mới là cái đũa khôn khổ đấy!

Tôi cứ thắc mắc không hiểu vì sao Kiên Tâm lại giờ chứng như vậy, bản thân nghĩ hần tên này lại đang mưu tính chuyện gì nữa đây. Ngồi trong lớp học mà tôi cứ liên tục thờ dài, chẳng rõ cái vụ làm "radio trực tuyến" ấy sẽ kéo dài đến khi nào. Đúng lúc tôi nghe cô Nhung gọi đứng lên để đọc một đoạn văn trong sách. Tôi lóng ngóng đứng dậy, may là ban này vẫn kịp nghe giảng nên đọc khá trơn tru.

- Được rồi, dừng lại ở đó, em đọc tốt lắm.

Nghe lời khen của cô, tôi ngồi xuống với vẻ bất ngờ. Lúc ấy, Mai Thư cũng hỏi nhỏ:

- Sao giọng bà bữa nay to và rõ thế? Bộ ở nhà có luyện đọc thêm hả?

Tôi toan trả lời "không có" thì chợt khựng lại. Khoan đã, cái này có phải do mỗi buổi trưa tôi ngồi đọc truyện ngắn cho Kiên Tâm nghe không? Hình như một tuần qua tôi nhận thấy giọng mình khi cất lên đã to và rõ hơn so với trước đây. Thêm nữa tôi cũng bớt ngại ngùng hơn rồi, lại có thêm cảm giác tự tin. Hóa ra cái việc đọc truyện ấy chẳng đến nỗi quá tệ. Nhưng rốt cuộc thì nó có ý nghĩa gì nhỉ?

Giờ ra chơi, tôi cắt tập vào trong cặp thì trông thấy một tấm thiệp khá to nằm yên ắng giữa một cuốn sách. Hôm nay là ngày 11 tháng 11, cũng tức là sinh nhật của Kiên Tâm. Lần trước tôi nảy ra ý tưởng sẽ tự làm một tấm thiệp đặc biệt để tặng hần. Và đây chính là thành quả sau mấy đêm miệt mài của tôi. Không biết hần có thích nó? Còn đang hình dung ra phản ứng của hần thì nhóm con gái cuối lớp lần nọ lại xuất hiện.

- Thành nè, tụi này nhờ bà đưa thiệp sinh nhật cho Kiên Tâm được không?

- Sao mấy bà không tự đưa thiệp cho bạn ấy?

- Thì tụi mình ngại, mà bà cũng thân với bạn ấy mà. Nhờ bà giúp lần này thôi, nha.

Miệng định từ chối ấy vậy tay thì lại đưa lên cầm lấy mấy tấm thiệp, lắm khi tôi không hiểu bản thân đang nghĩ gì nữa. Có lẽ vì tôi thấy nụ cười trên môi mấy nhỏ bạn. Và vì tôi cũng là con gái nên hiểu: Con gái nào mà chẳng muốn tâm ý của mình đến được với chàng trai mình ngưỡng mộ! Nhưng chỉ là lòng tôi bỗng dưng buồn buồn.

Tan học, chúng tôi tiếp tục ở lại làm nốt mọi thứ cho lễ thành lập trường. Hôm nay đã là ngày cuối, vì vậy ai nấy đều cố gắng hoàn thành cho xong. Tôi định sau khi kết thúc mới đưa cho Kiên Tâm tấm thiệp sinh nhật của mấy nhỏ bạn và của mình. Nghĩ vậy nên tôi cũng chú tâm hoàn thành nốt những công đoạn cuối cùng kia thật sớm.

- Mấy ngày qua đều nhờ có bạn hết, cảm ơn nhé.

- Đâu phải chỉ mình tôi, ai nấy cũng cố gắng làm mà.

Bên tai tôi nghe giọng Thái Linh và Kiên Tâm vang lên gần đó. Mau chóng, tôi hướng mắt về phía họ đang đứng nói chuyện. Hai người này có vẻ thân hơn rồi, chắc là do thời gian qua cùng nhau chuẩn bị cho lễ thành lập trường. Thái Linh mỗi lần gặp Kiên Tâm thì cười rất tươi, thỉnh thoảng còn hất nhẹ mái tóc dài ra sau lưng trông dịu dàng. Còn Kiên Tâm cũng cười mở hơn với nhỏ, nét mặt thân thiện đáng ngờ.

Cuộc trò chuyện của hai người bị cắt ngang khi bắt gặp Hiếu chen vào.

- Đại ca, hôm nay là sinh nhật rồi, lát tui mình đi đâu chơi cho vui nhé!

Đối diện, Thái Linh tỏ ra ngạc nhiên, hỏi hôm nay sinh nhật Kiên Tâm à? Hấn gật đầu.

- Mình không biết nên đâu có mua quà cho bạn.

- Khỏi đi, năm nào chả có sinh nhật, cũng hơi ngán rồi.

Bất giác, tôi cảm giác hụt hẫng khi nghe câu nói đó. Nghĩa là, hôm nay dù có nhận quà sinh nhật của bất kỳ ai thì Kiên Tâm cũng chỉ thấy bình thường? Đôi mắt đang buồn bã thì bỗng chuyển qua ngạc nhiên bởi tôi trông cái cảnh Thái Linh đưa tay quạt nhẹ mồ hôi trên trán Kiên Tâm, cùng lúc là giọng đầy cảm thán của Hiếu:

- Trời, có phải bạn Linh muốn tặng quà sinh nhật cho đại ca bằng cách này không?

Trong khi Kiên Tâm nhắc tên đàn em đứng nói lung tung thì Thái Linh cười cười, điệu bộ có chút ngượng nghịu. Tôi biết trước mà, nhỏ thật sự cảm mến hẳn.

Thình lình, Kiên Tâm nhìn về phía tôi. Theo phản xạ, tôi lập tức cúi mặt, vờ như này giờ mình vẫn chú tâm làm việc. Tôi không nghe hẳn gọi mình như mọi khi, cũng không biết hẳn đã nhìn sang nơi khác chưa. Gì nào? Sao lòng tôi khó chịu như vậy?

Lúc công việc kết thúc thì trời chiều cũng nhập nhoạng hoàng hôn rồi.

Hiếu rủ tôi với Mai Thư cùng đi ăn súp cua để dự sinh nhật Kiên Tâm. Chúng tôi đồng ý. Thế là Hiếu với vài tên đàn em hí hửng nói sẽ đi mua thêm trái cây với bánh.

Vào quán, trong khi những đứa nọ tranh nhau gọi súp thì Mai Thư liền nhìn Kiên Tâm:

- Chúc mừng sinh nhật bạn. Quà của mình thì Hiếu đang giữ, lát nữa sẽ đưa nhé.

Quan sát Kiên Tâm nói chuyện với Mai Thư, tôi cúi nhìn chiếc cặp đặt trên đùi mình, cứ mãi phân vân về tấm thiệp đang nằm im bên trong chờ đợi. Nhưng dù gì đi nữa thì tôi cũng phải đưa quà của nhóm con gái trong lớp cho hẳn. Mau chóng mở cặp, tôi lấy ra một xấp thiệp sinh nhật đủ màu và đưa về phía hẳn.

- Cái gì vậy? - Kiên Tâm ngạc nhiên cầm lấy.

- Lần trước mình nói có mấy bạn nữ cùng lớp hỏi ngày sinh nhật bạn.

- Sao mấy bạn đó không tự đưa cho tôi?

- Thì người ta ngại...

- Có lòng mà lại không dũng cảm để đưa thì thật ửng phí.

Tôi tròn xoe mắt khi nghe Kiên Tâm buông một câu như thế. Tự nhiên tôi siết chặt chiếc cặp đang mở, lòng nghĩ đến tấm thiệp mà mình tốn công làm suốt những ngày qua.

Đám đàn em mang những ly súp cua đến bên bàn, bắt gặp đại ca cầm trong tay cả đồng thiệp sinh nhật màu mè là họ biết con gái gửi, lập tức ngồi xuống liên tục đòi xem. Kiên Tâm đưa thiệp cho đàn em xong mới quay qua chia tay về phía tôi, chờ đợi.

- Thì bạn hứa sẽ tặng thiệp sinh nhật cho tôi. Thiệp đâu?

Tôi đưa mắt nhìn những tấm thiệp đẹp đẽ kia. Và cùng lúc, hình ảnh Thái Linh đưa tay quạt mồ hôi cho hẳn cũng lờn vờn trong đầu tôi.

- Ừm... mình quên mất rồi.

- Quên là sao?

- Tại mấy hôm nay mình bận ôn bài để kiểm tra nên không nhớ sinh nhật bạn.

Tôi vừa dứt lời thì Mai Thư ở bên cạnh mới lên tiếng đầy khó hiểu:

- Ủa, sao hôm qua tôi nghe bà nói đã làm th...

Tôi thúc mạnh khuỷu tay vào tay Mai Thư khi nhỏ còn chưa nói hết câu. Nhỏ liền kêu lên vì đau, nhăn mặt nhìn tôi. Không muốn sự thật bị lộ, tôi bẻ lái câu chuyện sang hướng khác bằng câu xin lỗi Kiên Tâm về việc quên mua quà. Tôi bắt gặp nét mặt trầm ngâm của hắn khi nhìn mình. Lát sau, hắn chắc lưỡi bảo:

- Quên rồi thì thôi chứ biết làm sao.

Tuy vẫn bình thường nhưng tôi nhận ra dường như Kiên Tâm không được vui. Sau đó chúng tôi im lặng không nói gì nữa, cho đến khi Hiếu trở về cùng vài tên đàn em. Thật bất ngờ khi ngoài trái cây ra, họ còn mang về một ổ bánh kem khá to. Thì ra cả bọn đi mua bánh sinh nhật cho Kiên Tâm nhưng lại giữ bí mật.

- Đây là quà của tụi em với Thư hùn tiền lại để mua. Chúc mừng sinh nhật đại ca!

Tôi đưa mắt qua bên cạnh thấy Mai Thư cười khúc khích. Thật không ngờ nhỏ bạn này lại âm thầm bắt tay với Hiếu tạo ra cái bất ngờ này. Về phía Kiên Tâm, nhìn ổ bánh kem đẹp đẽ ở trên bàn xong hắn liền cười phì. Vừa bất ngờ vừa vui sướng còn gì! Hiếu cầm nến lên bánh kem rồi mọi người cùng hát bài Happy birthday. Hát xong, Kiên Tâm thổi phồng một cái, nến tắt lịm. Cả đám đàn em hô hào ầm ĩ.

Chúng tôi ăn uống vui vẻ đến gần tối mới kết thúc.

Như bình thường, tôi sẽ lên xe của Mai Thư đi về. Thế nhưng đột nhiên Kiên Tâm nắm dây cặp ở phía sau của tôi, kéo giữ lại. Nhìn lên Thư, hắn nói sẽ đưa tôi về nhà.

Mai Thư chưa kịp phản ứng thì Hiếu đã cầm cái yên xe sau đẩy đi nhanh. Nghe tiếng nhỏ bạn la í ới hoà với tiếng cười khanh khách của gã kia, tôi há hốc mồm nhìn theo. Bên cạnh, Kiên Tâm cười bảo: "Trông hai người đó hợp rơ dễ sợ!". Tôi quay qua hỏi:

- Nè, lại gì nữa vậy? Sao bạn lại tốt bụng đưa mình về nhà thế?

- Tại tự nhiên tôi thích.

- Đừng nói là bạn lại nghĩ ra trò điên khùng gì nữa nhé.

- Hôm nay bạn quên mua quà cho tôi nên phải nghe theo tôi. Đi thôi!

Bỏ hai tay vào túi quần, Kiên Tâm thản nhiên bỏ đi trước. Dõi theo cái dáng ung dung đáng ghét ấy, tôi lăm bằm trong miệng và cất bước theo sau. Chúng tôi đi qua khu chợ mà lúc này các gian hàng đã đóng cửa, tiếng chổi quét bụi vang lên trong không gian tĩnh lặng. Những ngôi nhà nằm hai bên đường đã mở đèn sáng trưng, thỉnh thoảng vọng ra tiếng cười nói hoặc âm thanh của chiếc ti vi.

- Này! - Kiên Tâm bất chợt gọi - Bạn không có gì muốn đưa cho tôi sao?

Tôi nhận ra một ẩn ý nào đó qua câu hỏi ấy. Lại nhớ đến tấm thiệp đến giờ vẫn còn ở trong cặp, chẳng hiểu sao bản thân cứ thấy khó khăn để đưa cho Kiên Tâm. Ôm chặt chiếc cặp vào lòng, tôi lưỡng lự vài giây rồi lắc đầu. Tiếp theo, tôi nghe tiếng hắn thở ra như thể có điều gì không vừa lòng. Tôi lên nhìn qua, trông gương mặt hắn vẫn điềm nhiên, riêng đôi mắt đang hướng về phía trước đó lại phản chiếu sự suy tư.

Cả hai cứ im lặng cho đến lúc về đến trước cổng nhà tôi. Đứng dưới ánh đèn tròn vàng vọt, tôi chưa kịp lên tiếng thì Kiên Tâm đã chìa tay ra, rành rọt:

- Đây là cơ hội cuối cùng cho bạn.

- Là cái gì? - Tôi nhún mày.

- Thiệp! Tôi biết là bạn có chuẩn bị thiệp chúc mừng sinh nhật tôi. Chẳng phải tôi đã nói, nếu có lòng thành mà không dừng cảm đưa thì sẽ uống phí ư?

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ước mơ là chuyện của một người, phải tự mình nỗ lực thì mới đạt được

Tôi bất động nhìn thái độ thẳng thắn của Kiên Tâm, vừa bất ngờ vừa kinh ngạc. Sao hắn lại biết trong cặp tôi có tấm thiệp? Hay do ban nãy Mai Thư lỡ lời, và dù nhỏ chưa nói hết thì hắn cũng đủ sức đoán ra? Những ý nghĩ trong đầu bị dập tắt khi tôi nghe Kiên Tâm lên tiếng:

- Nếu bạn vẫn cứng đầu không đưa thì đừng trách tôi!

Trời ạ, tên này đang nhìn tôi bằng bộ mặt đờng đờng sát khí! Ánh mắt toát lên vẻ đe dọa hết muốn chứng minh hắn nói thì sẽ làm. Tôi nuốt nước bọt, mở cặp và lấy ra tấm thiệp đưa hắn.

Gương mặt khó chịu mau chóng biến mất, mặt Kiên Tâm trở nên bất ngờ và thích thú khi thấy tấm thiệp tự làm của tôi. Vào cái đêm thấy cuốn truyện Slam dunk trên bàn học, tôi đã nảy ra ý tưởng: Làm một tấm thiệp bằng hình chibi của Hanamichi Sakuragi! Vì tôi biết rõ hắn rất thích tên cầu thủ tóc đỏ ấy. Tôi đã tần mẩn ngồi vẽ lại hình chibi Hanamichi ngồi ôm trái bóng rổ với bản mặt cười tí tẹo, rồi sau đó tô màu lên.

- Woa! Dễ thương thật! Bạn tự làm hả?

Kiên Tâm reo lên hứng chí khiến tôi không khỏi ngạc nhiên. Lần đầu tiên mới thấy tên nam sinh đáng sợ này mang biểu hiện phấn khởi y hệt đứa trẻ như thế.

- Ủ, là mình tự làm đó.

- Chà ấn tượng quá! Cái mặt đúng chất Hanamichi, tôi thích lắm!

Trông cảnh Kiên Tâm cười tươi rói, tay mân mê tấm thiệp bằng đôi mắt sáng rỡ, bất giác tôi cũng vui theo. Lòng sung sướng khi nghĩ, hoá ra hắn lại thích nó đến vậy, biết thế tôi đã tặng từ sớm rồi. Cảm thấy công sức nhiều ngày qua thật xứng đáng.

- Thiệp đáng yêu thế này mà bạn không muốn tặng tôi đây.

- Không phải là không muốn mà tại mình thấy những tấm thiệp kia mua rất đẹp...

Tôi ngừng lại, tự thấy mình nói thế giống như đang ganh tị ấy. Đưa mắt nhìn nhìn một lúc, Kiên Tâm gấp tấm thiệp lại rồi gõ nhẹ lên đầu tôi, bảo:

- Vấn đề không phải là mua hay tự làm, cũng không phải rẻ hay mắc, mà là ai tặng.

Sờ đầu, tôi ngược nhìn Kiên Tâm. Hắn cười cười, nói rằng:

- Đây là lần đầu tiên Chân Thành tặng thiệp sinh nhật cho tôi nên tôi sẽ giữ thật kỹ.

Tôi chớp mắt, tiếp theo thì tim đập thình thịch và mặt nóng bừng. Lần nữa, đôi mắt trong veo, nụ cười tươi với má lúm đồng tiền đó lại làm tôi thấy vui kinh khủng!

- Thiệp bạn đã nhận rồi... Mình vào nhà đây.

Ngượng ngùng quá rồi nên tôi liền mở cổng đi vào thật nhanh, bên tai còn nghe Kiên Tâm nói cảm ơn. Tôi không vào nhà vội mà đứng ôm cặp, nép lưng vào cánh cửa sắt, lắng nghe tiếng tim đập vội vã của chính mình. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, tôi đoán hắn đã đi, liền khẽ khàng mở cửa ra. Nhìn theo bóng dáng đó khuất dần trong đêm tối, lòng tôi chợt dâng lên một niềm hạnh phúc kỳ lạ.

...

Hôm sau đến trường, tâm trạng còn đang vui vẻ về chuyện tấm thiệp thì tôi bất ngờ nhận được "tin dữ": truyện ngắn của tôi được đăng trên bảng tin khối 11!

- Bà giỏi quá nha! Không những biết viết truyện mà còn viết hay nữa!

Nghe Mai Thư nói một tràng mà tôi chẳng hiểu đầu đuôi gì, chớp mắt ngạc nhiên:

- Bà nói gì vậy? Tôi không hiểu gì hết.

- Ủa chứ bà không biết truyện ngắn của mình được đăng trên bảng tin khối 11 à?

Cái quái gì thế? Chuyện kinh khủng nào đang diễn ra vậy? Tôi gần như phát hoảng và chạy về phía thư viện trường, nơi đăng bảng tin của các khối lớp. Đến nơi tôi thấy các học sinh đang vừa xem tin tức vừa bàn tán ồn ào. Lập tức chen vào đám đông, lách người đi lên hàng đầu rồi tôi nhìn chằm chằm vào bảng tin khối 11. Nhìn sơ qua những bài viết thường trực mọi khi, tiếp theo mắt tôi dán chặt vào một bài truyện ngắn nằm ở góc dưới bên phải tấm bảng, cái tựa đề "Cô bạn Tay Trái" quen thuộc dội thẳng vào người tôi! Má ơi, bên dưới còn đề tên Chân Thành - lớp 11B9!

Mặc âm thanh ồn ào xung quanh, tôi thấy đầu óc xoay vòng. Hàng tá câu hỏi xuất hiện: Sao truyện của tôi lại nằm ở đây? Ai đó đã gửi nó cho nhóm báo tường của trường ư? Tôi liền rời khỏi đám đông học sinh, phải đi hỏi lớp trưởng Trọng Đức.

Tôi vừa bước vào lớp học thì một số bạn đang nói chuyện vui vẻ đột nhiên dừng lại rồi đổ dồn ánh mắt về phía tôi. Họ khều vai nhau, bàn tán gì đấy rất sôi nổi. Tôi bất giác lo lắng, những lời dèm pha sau lưng mình lúc học cấp II đột nhiên ùa về chiếm ngự hết đầu óc trống rỗng. Mang tâm trạng rối bời xuống cuối lớp, tôi gặp Trọng Đức đang ngồi ôn bài. Nhắc thấy tôi, cậu tỏ ra hào hứng như thể biết tôi đã hay tin truyện ngắn của mình được đăng.

- Thành, bạn xem truyện...

- Tại sao truyện của mình xuất hiện trên bảng tin khối 11 vậy? - Tôi cắt ngang.
- Là sao? Mình tưởng bạn đã nghĩ lại nên tự gửi truyện cho nhóm báo tường?

Trước cái nhìn ngắc của Trọng Đức, tôi nhú mày khó hiểu. Vậy việc này không liên quan đến Trọng Đức rồi, thế thì là ai...? Bất chợt tôi nghĩ đến Kiên Tâm. Đúng rồi! Chỉ có hán mới "dám" làm cái chuyện này mà không báo với tôi biết một tiếng!

- Dù không rõ chuyện gì xảy ra nhưng mình rất vui vì truyện ngắn của Thành được đăng trên bảng tin. Sáng giờ mấy bạn trong lớp mình đều khen bạn viết hay đó.

Tôi bất ngờ hỏi: "Thật sao?". Trọng Đức gật đầu, mỉm cười. Tôi liền đưa mắt nhìn quanh lớp, bắt gặp vài ánh mắt của các bạn hướng về mình, nhưng không phải khó chịu hay gièm pha mà là sự thích thú, thậm chí có ngưỡng mộ. Tự nhiên tim tôi đập nhanh vì hồi hộp. Mà dẫu sao đi nữa, bây giờ tôi phải đi tìm tên đáng ghét Kiên Tâm hỏi cho ra lẽ. Đùng lúc, tiếng trống vào học vang lên khiến cho ý định ấy của tôi bị dập tắt. Hết cách, tôi đành chờ đến giờ ra chơi.

Tuy nhiên giờ chơi vừa đến, tôi đã bị Mai Thư giữ lại trong lớp, "chất vấn" đủ thứ.

- Bà viết truyện lâu chưa? Sao không cho tôi biết gì thế?
- Tôi bắt đầu viết hồi lớp sáu... Tại thấy cũng bình thường nên không nói.
- Viết hay vậy mà giấu tôi, buồn quá nha.
- Đâu có, vì tôi không biết bà có thích đọc truyện không thôi.

Tôi vừa đánh chính với Mai Thư xong thì bất ngờ có một nhóm bạn trong lớp trai gái đều có, kéo đến vây quanh bàn tôi. Ai nấy đều tò ra hơn hờ, mở miệng hỏi liên hồi.

- Truyện "Cô bạn Tay Trái" là của Thành phải không?
- Truyện dễ thương lắm, mình rất thích tình bạn của Tay Trái với Khoa!
- Bà viết truyện ngắn lâu chưa? Sao bây giờ truyện bà mới được đăng?
- Mà nội dung là do bà hoàn toàn nghĩ ra hay lấy cảm hứng từ đâu?

Tôi gần như bị "chìm" trong "bể" lời khen từ mấy đứa bạn, đến mức ngộp thở luôn. Gương mặt ai nấy đều phấn khởi, y như được gặp thần tượng. Tôi phải xoay mặt liên tục từ bên này qua bên kia để trả lời mấy câu hỏi dồn dập ấy. Phản ứng của các bạn trong lớp thật bất ngờ! Và khi đó tôi đã nghĩ, thật may là chuyện không đến nỗi tệ! Cùng lúc, tôi vô tình bắt gặp Kiên Tâm và đám bạn Hiếu đi ngang qua cửa lớp. Hán cố nhìn vào đây, thấy tôi bị vây quanh bởi bạn bè, liền nhếch môi cười thú vị.

May là Kiên Tâm không có ý định trốn tôi. Giờ về, tôi tìm thấy hán ở sân trước, lại còn đang chơi bóng rổ một mình. Lúc tôi đến nơi thì hán đứng dưới tán cây bàng mát rượi, hai tay nâng trái bóng da cam lên cao và ném thẳng vào khung rổ. Trái bóng lăn đến dừng ngay dưới chân, tôi cúi xuống nhặt lên. Đối diện, hán nhìn về phía tôi, lâu cá hời:

- Sao? Cảm giác được ngưỡng mộ thích chứ?

Tôi cầm trái bóng, đi lại đến trước mặt Kiên Tâm rồi ném nhẹ trái bóng vào người hán:

- Đừng tưởng như vậy thì mình sẽ bỏ qua việc bạn tự ý mang truyện của mình đi nộp cho nhóm báo tường của trường.
- Ừ tôi đã sai, nhưng vì tôi muốn chứng minh mọi chuyện không tệ như bạn nghĩ.

Dứt lời, Kiên Tâm tiếp tục ném trái bóng vào khung rổ. Lần này nó trúng vào vành rổ nên bị dội ra. Tôi vẫn chưa rời mắt khỏi hán, nghiêm túc hỏi:

- Sao bạn cứ muốn đẩy sự việc đi xa như vậy?
- Chính bạn mới là người nghĩ quá thôi. Hồi trước bạn bị nói xấu sau lưng, đó là do mấy đứa tôi tệ suốt ngày chỉ biết ganh tị. Chưa kể lúc ấy đứa nào cũng còn nhỏ nên thích nói những lời xấu xa. Lên cấp III thì tụi mình lớn thêm chút, đa số bạn bè đều sẽ cư xử tốt hơn. Chưa kể trên đời này, đâu phải chỉ toàn kẻ xấu.

Tự nhiên Kiên Tâm ném nhẹ trái bóng trở lại để tôi chụp lấy. Nhìn xuống quả bóng tròn bị dính vài vết đen sì, tôi nghĩ lời hán nói không hẳn không có lý.

- Thế bạn sẽ tham gia viết báo tường cho lễ thành lập trường chứ?

Đưa mắt nhìn khoảng sân vắng vẻ với cái nắng nóng đỏ lửa, chỉ cảm nhận sự mát mẻ duy nhất dưới tán cây bàng rộng ở trên cao, tôi hỏi lại hán:

- Bạn muốn mình thể hiện trước mặt mọi người đến thế à?

Vừa hồi xong thì tôi thấy Kiên Tâm tiến về phía mình, sau đó đưa tay chụp lấy trái bóng rổ trên tay tôi và hắn từ từ bước lùi ra sau, đáp rành rọt:

- Sai! Tôi chỉ không muốn bạn tự biến niềm đam mê của mình trở thành gánh nặng!

Tôi tròn xoe mắt nhìn hắn chằm chằm, còn hắn tiếp tục ném rổ và chạy đi nhặt bóng. Trở lại chỗ tôi đứng, mặt hắn bịn rịn mồ hôi rồi tự nhiên đẩy nhẹ tôi đi lên phía trước ngay vạch sơn trắng được vẽ dưới sân trường.

- Đọc Slam dunk xong có muốn ném rổ thử không? Giờ ném một trái đi.

- Lốp mình kỳ trước kiểm tra ném sáu trái, mình ném vô có hai trái.

- Xác suất cũng một trên ba rồi. Với lại không cần phải ném vào, chỉ cần được thử cảm giác tung trái bóng lên cao thôi cũng thích mà.

Cứ nghĩ đến cảnh mấy tên con trai trung học trong truyện được cầm trái bóng rổ tung hoành ngang dọc trên sân đấu là bản thân cũng muốn thử cái cảm giác phấn khích đó xem sao. Tôi cầm trái bóng to hơn cả hai lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng nâng lên qua đầu, mắt hướng thẳng lên bóng rổ. Nắng trưa khiến nó trở nên sáng bùng. Cùng lúc, chất giọng nhẹ hẫng của Kiên Tâm vang lên bên tai tôi:

- Ước mơ là chuyện của một người, vì vậy phải tự mình nỗ lực thì mới đạt được.

Bất động trong vài phút, tôi liền dùng hai tay đẩy mạnh trái bóng lên cao. Cùng lúc nắng tắt hẳn, trên bầu trời nhanh chóng xuất hiện đám mây đen.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tôi rất thích cậu ấy!

Trái bóng tung lên theo hình vòng cung, rớt xuống vào vành rổ, lăn qua mấy vòng trước sự chờ đợi của tôi, sau đó liền lọt vô lưới. Ban đầu là bất ngờ, tiếp theo thì tôi siết chặt tay lại, sung sướng kêu "Yeah!" một tiếng. Tôi quay qua, thấy Kiên Tâm khoanh tay, nghiêng đầu hỏi:

- Cảm giác chiến thắng từ sự cố gắng thế nào? Tôi đã nói sẽ tuyệt lắm mà!

Lời nói đó vừa dứt lời là trên trời sấm sét đánh ầm, không quá lâu sau chúng tôi cảm nhận những hạt mưa lất phất bắt đầu rơi xuống. Kiên Tâm nhanh chóng lượn bóng, nhét vào phần rỗng ở dưới chân bóng rổ rồi chạy đến ghế đá lấy cặp. Cả hai cùng chạy vào hành lang, vừa lúc mưa lớn đổ cái ào. Nhìn màn mưa trước mặt, tôi chán chường. Xe đạp thì thẳng Thắng lấy rồi, Mai Thư cũng về từ sớm, trời nắng chói chang thế kia ai nghĩ sẽ mưa. Tôi không mang theo áo mưa, chả biết khi nào trời sẽ tạnh, khéo lát cuộc bộ về trong tình trạng thảm thương cho xem.

- Bạn có đem áo mưa không?

Nhận được cái lắc đầu từ tôi, Kiên Tâm thở dài đánh sụt. Chắc hắn cũng như tôi, đang nghĩ lát nữa sao về nhà nếu mưa ngày càng lớn hơn. Sau câu hỏi về áo mưa thì hai đứa tôi chẳng nói gì thêm, cứ yên lặng đứng nhìn cơn mưa đến bất ngờ không báo trước. Chắc trong lòng mỗi đứa chỉ còn cầu mong trời sớm tạnh mưa.

May mắn khi nửa tiếng sau, mưa bắt đầu ngớt hạt dần. Tôi còn đang phân vân chưa biết thế nào thì bên cạnh đã nghe Kiên Tâm bảo:

- Tranh thủ bớt mưa, tụi mình ra chỗ tiệm tạp hoá mua đỡ cái áo mưa ni lông vậy.

Tôi nhìn cơn mưa tuy đã vơi bớt nhưng vẫn còn xối xả lắm. Chợt nghe tiếng mở cặp, tôi xoay qua thấy Kiên Tâm lôi từ trong cặp ra một chiếc áo gió. Đây là cái áo giống hệt cái của thằng Thắng và vì nó mà tôi từng đánh nhầm hắn. Đeo cặp lên vai, hắn cầm áo gió và bảo hai đứa cùng che cái này sẽ đỡ ướt.

Tôi khê đảo mắt, nghĩ nếu cùng che mưa dưới cái áo đó thì chúng tôi sẽ đi rất gần nhau. Chuyện này có vẻ hơi khó khăn với tôi, nguyên nhân là vì mỗi lần ở gần Kiên Tâm tôi luôn mang cảm giác hồi hộp. Lỡ như lát nữa tôi bối rối quá thì phiền phức lắm. Tôi thoáng giật mình bởi nghe hắn cất tiếng giục:

- Bạn đến đây nào, còn đứng ngây ra đó nữa!

Khó xử cho tôi rồi! Kiên Tâm cầm áo gió, đứng gần ra ngoài dãy hành lang và nhìn tôi sốt ruột. Tình huống thế này khiến tôi không thể nào do dự mà bước đến bên hắn. Ban đầu tôi đứng cách một khoảng, hắn kêu đứng xích vào. Tôi từ từ nhích vô, hắn chưa hài lòng cứ bảo vào sát hơn nữa. Hai tay ôm chặt cặp, tôi đến gần hơn cho đến khi vai mình chạm nhẹ vào vai hắn. Chỉ một chút xú đó thôi mà tim tôi đã đập nhanh như bị rượt rồi. Qua lớp vải áo sơ mi, tôi có thể cảm nhận được hơi ấm từ hắn.

- Tôi đếm từ một đến ba, hai đứa cùng chạy nhé!

Tôi lóng ngóng gật đầu. Và khi Kiên Tâm đếm đến ba, chúng tôi cùng chạy đi. Mưa vẫn còn lớn, cái áo gió trên đầu hai đứa không đủ sức che chắn. Hẳn bảo tôi nép sát vào, tôi cũng nghe theo. Vì lùn hơn nên mặt tôi khá gần với ngực hắn. Dù tiếng mưa xung quanh nghe ồ ạt, ấy vậy tôi vẫn nghe rõ âm thanh đập thình thịch trong lồng ngực mình. Tiếp theo, tôi cảm thấy cái áo gió che cho mình nhiều hơn liền quay qua nhìn. Tên đáng ghét đó bị mưa tạt ướt hơn nửa người. Trước hành động âm thầm ấy, bất giác tim tôi xuất hiện thứ cảm xúc mạnh mẽ. Tôi cứ nhìn hắn cho đến lúc cả hai chạy ra khỏi trường, đến tiệm tạp hoá gần đó.

Đứng dưới mái che, tôi lau nước trên mái tóc và quần áo. Cùng lúc bên cạnh nghe tiếng giũ nước thật lớn, tôi đưa mắt nhìn qua. Kiên Tâm vắt cái áo gió cho ráo nước xong vắt tạm lên cành cây đang chia ra. Tiếp theo hắn lắc lắc cái đầu, để lớp tóc ướt bung nước ra. Hắn còn luồn tay vào chân tóc, những dòng nước mưa men theo gương mặt chảy xuống cổ. Lưng áo sơ mi của hắn ướt đẫm nước. Phút chốc, tất cả những hình ảnh đó trở nên sáng bừng trong mắt tôi. Giọt nước đọng trên tóc hay bám trên mảng da trắng trẻo, thậm chí trên bờ vai nhô cao ấy, đều trở nên long lanh. Đang làm hành động giũ nước mưa thì bất chợt Kiên Tâm nhìn sang tôi, đôi mắt dài và sắc bén khiến tôi búng tỉnh, liền đảo cái nhìn sang hướng khác.

- Tôi cố che cho bạn nhiều hơn, may là bạn không bị ướt đó.

Nghe tiếng Kiên Tâm cười, tôi nhìn trở lại. Dưới mái tóc rũ nước, gương mặt hắn trở nên đẹp đẽ với nụ cười thân thiện cùng hai lúm đồng tiền sâu hoắm. Để rồi tôi nhận ra bản thân thích hình ảnh đó vô cùng! Vào khoảnh khắc này, tôi bắt đầu hiểu lý do vì sao mình luôn hồi hộp mỗi lần gặp hắn, thấy vui trước sự quan tâm hắn dành cho mình, lại còn tức giận chỉ vì hắn nói tôi là bồ của anh Danh, thậm chí buồn bã khi đứa con gái khác ở gần hắn... Phải, chưa bao giờ tôi thấy lòng mình sáng tỏ như thế.

- Nè, đói bụng không? Bên kia có bán phá lẩu, tôi qua đó mua.

Nói là làm, Kiên Tâm đưa cặp cho tôi cầm rồi chạy vèo đến xe phá lẩu. Tôi cứ dõi theo hắn cười nói với người phụ nữ trung niên, cho đến lúc hắn cầm trên tay hai cây phá lẩu bốc khói, chạy về lại. Trao một cây cho tôi, hắn hít hà sáng khoái:

- Này nhé, trời mưa mà ăn phá lẩu là hết sảy!

Cầm cây phá lẩu, tôi chậm rãi đưa lên môi cắn một miếng phèo. Vị béo của nước thơm, miếng phèo giòn nóng thấm vào đầu lưỡi, khiến người ta cảm thấy đỡ lạnh.

Nhưng trái tim của tôi còn ấm hơn khi quan sát cậu nam sinh ở bên cạnh vừa xuýt xoa ăn phá lẩu vừa ngược nhìn những hạt mưa.

Giây phút mà hạnh phúc đang len lỏi đó, tôi chỉ muốn nói với Kiên Tâm rằng:

Mình rất thích bạn!

***

Tôi thích Kiên Tâm!

Đó là điều đã đeo bám lấy tôi suốt từ ngày hôm qua cho đến hôm nay. Chính bản thân tôi cũng thấy chuyện này thật bất ngờ lẫn... vô lý! Ban đầu tôi sợ Kiên Tâm, sau đó thì hơi ghét hắn, tiếp theo thì chấp nhận hắn và sau cùng là thích hắn. Tôi chẳng rõ mình bắt đầu có cảm tình với tên nam sinh lưu manh ấy từ khi nào, chỉ có thể thừa nhận rằng cảm xúc luôn có lối đi riêng của nó. Bây giờ thì tôi đã hiểu, các thi sĩ xưa nay vẫn bảo: Ái tình là điều rất khó đoán!

Mạch suy nghĩ của tôi kết thúc vì nhỏ Mai Thư lại xuất hiện cùng cái vỗ vai quen thuộc.

- Hôm qua trở nên nổi tiếng rồi, hôm nay thấy vui hả, bà cười miết hả.

- Không phải, tôi cười vì chuyện khác mà...

Chẳng để Mai Thư gắng hỏi chuyện gì là tôi đã bước nhanh hơn khiến nhỏ gọi theo í ới. Lúc hai đứa sắp bước vào dãy hành lang thì tôi liền nói với Mai Thư mình đi chỗ này một lát. Nhỏ hỏi, đi đâu? Tôi đáp là tìm Kiên Tâm. Tự nhiên đứa bạn thân lại nhìn tôi chăm chú:

- Nè, dạo này tôi để ý bà hay đi với hắn lắm nha, bộ có...

- Làm gì có! - Tôi lập tức cắt ngang cái suy diễn ấy - Tại hai đứa có vài việc phải bàn thôi. Được rồi, bà cầm cặp mang vô lớp giùm nhé!

Đĩ nhiên tôi cần dùng phương án "đánh nhanh rút nhanh" trước khi bị nhỏ bạn quý quái này phát hiện ra điều bí mật của mình. Tôi đã gần như chạy khi đi vòng ra sân sau trường, đến nơi thấy không gian yên ắng lạ thường. Kiên Tâm chưa đến sao? Tôi vừa bước vào sâu hơn vừa nhủ thầm, đúng lúc bắt gặp hắn đang nằm trên gờ tường hành lang của phòng học cũ. Thì ra chỉ có mỗi hắn, không có đám bạn Hiếu hay pha trò âm ỉ như mọi ngày. Mau chóng tôi đến gần, định gọi một tiếng thì dừng lại bởi thấy hắn đang nằm ngủ.

Thoáng nghĩ ngợi, tôi khẽ khàng nhích lại gần hơn để nhìn kỹ tên đáng ghét đó. Kiên Tâm gác hai tay ra sau đầu làm gối, mắt nhắm nghiền, gương mặt được nắng chiếu rọi trông rất bình yên. Hai lúm đồng tiền ẩn hiện mờ ảo, nhìn hắn ngủ thật ngon lành. Tôi cố không thở mạnh để có thể kẻ mặt lại gần mặt hắn mà quan sát. Tên này là con trai, ấy vậy từng đường nét lại rõ ràng, đẹp đẽ đến khó tin. Phải nói, mẹ hắn khéo đẻ thật! Đôi mắt tôi cứ nhìn mãi, lòng dâng lên niềm vui kỳ lạ. Hoá ra, khi "rất thích" một người là như thế này! Ngấm hoải chẳng chán.

Công cuộc ngắm nghía âm thầm của tôi bị phá vỡ khi thành linh Kiên Tâm khẽ trở mình dù mắt vẫn còn nhắm. Do giật mình mà tôi bước lùi ra sau, tay

quỳnh quáng quơ trúng cái cặp đang để hờ bên cạnh hắn. Nó rớt xuống đất, may là tiếng động không quá lớn. Chỉ có điều tập sách từ bên trong đều rớt ra ngoài, chắc hẳn lại quên khoá kéo cặp rồi. Tôi cúi xuống, nghĩ nên thu dọn nhanh trước khi hắn kịp thức dậy. Đang gom mấy cuốn tập lại thì bất chợt, tôi trông thấy một cuốn tập vẽ khổ A4 liền cầm lên. Thắc mắc vì sao Kiên Tâm lại mang theo cái này, tôi mới mở ra xem thử. Tôi tròn xoe mắt ngạc nhiên bởi thấy những bức tranh vẽ vô cùng xinh đẹp, sinh động và có hồn. Đây đều là tranh màu nước. Cách phối màu rồi cách tô lên trang giấy nhũn nhuyễn, chứng tỏ chủ nhân của chúng phải có khả năng mỹ thuật rất khá.

Tôi chợt khựng lại vì ở cuối trang giấy, hai từ "Kiên Tâm" đập vào mắt mình. Chuyện gì vậy? Lẽ nào, tác giả của những bức tranh sinh động này là... Suy nghĩ trong tôi bị cắt ngang khi đột ngột giọng Kiên Tâm vang lên bên tai, cùng lúc hắn giật nhẹ lấy cuốn vẽ trên tay tôi.

- Chẳng phải bạn từng nói, không được tùy tiện lấy đồ của người khác à?

Tôi lập tức quay qua, trông thấy Kiên Tâm đứng sững sừng ở phía sau, tay cầm chặt cuốn tập vẽ đồng thời nhìn tôi bằng ánh mắt lãnh đạm.

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bí mật của người con trai mà tôi thích

Tôi nhanh chóng đứng dậy, giải thích về hành động xem lén vừa nãy:

- Mình không cố ý, do cái cặp của bạn bị rớt và tập sách rơi ra ngoài nên mình mới nhặt lại, tình cờ thấy cuốn tập vẽ mới tò mò mở ra xem thôi.

Kiên Tâm không nói gì, đưa tay giật nhẹ cái cặp trên tay tôi, lẳng lặng nhét cuốn tập vẽ vào. Sự hiếu kỳ thôi thúc khiến tôi không ngần ngại mà hỏi hắn:

- Bạn biết vẽ sao? Những bức tranh đó đều là bạn vẽ phải không?

Đối diện, Kiên Tâm vẫn im lặng, vẻ như cố tình không nghe câu hỏi đó. Lặng làm lạ, tôi bước đến gần hơn đồng thời hạ thấp đầu xuống để nhìn gương mặt hơi cúi của hắn, lặp lại câu hỏi kia lần nữa. Có lẽ hẳn hẳn tôi sẽ không bỏ qua nếu chưa nhận được đáp án nên sau cùng hắn miễn cưỡng gật đầu. Trông thế tôi hết sức bất ngờ, bèn kêu lên:

- Bạn có khiếu vẽ, lại còn vẽ đẹp như thế, tại sao giấu mình?

- Tôi không giấu, chỉ là bạn không hỏi. - Kiên Tâm kéo khoá cặp, tỉnh bơ bảo.

- Nói thế mà nghe được à? Làm sao mình biết là bạn biết vẽ? Chỉ ít bạn phải nói chứ... Nhìn mấy bức vẽ đó cũng đủ hiểu là bạn có tài rồi.

- Ngưỡng mộ xong chưa, tôi trở về lớp đây.

Tôi chưng hửng khi cuộc nói chuyện còn chưa kết thúc mà Kiên Tâm đã đeo cặp lên vai, quay bước bỏ đi. Tức thì tôi chạy theo, kéo tay hắn lại:

- Khoan đã, mình chưa hỏi hết mà! Bạn vẽ lúc mấy tuổi thế? Có ước mơ trở thành họa...
Đột ngột Kiên Tâm cắt ngang sự hào hứng của tôi bằng một câu lạnh lùng:

- Đừng hỏi nữa, tôi không thích trả lời đâu.

Tôi tròn xoe mắt, tự hỏi cái tên này bị làm sao vậy, trả lời với kiểu hững hờ như thế? Bộ hắn giận tôi vì đã xem tập tranh vẽ đó à? Chẳng phải tôi nói là không cố ý ư? Dáng vẻ Kiên Tâm khá kỳ quặc, cứ như thể hắn không muốn ai biết về sự đam mê vẽ này. Cánh tay hắn sắp vượt khỏi cái nịt giữ từ tôi, lập tức tôi kéo lại. Thấy hắn quay qua nhìn chằm chằm, tôi bảo:

- Tại sao mình không thể hỏi? Lần trước bạn cũng đã gắng hỏi về chuyện của mình còn gì.

Tôi nghe tiếng Kiên Tâm thờ dài, hẳn bản thân bắt đầu nhận ra việc làm lúc trước đã gây nên rắc rối cho chính mình vào lúc này. Hắn xoay hẳn người qua đối diện với tôi, rành rọt:

- Tôi về lúc còn nhỏ, như bạn nói tôi rất thích vẽ và cũng có khiếu trong lĩnh vực này.

- Chỉ vậy thôi mà sao bạn lại tỏ ra khó chịu?

- Tôi không khó chịu... Vì tôi bỏ vẽ rồi.

- Khi nào? Tại sao bỏ?

- Cách đây ba năm, còn lý do thì bạn không cần biết. Được rồi chứ? Phiền phức!

Phán câu đầy chán chường xong, Kiên Tâm lãnh đạm giật tay ra khỏi tay tôi đồng thời bỏ đi. Tôi bậm môi xoay người dõi theo cái bóng đáng ghênh ngang đó, lòng liên tục xuất hiện bao nhiêu thắc mắc, cả cảm giác kỳ quặc nữa. Rốt cuộc thì vì sao Kiên Tâm lại có thái độ tránh né khi đề cập đến sở thích của mình như thế? Hẳn bỏ vẽ ba năm, lý do là gì...?

Cũng bởi vấn đề lạ lùng này mà tôi không khỏi nghĩ ngợi từ lúc vào học cho đến khi ra chơi. Mà hôm nay lạ ở chỗ, mọi khi vừa nghe tiếng trống xong là Kiên Tâm với đám bạn Hiếu đã đi ngang qua lớp tôi, ấy vậy bây giờ lại chẳng thấy ma nào. Tranh thủ Mai Thư đi vệ sinh, tôi đến căn tin mua bánh. Lúc trở về, tình cờ đi tôi bắt gặp Kiên Tâm đang nhìn cái gì đó rất chăm chú ở trên bảng thông tin trường. Tôi len lén đi lại đứng sau lưng hắn, mới biết hắn đang nhìn những bức vẽ dán trên bảng. Đó là của học sinh khối 11 về nhân dịp lễ thành lập trường.

Đầu chỉ đứng ở phía sau nhưng tôi đoán được Kiên Tâm đang rất chú tâm vào đồng tranh vẽ kia, bởi mái đầu hắn gần như bất động. Được một lúc, tôi liền đưa tay lên vỗ nhẹ vai hắn. Giống như kẻ vừa thoát khỏi con mồi, hắn giật mình quay lại.

- Bạn đứng ở đây làm gì?

- Mình hỏi bạn câu đó mới đúng. - Mắt tôi liếc khẽ qua mấy bức tranh - Nếu thích thế sao bạn không tham gia đi? Khả năng của bạn hơn hẳn các bạn này.

Rõ ràng bạn này rất để ý vậy mà giờ hắn lại mang cái vẻ dửng dưng, hỏi ngược lại tôi:

- Sao tôi lại phải tham gia? Chẳng phải tôi nói đã bỏ vẽ rồi ư?

Y hệt sáng nay, tên nam sinh lưu manh hạng nhất này tiếp tục bỏ đi một cách lãnh đạm khiến tôi cứ ngỡ mình vừa gây ra lỗi lầm gì đấy vô cùng nghiêm trọng với hắn. Tôi nhìn trở lại những bức tranh màu nước trên bảng, càng ngày càng thêm khó hiểu.

Trưa tan trường, tôi đang trên đường đi ra sân sau để làm tiếp cái trò "radio trực tuyến" cho Kiên Tâm thì tình cờ gặp Hiếu từ nhà vệ sinh bước ra. Vừa chạm mặt, gã đã cười xối lòi, hỏi mấy thứ rất linh tinh. Tôi định chào gã một tiếng cho xong chuyện thì bỗng nhiên một ý nghĩ vụt loé qua đầu, tức thì tôi nắm tay tên bạn thân chí cốt của Kiên Tâm rồi kéo ra phía sân sau.

Đến nơi, chẳng kịp cho Hiếu mở miệng hỏi là tôi đã lên tiếng luôn:

- Nè, có phải bạn là bạn thân của Kiên Tâm từ rất lâu phải không?

Đang chỉnh sửa lại tay áo vừa bị tôi kéo nhăn nhúm, tức thì Hiếu vỗ ngực bảo:

- Đúng vậy, tôi với đại ca làm bạn thân sáu năm đấy. Mà bạn hỏi thế làm gì?

- Thật ra mình có chuyện này muốn hỏi rõ. Bạn có biết Kiên Tâm từng thích vẽ tranh?

Nụ cười chờ đợi trên môi Hiếu tự nhiên lặn mất, nét mặt liền trở nên dăm chiêu hơn.

- Sao bạn Chân Thành biết đại ca từng thích vẽ?

- Mình tình cờ thấy cuốn tập vẽ trong cặp Kiên Tâm, nhưng khi mình hỏi thì cậu ta dường như né tránh. Chắc Hiếu biết rõ chuyện này cũng như lý do vì sao cậu ta bỏ vẽ?

- Ừ thì biết nhưng... không nói được đâu.

- Tại sao? Kiên Tâm dặn bạn giữ kín à?

Hiếu gạt đầu thay cho câu trả lời. Quả nhiên có vấn đề trong việc này! Điều đó càng khiến tôi tò mò hơn, giờ thì tôi đã hiểu vì sao Kiên Tâm cứ gắng hỏi về chuyện viết lách của tôi. Đúng là với những vấn đề giấu kín, đều làm con người ta muốn khám phá.

- Không sao đâu, nói cho mình biết đi, mình sẽ không để Kiên Tâm biết.

Thấy tôi năn nỉ dūr quá, Hiếu dăm ra khó xử cứ vò đầu soàn soạt đồng thời đảo mắt mím môi. Tôi biết mình có hơi ích kỷ và quá đáng nhưng bản thân rất muốn biết Kiên Tâm đã gặp chuyện gì mà phải từ bỏ sở thích trong khi hắn cứ luôn miệng bảo tôi không được bỏ cuộc.

- Kiên Tâm đã giúp đỡ mình rất nhiều và giờ mình muốn giúp lại. Nếu bạn ấy thật sự gặp vấn đề khó khăn thì biết đâu mình có thể tìm ra cách giải quyết. Hiếu nói mình biết đi, nhé!

Tôi là đứa giỏi viết lách nên cũng có khả năng dùng ngôn ngữ để thuyết phục người khác. Chưa kể ánh mắt tôi đầy thành tâm, dĩ nhiên Hiếu dễ bị lung lay, sau cùng đành thờ dài.

- Được rồi, mình chỉ nói một chút thôi đấy. Hồi mới làm bạn, mình biết đại ca thích vẽ, chẳng những thế còn vẽ rất đẹp. Đứa mù nghệ thuật như mình dù chả hiểu gì nhưng nhìn mấy bức tranh màu nước của đại ca thì mê lắm. Đại ca cũng có ước mơ lớn lên sẽ theo nghề vẽ...

Tôi đang hồi hộp chờ nghe đến đoạn quan trọng thì thỉnh thoảng, giọng Kiên Tâm vang lên:

- Mày đang nói gì thế, Hiếu?

Giật mình, Hiếu ngưng bật và cắn môi chán nản. Tôi thấy Kiên Tâm bước nhanh đến, gương mặt lộ vẻ tức giận rồi bất ngờ túm lấy cổ áo sơ mi tên bạn thân, ghì mạnh.

- Chẳng phải tao bảo mày không được nói ra chuyện này à?

Trông cảnh Kiên Tâm thì giận dữ còn Hiếu thì cố giải thích là tôi liền chen vào bằng cách gạt mạnh hai cánh tay như gong kim của hắn ra, vào đứng che chắn cho Hiếu.

- Bạn đừng đánh Hiếu! Là mình ép bạn ấy nói đó!

Kiên Tâm nhìn tôi, dường như đang cố kìm con giận, hỏi rõ ràng:

- Lý do gì bạn cứ muốn biết về chuyện tôi từng thích về hả?

- Vì mình quan tâm bạn nên mới muốn biết!

- Quan tâm? Chẳng qua là bạn muốn giải toả sự tò mò của mình thôi!

Tôi chớp mắt nhìn Kiên Tâm, lần đầu tiên hắn mang bộ mặt tức giận cau có ấy với tôi. Lời khẳng định từ hắn bất giác khiến lòng tôi trở nên khó chịu. Tò mò ư? Tôi không phủ nhận, nhưng đây chưa phải là tất cả! Trên hết, vì tôi lo lắng cho Kiên Tâm, đặc biệt khi bây giờ tôi đã hiểu rõ cảm xúc của mình đối với hắn như thế nào thì tôi càng quan tâm những chuyện về hắn.

Thấy tôi im lặng, Kiên Tâm không muốn gây thêm xung đột nên quay lưng. Nhưng hắn vừa đi được hai bước thì tôi đã buột miệng nói ra năm từ: "Đừng là tên tồi tệ!". Và về như câu mắng này trở nên hữu hiệu khi hắn ngừng bước, nhanh chóng xoay lại nhìn tôi.

- Bạn vừa nói cái gì? Tồi tệ sao?

Tôi hiểu lúc này mà chọc giận tên nam sinh ấy thì quả là ngu ngốc, nhưng tôi vẫn tiếp tục:

- Mình nói sai hả? Chuyện báo tường là bạn tự ý chen vào, quyết định mọi thứ mà chả thèm đếm xỉa đến cảm giác của mình! Còn tôi đến mức mang truyện mình đi nộp cho trường nữa! Đã vậy còn bảo ước mơ thì không nên từ bỏ, nào là đối xử bất công với đam mê... Chính bạn mới đang bắt công với mình! Đồ xấu xa! Đồ tồi tệ!

Vừa nghe tôi mắng, Kiên Tâm vừa mím môi, đôi mắt trong veo bỗng chuyển qua lạnh băng. Như muốn đẩy sự việc lên đỉnh điểm, tôi còn "liều mạng" đến nỗi hăm hăm tiến đến trước mặt hắn, hỏi một câu nghe đầy thách thức:

- Bạn muốn đánh mình luôn sao?

Sau này nghĩ lại, thấy lúc đó bản thân gan thật, nhưng tôi là Kim Ngưu mà. Bướng bỉnh, cố chấp là số một! Thiên Yết lạnh lùng đáng sợ đến mấy cũng không thể chọi lại!

Kiên Tâm vốn cũng biết tính Chân Thành tôi thế nào rồi, nên lúc đầu hắn có vẻ giận thật tuy nhiên một lúc sau thì hơi dịu lại, cất giọng trầm đục:

- Năm lớp tám, tôi gặp tai nạn xe. Bác sĩ nói vòng mạc của tôi bị chấn động dẫn đến rối loạn sắc giác, và tôi không thể phân biệt được màu sắc nữa.

- Bạn bị mù màu sao? - Tôi kinh ngạc.

- Không hoàn toàn như thế nhưng tôi khó nhìn ra những màu sắc khác nhau. Thỉnh thoảng tôi chỉ có thể thấy màu đơn sắc là trắng, đen... Như bây giờ, tôi không phân biệt được màu của chiếc lá, thân cây, bức tường. Thậm chí tám thiệp bạn tặng, tôi cũng chẳng rõ nó có màu gì.

Chất giọng thấp dần từ Kiên Tâm khiến tôi chỉ biết đứng bất động. Lần đó hắn đã tỏ ra rất thích tám thiệp tôi làm, vậy mà có ngờ đâu hắn không hề biết nó có màu đỏ, là màu tóc của Hanamichi. Rất nhanh, tôi sực tỉnh khi nghe hắn nói tiếp:

- Đó là lí do tôi phải bỏ về. Giờ thì bạn đã biết rõ mọi việc rồi đấy...

Còn chẳng để tôi kịp nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt là Kiên Tâm đã bỏ đi. Hiếu đứng sau lưng, cũng chậm rãi đi theo. Gã chỉ bước ở phía sau, không đi ngang hàng, hẳn vì hiểu lúc này nên để đôi phương được yên tĩnh. Về phần tôi, nhìn theo bóng dáng lặng lẽ của tên đáng ghét ấy mà lòng trĩu nặng. Cuối cùng thì tôi cũng đã biết về bí mật của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Gặp Anh Là Điều Đẹp Nhất Của Thanh Xuân - Stay With You 2003* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

